IGAZI ÉS HAMIS
ÉBREDÉS

ANDREW STROM
REVIVALSCHOOL

IGAZI ÉS HAMIS ÉBREDÉS

A mű eredeti címe: True and False Revival

Copyright © 2008 Andrew Strom, All rights reserved

A mű szerzője engedélyt ad arra, hogy a művet sokszorosítsák, fénymásolják, illetve szabadon terjesszék – amennyiben azt pénzbeli juttatás nélkül teszik. A művet azonban nem lehet könyv formájában újranyomtatni, illetve az interneten terjeszteni a szerző előzetes engedélye nélkül.

Fordította, és a szöveget az eredetivel összevetette: Elleh Hajnalka
A könyv borítóját és illusztrációját készítette: Varga Márta
Tördelés, tipográfiai munka: Elleh Hajnalka

Kazincbarcika, 2013

ISBN 978-963-08-3217-5

A könyvben használt bibliafordítás a Károli Gáspár fordítás revideált változata (kiadja a Magyar Bibliatársulat megbízásából a Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, Budapest, 1996). Ahol az angol bibliai idézet pontos, szó szerinti fordítása szerepel, ott azt külön jelöltük. Az angol „church” szót, mivel a könyvben az egész földön élő hívőket magába foglaló egyetemes gyülekezésre, azaz egyházra utal, „Egyház”-ként fordítottuk. Az angol bibliai idézetekben előforduló „Holy Spirit” kifejezés a magyar, általunk használt bibliafordításban „Szent Lélek” kifejezéssel szerepel. Ezt a fordítást a bibliai idézetekben megtartottuk, de a könyv szellemi üzenetének helyes visszaadása érdekében a könyv egyéb helyein előforduló „Holy Spirit” kifejezéseket „Szent Szellem”-nek, a „Spirit” és „spiritual” szavakat pedig a „Szellem” és a „szellemi” kifejezésekkel fordítottuk.

TARTALOMJEGYZÉK

1. AZ OK, AMIÉRT OTTHAGYTAM A PRÓFÉTAI MOZGALMAT.....3
2. MI A CSUDA FOLYIK ITT?.....13
3. MILYEN IS AZ IGAZI ÉBREDÉS? 36
4. AZ ÉBREDÉSEK SORÁN MEGNYILVÁNULÓ MANIFESZTÁCIÓK.....49
5. A SZELLEMI MEGÍTÉLÉS ÖT KULCSA.....58
6. AZ IGAZI PRÓFÉTÁKAT AKARJUK! 73
7. KELL EGY NAGY REFORMÁCIÓ!.....85
ZÁRÁSKÉPPEN.....100
IDÉZETEK ÉS HIVATKOZÁSOK.....104

1. AZ OK, AMIÉRT OTTHAGYTAM A PRÓFÉTAI MOZGALMAT

Hadd kezdjem azzal, kedves Olvasó, hogy leszögezzem: mindig is nagy reménységgel és várakozással voltam a Prófétai Mozgalmat illetően, hogy az igenis vissza fog térni az eredeti elhívásához – és ez pedig nem más, mint hogy a langyosság ellen prédikáljon, és megtérésre figyelmeztesse, illetve buzdítsa az Egyházat. (Mert hát nem ez az, amit az igazi próféták tesznek?) Mégis, az alatt az idő alatt, amíg én is részt vettem ebben a mozgalomban, soha nem állt össze a fejemben, hogy ez a modern „Prófétai Mozgalom" miért is tűnt valahogyan annyira másnak… – egyáltalán nem prófétainak.

Sokszor elővettem és olvasgattam az ébredések történelmi feljegyzéseit, és mindig azt láttam, hogy az igazi ébredésnek a szívében, tehát a középpontjában mindig is a KERESZT és a MEGTÉRÉS üzenete állt – és egyszerűen nem értettem, hogy egy magát „prófétainak" nevező mozgalomból miért pont ezek a dolgok hiányoznak oly nagyon.

De mielőbb még továbbmennék, hadd mondjam el, hogy én még mindig, azóta is, egy nyelveken szóló, Szent Szellemmel betöltekezett keresztény vagyok. A Prófétai Mozgalomban való részvételem kezdete egészen 1993-ig nyúlik vissza. (Valójában a könyvben említett vezetők – mint pl. Todd Bentley, Patricia King, Bob Jones, Paul Cain, Mike Bickle, John Paul Jackson, stb. – mindannyian nyakig benne vannak ebben az előbb említett mozgalomban.) Sajnálatos módon azonban a Prófétai Mozgalom az évek során az egyik legfőbb hordozója lett annak a bizarr „szellemi csomagnak", amely az utóbbi, közel 15 évben ragadt rá a karizmatikus kereszténységre – és így arra a felismerésre jutottam, hogy többet már nem tudok e mozgalom része lenni.

Már hosszú évek óta foglalkozom azzal, hogy az ébredésekről írok, beszélek és prédikálok. A szolgálatunk központja két és fél évig az amerikai Kansas City-ben volt. De 2004 novemberében történt az, amikor még ott laktunk, hogy egyszerűen nem tudtam mást tenni, mint megszakítani minden kapcsolatot a Prófétai Mozgalommal – méghozzá egy olyannyira nyilvános és végleges módon, hogy az egy óriási megdöbbenés-hullámot indított el a mozgalom egészében. Sőt mi több, az, hogy otthagytam a Prófétai Mozgalmat, sokkal nagyobb felzúdulást és visszhangot váltott ki, mint a korábbi tagságom bármikor is. De én egyszerűen többé már nem tudtam elviselni azt, amit ott zajlott, és már semmilyen szerepet sem tudtam abban vállalni. Alig egy pár héttel a döntésem előtt Paul Cain-ről (őt sokan a Prófétai Mozgalom „atyjának" tekintik) nagy nyilvánosság előtt kiderült, hogy igen komoly bűnökben esett el. (Cain 2005 elején saját maga is elismerte mindezeket.) S bár sokak számára igen megrázó volt, ami vele történt, mégsem ez volt az egyedüli oka annak, hogy ez a végleges döntés kialakult bennem.

Az „utolsó csepp volt a pohárban" nálam az a Kansas City Prófétai Konferencia volt, amelyben a mozgalom legnagyobb nevei és leginkább tisztelt emberei vettek részt. Ez a konferencia 2004. október végén, alig két héttel az után volt, hogy Paul Cain-ügy kirobbant.

Akkoriban a szolgálatunk központja, mint említettem, Kansas City-ben volt, így én is részt vettem ezen a konferencián – és csak annyit mondhatok: a legrosszabb félelmeim váltak itt valóvá, és ennek számos bizonyítékát láttam. Ez már valóban mindennek a teteje volt!

Alább közlöm azt a beszámolót, amelyet akkor, rögtön a konferencia után kiküldtem az e-mail listánkra:

"Otthagyom a Prófétai Mozgalmat!"
– Andrew Strom (2004. november 3.)

Beszámoló a Kansas Városi 'Whitedove' ('Fehérgalamb') Konferenciáról, amely 2004. október 28–30 között került megrendezésre. (Fő szolgálattevők: Bob Jones, Paul Keith Davis, Bobby Conner, John Paul Jackson, Shawn Bolz – emellett még Jim Goll és sokan mások.)

Nagy szomorúsággal írom a következő beszámolót. A múlt héten azt mondtam, hogy a Kansas City-beli konferencia, amely most hétvégén volt, döntő fontosságú lesz majd. Nekem személy szerint valóban sorsdöntőnek bizonyult. Bárcsak azt mondhatnám, hogy mély, valódi megtérés történt – s hogy a prédikálás különösen áldott és felkent volt, és hogy a tömegek arcra borulva sírtak Isten előtt. Bárcsak ezt tudnám mondani – de sajnos nem tudom! Sőt nekem úgy tűnt, hogy pont az ellenkezője történt. S a legszomorúbb az, hogy sokan a résztvevők közül valószínűleg úgy mentek haza erről a konferenciáról, hogy az milyen „csodálatos" és „felemelő" volt (mint ahogy mindig is ilyesmi jelzőket mondanak). De hadd mondjam el, hogy én a szívem legmélyéig megszomorodtam! A konferencia nagy részét csak úgy tudom leírni, hogy az szellemileg „beteg" volt.

Vannak, akik úgy gondolják, hogy Paul Cain-nek bizonyos komoly bűnökben való elesése pusztán egyfajta aberráció, az ő egyéni problémája. De én meg vagyok győződve arról, hogy Paul Cain-nek – akit az egész világon e mozgalom szellemi atyjaként ismernek el – az elbukása egy sokkal szélesebb hatósugarú szellemi betegség pusztán csak egyik tünetének tekinthető. Ugyanis az egész mozgalom mint olyan, beteg. Mint ahogy azt már más, korábbi cikkeimben is leírtam, az általunk ismert „Prófétai Mozgalom" valójában egy „elbukott" mozgalom – már egészen a korai '90-es évektől kezdve. De én végig reménykedtem abban, hogy az egész mozgalom valahogyan mégis megfordul, és visszatalál a helyes vágányra. S úgy gondolom, hogy ez a konferencia egy, a mennyből küldött lehetőség volt arra, hogy ez megvalósulhasson.

Mindazonáltal, miután láttam, hogy mik zajlódtak ott az elmúlt hétvége során, többé már nem gondolom azt, hogy ez még lehetséges. A megtévesztés ugyanis mostanra már túl mélyen beleivódott az egészbe. Ez az egész mozgalom mostanra már „átadatott arra, hogy elhiggye a hazugságot"[1], és így ebben én már semmilyen részt nem tudok, és nem akarok vállalni. Kilépek hát ebből a mozgalomból, mert egyszerűen nem engedhetem meg azt, hogy ez a szellemi betegség befurakodjon a mi szolgálatunkba is. Ebben a mozgalomban most már

[1] 2Thess. 2:11 – a ford.

annyira rosszul állnak a dolgok, hogy el kell magunkat szeparálnunk ettől – méghozzá nyilvánosan.

Mint ahogy azt tudjátok, az egész elmúlt hétre imatámogatást kértem azért, hogy a konferencián a megtérés szelleme tudjon kiáradni, és lehessen a mérvadó. Azért kértem ezt, mert az azt megelőző pénteken Isten felébresztett engem reggel hatkor, és egy erőteljes üzenetet adott nekem a konferenciával kapcsolatban. (Nem túl gyakran történik velem, hogy az Úr ilyen módon ébreszt fel engem, és jelez nekem – évente kb. ötször, ha van ilyen.)

S az Úr akkor ezt az üzenetet adta nekem: ez a konferencia egy „megtérési" konferencia kell, hogy legyen, és hogy gyakorlatilag ez volt az utolsó esélye a Prófétai Mozgalomnak, mert az egyre korruptabb és elhajlottabb lett – már csak a pénz körül forog az egész, és az mozgatja őket, hogy „füleket csiklandozó" üzeneteket és hamis próféciákat, stb. adjanak át. E konferencia során a KULCSSZEREPET betöltő próféták gyűltek össze, méghozzá egy olyan időszakban, amikor is a mozgalom „atyja" éppen elbukott. Ez tehát egy Istentől való, ideális időpont lett volna a valóban „ünnepélyes összegyülekezésre". (És igen, én ezt az üzenetet le is írtam, illetve személyesen is továbbítottam a konferencia három fő vezetőjének.)

Ezen az alkalmon azonban ami valójában történt, az sokkal inkább hasonlított egy cirkuszi előadáshoz, semmint egy ünnepi összegyülekezéshez. A zene; a koncert-hangulatú fények; a színpadi táncosok; az eladásra kínált könyvektől és CD-ktől roskadozó asztalok; a „fülcsiklandozó" beszédek; a nagyfokú túlzások és szellemi becsapások; illetőleg a 40 dolláros belépési díj (plusz az alkalmak alatt gyűjtött további adományok) voltak azok, amik domináltak – és ez még csak a kezdet, a jéghegy csúcsa volt.

Ami igazán zavart engem ez alatt a hétvége alatt: a valóban (a szó bibliai értelmében vett) „prófétai" igehirdetés teljes hiánya. Elhangzott egy-két valamelyest jó üzenet az önsajnálatról és a keserűségről még ott az elején, de aztán az egész lejtmenetre váltott, és egyre rosszabb lett. Mint ahogy mindig, nagyon sok anekdota és angyali meglátogatásokról szóló beszámolók hangzottak el, stb. Bibliai idézetek voltak ugyan, és még egy pár jó meglátás is, de ami az igazán szívbe hatoló, az emberek felé erőteljes kihívást intéző és a bűnökről meggyőző üzenetet illeti – nos, azt senki ne keresse EBBEN a prófétai mozgalomban, ugyanis nem fogja megtalálni! Az ellenkezőjét azonban igen: arra figyelmeztettek mindenkit, hogy senki ne adjon át olyan üzenetet, amely akár egy kicsit is „kárhoztató" jellegű. Helyette inkább az a „cuki" és mindenki számára kedves kis üzenet volt, hogy mennyire szükséges „önmagunkat szeretni", stb.

Korunk prófétái úgy tűnik, igen SOKAT BESZÉLNEK az 'Úr kardjáról', de valójában ők maguk nem jutnak el odáig, hogy felvegyék és hordják is azt. Nincsen átható, a szívekbe behatoló üzenetük. Így az egész mozgalom megnyitotta magát egy nagy megtévesztésnek. S a MEGTÉRÉS helyett az emberek mindenféle hamis, ál-szellemi élményeket kapnak. Úgy tűnik, hogy a szellemi megítélő képesség nincs sehol.

Az egész konferencia ideje alatt zajlódó SZÍNPADI TÁNC egy jó példa volt erre. Na, mármost rólam tudni kell, hogy keresztény rock-zenével is foglalkozom, de itt én már a konferencia elején észrevettem, hogy ezek a táncok egyfajta „vad" jelleget hordoztak magukkal – olyannyira, hogy a szellememben ez engem nagyfokú nyugtalansággal töltött el. Sőt mi több, egy olyan táncelőadás is volt, amely tisztára egy érzéki hárem-tánchoz hasonlított. A konferencián zajlódó dolgok nagy része jócskán kifogásolható volt – és biztos vagyok benne, hogy azok, akik megnézik a videofelvételeket, szintén ugyanezt fogják majd mondani. Még a dicsőítésnek is sokszor volt egyfajta „törzsi/bennszülött" jellege. S a konferencia harmadik napjára már csak hangos, vudu-stílusú dobolásra ropták a táncot – és közben őrjöngve ugráltak össze-vissza egy körben, miközben furcsán, hátborzongató módon sikoltoztak és kiabáltak a teljesen felhangosított, dübögő ütemre. A helyiség egészében egyfajta nyomott, „pogány" jellegű hangulat uralkodott olyannyira, hogy nehezemre esett még csak ott is maradni. Aztán a fő próféták egyike előállt az egész addigi konferencia legvadabb állításával: azt mondta, hogy teljesen érthető, hogy az embereket kissé nyugtalanítja a nyíltan „pogány" stílusú táncolgatás, de ez eredetileg egy Istentől adatott táncforma volt, és mi csak „visszalopjuk" azt, amit a pogány népek elloptak Istentől!

Be kell vallanom, hogy számomra ez volt az utolsó csepp a pohárban! Mi lehet még ennél is durvább és közönségesebb? Mit gondolnak, milyen szellemek hatnak az emberekre és adódnak át azoknak, akik ennek a zenének megnyitják magukat? A szellemi megítélésnek nyoma sincs ebben a mozgalomban!

Hadd szögezzem le: én elsősorban nem a táncosokat hibáztatom. Ők még fiatalok, és szellemileg még igencsak éretlenek. (És nem is „Whitedove" szolgálócsoportja voltak.) Ebben az esetben egyértelműen azok a fő próféták hibáztathatóak, akik őket meghívták, és nyíltan jóváhagyták, sőt egész idő alatt népszerűsítették ezeket az eseményeket. A vezetők ugyanis felálltak, és nyilvánosan, jóváhagyólag elismerték ezt a táncformát. Ezáltal viszont sajnos azt biztosították, hogy ennek a szellemi hatása az egész alkalmat át tudja hatni. És át is hatotta, egyre jobban és jobban!

Ne felejtsük el, hogy ezen a konferencián a Prófétai Mozgalom legfőbb alakjai, „mozgatórugói és felrázói" mind ott voltak, és egyetértettek mindezekkel a dolgokkal. Hadd ismételjem meg, amit korábban mondtam: ebben a mozgalomban láthatóan nincsen semmiféle SZELLEMI MEGÍTÉLÉS. Ezért arra kérek és figyelmeztetek mindenkit, hogy JÖJJENEK KI EBBŐL ÉS HAGYJÁK EZT OTT, mielőtt e vezetők még sokkal rosszabb dolgokat is behoznának. Úgy hiszem, hogy ezt a mozgalmat Isten ÉPPEN MOST adja át a megtévesztésnek – és ez az egész csak rosszabbodni fog.

Erős „karizmániás" túlzások még a konferencia „szellemibb" pillanataiban is megfigyelhetőek voltak. S itt sem csupán „ártatlan és bohókás" túlzásokról beszélek. Olyan szinten zajlódtak az események, hogy azokban már láthatóan a megtévesztés démoni szellemei működtek. A konferencia zárónapján, az utolsó alkalmon a közönség már annyira bevadult, hogy az emberek vadul, magukból teljesen kikelve, és minden gátjukat eldobálva járták a

pogány rítus-táncot. Aztán a fő próféták egyike előállt és bejelentette, hogy a helyiség tele van angyalokkal, akik körbe-körbejártak, és „ráfújtak az emberek ujjaira", mintha csak fel akarnák őket emelni a levegőbe. Ez a bizonyos mondat igencsak butuskának tűnik, de mégis, ezen a ponton az egész dolog már szavakkal le sem írható, annyira szörnyű volt. Gyakorlatilag a konferencia minden egyes napján teljesen megszomorodva és lehangoltan mentem haza. Pedig nagy várakozással és reménységgel mentem erre a konferenciára, azt gondolva, hogy a fő Kansas City próféta[2] visszatérése még esetleg visszahozhatja mindazt, ami annak idején jó volt ebben az egész mozgalomban. Tényleg barátként jöttem, de itt három nap leforgása alatt ellenséget csináltak belőlem!

Alább közlöm azokat a KONKRÉT DOLGOKAT, amelyeket az Úr mondott nekem, hogy Ő mit is ró fel e mozgalom egészének:
- „Füleket csiklandozó" üzenetek adása és elfogadása.
- Pénz adása és elfogadása abban a reményben, hogy azért az illető próféciát kap.
- Hamis szavak, üzenetek és hamis tanítás.
- Az igazi, a megtérésről szóló üzenet teljes hiánya.
- Szellemi 'vakság', amely tolerálja és megengedi azt, hogy familiáris szellemek és a jövendőmondás szellemei működjenek.
- E mozgalom teljes kudarca a tekintetben, hogy magukat nem ítélik meg, ami következésképpen azt jelenti, hogy Istennek kell őket megítélnie.
- A közismert próféták bálványozása és felmagasztalása.

HOGYAN TOVÁBB MINDEZEK UTÁN?

Nos, egyértelmű, hogy nagy szomorúsággal ugyan, de teljesen le kell választódnunk és el kell szeparálódnunk korunk Prófétai Mozgalmától. Azonnali hatállyal eltávolítunk tehát a honlapunkról minden olyan linket és cikket, amely ezzel a mozgalommal kapcsolatos. Mint ahogy azt tudjátok, elég régóta prédikálok arról, hogy 'Keresztelő János'-típusú szolgálatoknak és szolgálattevőknek kell felemelkedniük, akik a nyugati országoknak a MEGTÉRÉS üzenetét hirdetik majd. Olyan igehirdetőkre van szükség, akik az igazság üzenetét prédikálják, méghozzá erős, a szívekbe hatoló módon – olyan igehirdetőkre, mint amilyenek pl. a Finney-ek, a Wesley-ek és Whitefields-ok voltak azokban a régi időkben. Ahhoz, hogy az igazi ébredés bekövetkezhessen, az ilyen lelkületű szolgálattevők nélkülözhetetlenek. És úgy látom, hogy ennek az új mozgalomnak teljesen el kell szigetelnie magát a jelenlegi Prófétai Mozgalom befolyásától és hatásaitól. Egy teljesen ÚJ prófétai mozgalomra van szükségünk, és vigyáznunk kell arra, hogy meg ne fertőzhesse azt az a szellemi betegség, ami a régit is megfertőzte. Teljesen el kell szeparálódnunk attól, s magunk mögött kell azt hagynunk.

Arra szeretnélek titeket buzdítani, hogy ti magatok is imádságban vigyétek mindezt az Úr elé. Nagyon veszélyes időket élünk, és meg vagyok győződve arról, hogy a régi Prófétai Mozgalom gyakorlatilag Isten ítélete alatt van…

[2] Bob Jones – a ford.

Arra szeretnélek kérni titeket, hogy ezt a bejelentést továbbítsátok keresztény barátaitoknak is, és annyi embernek és listának, amennyinek csak tudjátok. Szeretnénk ugyanis nyilvánvalóvá tenni mindenki számára – a lehető legszélesebb körben – azt, hogy a jelenlegi Prófétai Mozgalommal minden kapcsolatot megszakítottunk, és hogy ezt miért tettük.

Képzelhetitek, hogy mennyire szomorú és teljességgel lesújtó volt számomra és a családom számára ez a hétvége. Nagyra értékelnénk, ha imádkoznátok értünk ebben a nehéz időszakban, kedves Barátaim. Isten áldjon meg mindnyájatokat.

Mint ahogy az várható volt, kedves Olvasó, szó szerint e-mail-ek ezrei árasztottak el válaszképpen, miután kiküldtem a fenti beszámolómat. Az e-mail-es postaládám telis-tele volt levelekkel, amelyek csak jöttek és jöttek, reggeltől estig. Az események beindultak, és az emberek mindenhová továbbküldték a beszámolómat. Még a prófétai körök vezetői is írtak nekem. És meglepetésemre nagyon sok válaszból az derült ki, hogy az emberek őszintén támogatták és helyeselték az állásfoglalásomat.

Ezután írtam még egy cikket a témáról, amelyben nagyvonalakban felvázoltam azokat a további dolgokat, amelyeket, úgy éreztem, még ki kellett mondani. Elsőként mindenképpen azt akartam tudatni az emberekkel, hogy nem elutasítottságból, megbántottságból vagy kritizáló szellemből írom a dolgokat, hanem azzal az őszinte hozzáállással, hogy ezeket a fontos kérdéseket igenis meg kell fogalmazni végre: *„Nagyon sok éven át, még akkor is, amikor egyes, általam látott dolgok igencsak felzaklattak engem, mindig próbáltam, amennyire lehetséges volt, elkerülni a nevesítést. Egyáltalán nem értek ugyanis egyet azokkal a bizonyos eretnek-hajkurászókkal, akik az interneten keresztül igen nagy örömmel sároznak be Szent Szellem vezette szolgálatokat. Számomra ez a dolog semmiféle örömöt nem okoz, csak szomorúságot és szívbeli fájdalmat érzek amiatt, hogy az Úr Jézus Nevét egyesek ismét a sárba tiporják. Az Egyházban igen szomorú napokat élünk meg, nem igaz?”*

Majd azzal folytattam, hogy felhoztam olyan kérdéseket, amelyek az első levelemben kifejtett dolgokkal voltak még kapcsolatosak. *„Ha már ennek a mozgalomnak a felettébb szomorú és súlyosan eltorzult állapota került szóba, hadd kérdezzem már meg, hogy közületek hányan kaptátok meg az Illés Lista*[3] *nemrégiben kiküldött értesítését, amely a hamarosan elinduló ‘Próféta Iskoláról*[4] *szól? Ebben az értesítésben ugyanis a következőket olvashatjuk: "Isten a kijelentésnek egy új szintjét hozza el számunkra – egy olyan szintet, ami már bőven túlmutat a Szellem csupán kilenc ajándékának a használatán… E prófétaiskola alkalmai olyan témákat tárgyalnak majd, mint pl.: Meghallani Isten hangját; A szellemi érzékelő képességeid aktiválása; Harmadik Menny Megtapasztalások; a Szellemi birodalom felfedezése, stb." A beharangozott előadók között többek között ott található Todd Bentley, Stacey Campbell, Larry Randolph, Paul Keith Davis és Bobby Conner.*
Nos, nekem korábban már volt szerencsém hallgatni Todd Bentley tanításait arról, hogy "Hogyan kell belépni a Harmadik Mennybe", és hadd mondjam el nektek, hogy ez nem más,

[3] „Elijah List” – a ford.
[4] „School of the Prophets” – a ford.

mint az 'Irányított Vizualizálás', amelyet egyenesen a New Age[5] mozgalomból hoztak. Se több, se kevesebb: teljesen ugyanaz! És tudnotok kell, hogy ha ilyen dolgokban vesztek részt, vagy ha megengeditek azt, hogy ilyen emberek 'vezessenek' titeket, vagy, hogy a kezeiteket rátok tegyék, akkor mindenféle szellemi befolyásnak és démonikus szellemi utánzatoknak nyitjátok meg magatokat. Újra mondom: ebben a mozgalomban egyáltalán NINCSEN SZELLEMI MEGÍTÉLÉS! Olyan mélyen belesüllyedtek már a megtévesztésbe, hogy a vezetői nap mint nap mindenféle démonikus megtapasztalásnak nyitják meg magukat. És még csak tudatában sincsenek annak, hogy valójában ez történik velük. Ez a mozgalom már minden tekintetben úgy viselkedik, mint amelynek tagjait Isten 'átadta a megtévesztésnek'. Újra szeretnék mindenkit, aki csak olvassa e sorokat, figyelmeztetni arra, hogy imában keresve az Urat VÁGJON EL MINDEN SZELLEMI KÖTELÉKET, amely őt ehhez a mozgalomhoz fűzi, nehogy ő is szellemileg megfertőződjön!

A fenti mondataimat mély szomorúsággal írtam le. A múltban tartózkodtam attól, hogy ilyen keményen néven nevezzem a dolgokat, de most már egyszerűen nem tudok mást tenni, mert egyre többen és többen szenvednek kárt a szellemükben amiatt, ami ebben a mozgalomban folyik. Kérlek, értsétek meg: a féltő szeretet mondatja ezt velem!"

Alább közlök még további kivonatokat ebből a bizonyos második cikkemből:

HOGYAN TUDJUK ELKERÜLNI A MEGTÉVESZTÉST?

Sajnos sokan nem ismerik fel, hogy mekkora nagy a 'kortársnyomás' és a 'tömegmanipuláció' ezeken az alkalmakon. S az embereket még akkor is beleviszik olyan dolgokba és megtapasztalásokba, amikor pedig a szellemükben érzik, hogy ezekkel valami nincsen rendjén – mégis, mivel mindenki más is ezeket teszi, ők is engednek a nyomásnak. S közben a saját szellemi megítélésük figyelmeztető hangját elnyomják magukban. Nem figyelnek arra a bizonyos kis 'belső hangra', a bensőjükben lévő 'vészjelzőre', amely pedig próbál jelezni nekik. Így keresztények tömegei esnek bele a megtévesztésbe – és ezért a 'kiváltságért' ráadásul még igen sokat is fizetnek. Hadd kérjek hát nyomatékosan arra mindenkit, aki ezt a cikket olvassa, hogy ha bármikor is elnyomtad magadban a saját szellemi megítélő képességedet, és ilyen dolgokban vettél részt, akkor menj az Úr elé és TÉRJ MEG! Kérj az Úrtól bocsánatot azért, hogy megnyitottak magad a szellemi becsapásnak. Nagyon fontos, hogy az Úr előtt bűnbánó szívvel beismerd és megvalld Neki ezeket, és kérd az Ő bocsánatát. HATÁROZOTTAN TAGADJ MEG minden megtévesztést az Úr Jézus Nevében!

---

[5] A New Age („Új kor") a keleti vallások, pogányság és a spiritualizmus által befolyásolt egyéni és személyes hitek széles sávjának gyűjtőneve, mely egy új fejlődő vallás jegyeit mutatja… A New Age erősen spirituális beállítottságú, a legkülönbözőbb világvallásokból – különösen a keleti vallásokból – merít. A New Age-hívők többnyire hisznek a reinkarnációban, asztrológiában, az ezoterikus dolgokban, követői merítenek a világ vallásaiból, sámánizmusból, újpogányságból és okkultizmusból származó misztikus hagyományok anyagaiból. Forrás: Wikipédia. – a ford.

A 'PRÓFÉTA' FOGALMÁNAK ÚJRADEFINIÁLÁSA

Az, hogy otthagytam korunk Prófétai Mozgalmát, nem jelenti azt, hogy véleményem szerint az Egyházban már nincs szükség a prófétákra. Ellenkezőleg: most sokkal inkább szükségünk van az igaz prófétákra, mint korábban bármikor is! De nagyon észrevehető, hogy az utóbbi 25 évben a ˝próféta˝ szó használatában egy finom, alattomos változás következett be. Vissza kell térnünk a szó eredeti jelentéséhez! Nem is volt olyan régen, amikor még ha prófétára utaltunk, olyanokat említettünk, mint Keith Green, Leonard Ravenhill, vagy David Wilkerson – akik folyamatosan azt kiáltották a langyos Egyháznak, hogy 'TÉRJETEK MEG!' S ha végignézzük a történelmünket, láthatjuk, hogy soha nem volt olyan igazi prófétai mozgalom, amelynek ne ez lett volna a központi üzenete. Minden igaz, Istentől való prófétai mozgalom – az Ószövetségtől kezdve minden egyes ébredésig, amelyet csak áttanulmányoztam – a MEGTÉRÉS mozgalma volt. Korunkban azonban egy olyan mozgalmat látunk, amely magát 'prófétainak' nevezi – de központi üzenetében a szellemi 'kijelentések' és tudomány/ismeret beszéde áll. Nincs benne szívbe hatoló Ige és üzenet. S pontosan ez az oka annak, hogy amiért ez a mozgalom félresiklott: elhagyta a régi, eredeti üzenetét. A 'szavát', az üzenetét megrontották.

Meg vagyok azonban győződve arról, hogy Isten igenis FEL FOG EMELNI igazi prófétákat, hogy azok a megtérés üzenetét kiáltsák korunk langyos Egyházának. Ugyanis jönni fog egy olyan mozgalom, ami teljesen különbözik majd attól, amiket eddig láttunk. Maga az Úr jön majd, hogy kitakarítsa az Ő házát. A megrázatás már elkezdődött. És azok a „Keresztelő Jánosok", akiket az Úr a barlangokban és pusztaságokban készített fel pont erre az időre, felemelkednek, és elkezdik az Úr szavát hirdetni – csakúgy, mint minden más Nagy Ébredés során, ami csak végbement eddig a történelmünkben.

Néhányan megkérdezték tőlem, hogy meg fogom-e szüntetni a honlapunkat és az email listánkat. Nem, egyáltalán nem. A szolgálatunk lényege pontosan az, hogy előhívjuk és bátorítsuk azokat a „Keresztelő Jánosokat", akiket Isten erre az órára készített el, és akar majd felemelni. Addig fogjuk ezt hirdetni, amíg meg nem látjuk azt, hogy egy nagy, megtéréssel járó ébredés söpör végig ezen a nemzeten, annak egyik partjától a másikig.

A cikkeimre tehát szó szerint válaszlevelek ezrei jöttek, és még az ún. 'nagy nevek' között is voltak olyanok, akik úgy érezték, mindenképpen reagálniuk kell az általam leírtakra – csak sajnálatos módon az ő válaszuk egyáltalán nem volt reménykeltő. Egyszer sem éreztem azt, hogy az én állásfoglalásomnak köszönhetően e mozgalomban bármilyen őszinte változás is el tudna indulni.

A világ minden tájáról beérkező válaszlevelek nagy része sajnos azt erősítette meg, hogy a Prófétai Mozgalom valóban teljes szellemi kuszaságban leledzik. Mindenhonnan azt írták nekem, hogy helyesen cselekedtem, amikor minden szálat elvágtam, ami engem ehhez a mozgalomhoz fűzött.

Egy pár héttel azután, hogy ez a bizonyos, ominózus cikkem megjelent, az e-mail listánk tagjaival a következő gondolatokat osztottam meg: *Engem nem is a velem egyet nem értő, engem 'szakadás okozásával' vádoló levelek fakasztanak könnyekre, hanem azok az e-mailek, amelyeket a világ különböző részeiről kapok. E levelek írói teljesen EGYETÉRTENEK velem, és beszámolnak arról, hogy ők maguk milyen szörnyűségeket tapasztaltak meg az alatt az idő alatt, amíg részt vettek ebben a mozgalomban. Tegnap is csak ültem ott a számítógépem előtt, és egyre nagyobb szomorúság töltött be, ahogy olvastam a bejövő leveleket sorra egymás után, amelyek mind arról a szellemi betegségről számoltak be, ami a mozgalom részeként elterjedt az egész földön. ...Ez SOKKAL ROSSZABB, mint amit én korábban gondoltam!...*

Itt ugyanis mi egy olyan mozgalomról beszélünk, amelyben arra bátorítják az embereket, hogy olyan "Fénykörökkel" kerüljenek kapcsolatba, amelyek "leereszkednek" rájuk (egy nagyhírű prófétai szolgálatban terjesztik és gyakorolják mindezeket), vagy, hogy fizessenek bizonyos összegeket "álom-magyarázásért". Arról a mozgalomról beszélünk, melynek vezetői azt tanítják, hogy a kereszténynek hogyan kell "bevizualizálni" magukat a "Harmadik Mennybe", és ahol a vezetők "Presbitériumi Napokat" tartanak, amikor is egy félórás személyes találkozót lehet igényelni egy prófétával – persze borsos áron. Egy olyan mozgalom ez, amely "manifesztációkra", "portálokra" és furcsa, idegenszerű "isteni meglátogatásokra" szakosodott. Minden egyes jellemzőjével ez a mozgalom jobban hasonlít egy New Age irányultságra, semmint bármire, ami igazán keresztény lenne. Valójában egyre jobban látom azt, hogy ezt a mozgalmat teljesen a JÓSLÁS és JÖVENDŐMONDÁS szelleme uralja. Szavakkal le sem lehet írni, annyira beteges és hátborzongató mindez. És a "prófétái" teljesen vakok, nem veszik észre ezt. Most is éppen azon törik magukat, hogy nagy "isteni meglátogatási" összejöveteleket tartsanak Hollywoodban… Miközben ezeket írom, könnyek gyűlnek össze a szememben. Annyira szörnyű az, amivé ez a mozgalom vált. Nagyon kérlek titeket, barátaim, hogy MARADJATOK TÁVOL ettől, mert itt DÉMONIKUS "meglátogatásokról" van valójában szó. „Nem is csoda; hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgái is átváltoztatják magokat az igazság szolgáivá; a kiknek végök az ő cselekedeteik szerint lészen." (2Kor. 11:14-15) Tényleg az Utolsó Napokat éljük!

Kedves Olvasóm, talán furcsállod, hogy mi köze is van mindennek – hogyan és milyen módon kapcsolódnak – az olyan modern "ébredésekhez", mint amely pl. most is zajlik a floridai Lakeland-ben. De hadd mondjam el: nagyon is sok köze van! Ugyanis a 'fénykörököt', a furcsa 'angyali' meglátogatásokat, a megjelenő drágaköveket, a 'Harmadik Menny' átéléseket, stb. előhozó Prófétai Mozgalom ugyanaz, mint amely Todd Bentley-t és a Gyógyító Ébredést[6] is elindította. (Ennek bizonyítékait a következő fejezetben tárgyalom majd.) Ezért van az, hogy én már jóval azelőtt ismertem Todd Bentley szolgálatát, hogy Floridában ment volna. Merthogy ugyanannak a Prófétai Mozgalomnak volt ő is a tagja, mint én – csak mi ketten a prófétai spektrum két különböző végletén voltunk. Én mindig is a szentséget és megtérést prédikáltam – ő ellenben az a bizonyos 'angyalos-aranyporos'-fajta

[6] „Healing Revival" – a ford.

szolgálattevő volt. És pont ezek a bizarr tanítások és jelenségek voltak azok, amelyeket én mindig is elleneztem, s amelyek aztán engem teljes egészében eltávolítottak e mozgalomtól.

Úgy gondolom, itt az ideje annak, hogy egy kicsit részletesebben is szóljak ezekről a manifesztációkról, amelyek a Prófétai Mozgalmat jellemzik, és amelyeket a Torontó/River („Folyó”) és egyéb, ehhez hasonló mozgalmakban találhatunk. A következő fejezetnek ez lesz tehát a témája.

2. MI A CSUDA FOLYIK ITT?

A ‘karizmatikus’ jelzőt eredetileg olyan emberek (és csoportok) megnevezésére használták, akik hittek a Szent Szellem-keresztségben, amelyet olyan bibliai ajándékok követnek, mint pl. a ‘nyelveken szólás’, a gyógyítás ajándéka, stb. Ezekre a dolgokra természetesen végig az egész Újszövetségben találunk példákat, így látható, hogy nagyon erős bibliai háttere van e megtapasztalásoknak. S az egész pünkösdi mozgalomnak, melynek tagjai hisznek ezekben az ajándékokban, világszerte több százmillió tagja van. Már több évtizede ez az egyik leggyorsabban növekvő keresztény mozgalom az egész földön. És általában véve elmondható, hogy a Szentírással és a teológiai kérdésekkel kapcsolatban eléggé hagyományos és teljes evangéliumi nézeteket vallanak.

Azonban az utóbbi mintegy 15 évben e pünkösdi mozgalomnak a ‘karizmatikus’ ága mindenféle, a biblia tapasztalatokon messze túlnövő szellemi élményeket és ‘manifesztációkat’ kezdett el felölelni, illetőleg azoknak teret adni. Ezen újabb szellemi megtapasztalások között vannak olyanok, amelyek gyakorlatilag ártalmatlanok, míg mások egyenesen bizarrnak, idegenszerűnek és egyáltalán nem bibliainak tűnnek. Én már jóval azelőtt tagja voltam a pünkösdi-karizmatikus mozgalomnak, hogy ezek az újabb, különös jelenségek beáradtak volna, így nagyon sok mindent belülről is megfigyelhettem. Láttam, hogy milyen hatása volt ezeknek az új furcsaságoknak a mozgalom egészére. S meg kell mondjam: a beáradó jelenségek nagy részét én már rögtön az elejétől kezdve nyugtalanítónak találtam – és mivel ezt szóvá is tettem, elég sok bajom is lett belőle. Rákérdeztem ugyanis, hogy most akkor hogyan is kellene kezelni és értelmezni ezt a bizonyos ‘szellemi részegség’-dolgot, a ‘nevető ébredéseket’, a rángatózásokat, remegéseket, az állati hangokat, az aranyport, az angyaloknak tulajdonított ‘tollakat’, és a furcsa ‘angyali’ találkozásokat, stb. (Kedves Olvasó, kérlek, ne gondold azt, hogy ezek a dolgok, amelyekről beszélek, csak egynéhány ‘szélsőséges’ kilengés durva példái. Az utóbbi években a Prófétai Mozgalomban e jelenségek egyre gyakoribbá váltak, és már nem csak kivételes esetként fordulnak elő, hanem nagy általánosságban. Tény, hogy korunkban nagyon nehéz lenne találni akár csak egy olyan nagyszabású, prófétai jellegű találkozót is, ahol nem ezeket a fentebb említett jelenségeket keresnék és propagálnák.)

Alább szeretnék részleteket közölni egy pár olyan beszámolóból, amelyeket az olvasóim küldtek nekem az évek során. Ezekben olyan alkalmakról és/vagy ébredésekről számolnak be, amelyen személyesen is részt vettek, és olyan dolgokat írnak le, amelyeket ők maguk is tapasztaltak. Korábban már hangsúlyoztam: nem szabad úgy vélekednünk, hogy ezek csupán szélsőséges, szokatlan és ritka jelenségekről van csupán szó. A Prófétai Mozgalomban és a River (‘Folyó’) ébredésekben az utóbbi 15 év során ezek a dolgok sajnos mind egyre gyakoribbakká váltak:

Barbara ezt írta:

"Már korán odaértem az alkalomra, mert nagy izgalommal töltött el annak lehetősége, hogy egy igazi ébredést lássak és tapasztaljak meg – ébredést, amelyre tudom, hogy Jézus Krisztus minden igazi követője vágyakozik, hogy végre kirobbanjon az Egyházban. Annyira nagy szükségünk van már erre! ...Ott voltam tehát, és beszélgettem azokkal, akik szintén ott várakoztak. Mindenki arra bátorított minket, hogy a hosszú, fárasztó utazásunk nem hiábavaló, s meghozza gyümölcsét, és az Úr gazdagon megáld majd bennünket. Az előtérben megvettem néhány ott árult prospektust, és izgatott várakozás töltött el. Vágytam még jobban megismerni azokat a dolgokat, amelyeket az Úr cselekszik. Végül aztán elkezdődött az alkalom, dicsőítéssel. És az izgatottságom és az addigi lelkesedésem gyorsan elpárolgott! Valami ugyanis nem volt rendjén. Azt gondoltam, hogy biztosan túl sokat vártam ettől az egésztől. A dicsőítés olyan volt, mint a modern keresztény dicsőítések általában, amihez én is hozzá voltam szokva, a dalok nagy részét ismertem is, de valami mégsem stimmelt szellemben… Aztán elkezdődtek a manifesztációk. A fiatal lányok úgy járkáltak össze-vissza és úgy gesztikuláltak, mintha legalábbis akut pszichés zavarral küzdöttek volna. A dicséretvezetők egyike, egy hölgy, a padlóra roskadt a dicsőítés alatt, és nagyon sokáig ott feküdt kiterülve. Azt mondogattam magamnak, hogy 'légy nyitott, ne foglalj véglegesen állást'. Folyamatosan azt kérdeztem magamban az Úrtól, hogy 'Uram, ez Te vagy? Te cselekedsz itt? Ha igen, akkor kérlek, adj nekem a szellememben békességet!' De a várt békesség nem jött. Ahogyan aztán a beszélők sorra kijöttek, hogy megosszák az élményeiket, én egyre nyugtalanabb lettem. Hallgattam, ahogy egy folyó 'misztikus megjelenéséről' beszéltek… és hogy annak az ereje hogyan zúdult be az egész épületbe, és változtatott meg mindent. És csak beszéltek és beszéltek a mindenféle manifesztációkról, különösen a bizarr viselkedésekről, amelyek a hitük szerint 'közbenjárási szülési fájdalmak' voltak. A pásztor felesége is beszélt, és egész idő alatt, amíg csak a színpadon volt, kontrollálhatatlanul rázkódott, miközben mindenféle, ezzel az új jelenséggel kapcsolatos történeteket mondott. Végül elegem lett: többet már nem bírtam ott maradni. Ránéztem a családomra, és azt mondtam: 'Na, gyerünk innen.' És ők azonnal jöttek is! A megvásárolt prospektusokat is ott hagytam a gyülekezeti parkolóban. Még csak a kocsimba sem akartam azokat betenni…"

Michael ezt írta:
"Három nappal ezelőtt, vasárnap, számos fiatal tért vissza az egyik ilyen alkalomról. A 16 év körüli fiatal lányok közül háromnál tapasztalhattuk a 'rázkódásokat' és a 'kígyószerű vonaglásokat'. E lányok egyike sem mert volna korábban így viselkedni, ketten közülük kifejezetten szégyenlősek voltak! Mégis, a vasárnap esti istentiszteleten ezeket a manifesztációkat produkálták, és egyáltalán nem voltak urai önmaguknak. Úgy ültek ott a sorok között, olyan tekintettel, mintha legalábbis egy elmeintézmény gondozottjai lettek volna. A gyülekezet tagjai közül sokan nem állták ezt meg nevetés nélkül. Bevallom, én is majdnem elnevettem magam, annyira különös volt az egész, de minden erőmmel megpróbáltam visszafojtani a nevetésemet, mert már így is nagyon különös és vicces volt mindez.

Hétfő reggel az egyházi iskolában[7], ahová a lányaim is járnak, a reggeli lelkigyakorlat, amely nem szokott egy negyedóránál tovább tartani, a lányom elmondása szerint több mint két órán keresztül tartott. Eközben az előbb említett három leányka által produkált manifesztációkat nagyon sok gyereknek próbálták továbbadni. Miután a feleségem ezt hallotta, igencsak nyugtalan lett, és nagyon aggódni kezdett. Azt kérte tőlem, hogy mi mindketten vegyünk részt a kedd reggeli – azaz tegnapi – lelkigyakorlaton. Ott voltunk tehát, és minden a szokott módon kezdődött, elmondták a szokásos fogadalmat, megvallásokat, stb., azután a pásztor prédikált. Az üzenete arról szólt, hogyan kapjunk többet Istenből, amihez az kell, hogy minden bűnünket a vér[8] alá hozzuk, magunkat teljesen megtagadjuk, és beálljunk az áldás folyamába. Azt is mondta, hogy Isten áldásainak az akadálya lehet az, ha a diákok úgy gondolják, hogy 'Mit fognak az emberek szólni, ha azt látják, hogy elkezdek remegni, rázkódni, vagy éppen kifekszem a Szellemben?' A pásztor ezt újra és újra nyomatékosította, holott az elmondása szerint ez az egész 'nem a manifesztációkról szólt'. Azt is hangsúlyozta, milyen nagy szerepet fognak majd a tanulók abban az ébredésben betölteni, amely hamarosan kirobban a gyülekezetben. Aztán vége lett az üzenetnek, a zene elkezdődött, és elkezdték kihívni a gyerekeket, akik sorra el is indultak kifelé, reagálva a hívásra. Az egyik dolog, ami szintén zavart engem az volt, hogy végig csak egy – kb. harminc másodperc alatt elénekelhető – dalt játszottak újra és újra (melynek szövege ez: 'Kenet, ess rám; kenet, ess rám; a Szent Szellem nagy ereje essen most rám; kenet, ess rám'.) Az alkalomnak ez a része, mely során előrehívtak embereket, több mint egy órás volt, miközben végig ezt a dalt énekelték – és hát ez tisztára olyan volt, mintha egy MANTRÁT énekeltek volna!

A manifesztációk újra kezdődtek, először a már említett lányokkal, aztán tőlük a többi tanulóra is gyorsan átterjedtek a megnyilvánulások. Közülük többen rázkódni és remegni kezdtek, különösen a lányok. De miért éppen a lányok? A diákok sorra odaléptek egymáshoz, és kezüket egymásra tették. A vasárnap este tapasztaltakon kívül még a következő manifesztációkat lehetett látni: kontrollálhatatlan sírás, ide-oda tántorgás, dülöngélés, megállni képtelenség, a földön mozdulatlanul való fekvés, kígyó-szerű vonaglás, négykézláb való mászkálás, állati hangon való bőgés, kimerültség. S a jelenleg a kezemben lévő leírás szerint, amely a Kundalini/Shakti-t gyakorló emberek manifesztációiról szól, pontosan ugyanezeket láttuk mi is. Miután már legalább egy óra eltelt így, a diákok visszamentek a helyeikre – de csak miután már a zene is elhallgatott –, és csak ültek, csendesen, egy szót sem szólva, még legalább egy 30 percig. A három említett lány közül az egyik felállt, és azt mondta, hogy ez Isten szuverén munkája, majd egyre csak sírt. Aztán az iskolai tanárok közül valaki azt mondta, hogy most már ideje, hogy a diákok egy kicsit kifújják magukat, s hogy most már jó lesz egy kis pihenés azok után, hogy ennyire az Úr jelenlétében voltak. A lányaimat ma nem vittük iskolába, és addig nem is mennek, amíg ez a dolog le nem rendeződik. Ez egész egyszerűen bizarr. Én már megtapasztaltam Isten erejét, átéltem a Szent Szellemmel való betöltekezést, de ezek az átélések soha nem okoztak bennem kimerültséget, sem azt a fajta zavarodottságot, amelyet ezeknél a fiataloknál látni lehetett…"

[7] ACE, Accelerated Christian Education, gyorsított keresztény oktatás, nemzetközileg is elfogadott, akadémiai tantervvel rendelkező keresztény oktatási rendszer, 1-8. évfolyamig – a ford. Forrás: Wikipédia.
[8] Azaz Jézus vére alá – a ford.

Philippe ezt írta:
"Egy barátom meghívott, hogy látogassak meg egy olyan gyülekezetet, ahol egy nagynevű, erőteljes gyógyító szolgálatban álló pásztor szolgált. Az azt megelőző estén egy álmom volt. Az álmomban egy hatalmas kígyóval harcoltam, amelynek valamiféle nagy kése is volt. A harc közben a kígyó vére a fejem közepére csöppent. Akkor még nem értettem, miről is szól az álmom, jóllehet ismertem a 3Móz 17:11-t, az 1Móz. 9:4-et, 3Móz. 17:14-et, mely szerint „mert a testnek lelke a vérében van". Nem tudtam elhinni, hogy a kígyó szelleme bennem lakozhat, merthogy keresztény voltam/vagyok. Jézus Krisztus győzelmet adott nekem a bűneim felett, teljesen megváltoztatta az életemet, és szabaddá tett. Nagyon hálás vagyok a Golgotáért, és soha nem hagynám el a békesség Fejedelmét a sötétség erőiért.

Elmentem tehát ebbe a bizonyos gyülekezetbe, de alig tudtam bejutni, mivelhogy akkorra már tele volt emberekkel. A pót-teremben találtam még helyet, bár ott is nagy volt a tömeg. Ott volt egy nagy TV képernyő, és egy pár hangfal. Az alkalom közepén, amikor a kórus és a nagy zenekar, illetve az AOG[9] tagjai a dicséreteket énekelték, a pásztor megkért mindenkit, hogy álljanak fel, és emeljék fel a kezeiket. Én is így tettem, és rá egy pár percre a kezeim elkezdtek remegni, majd szinte rögtön az egész testem nagyon erősen rázkódni kezdett. Leginkább úgy tudnám leírni, hogy olyan voltam, mint egy fa, amelyet 'erős szél szaggat'. A gyülekezetben sokan arról tettek bizonyságot, hogy meggyógyultak, és emberek százai tapasztalták meg a szellemi manifesztációkat. Az álmom ellenére én is nagyon boldog voltam. Azt mondtam magamnak, hogy a Szent Szellem érintett meg, jóllehet tudtam, hogy Jézus azt mondta a Mát. 24:24-25-ben, hogy 'mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy JELEKET és CSODÁKAT tesznek, hogy ELHITESSÉK, ha lehet, még a választottakat is.' Mégsem hittem, hogy a kígyó szelleme egyszerűen belém költözhet, mivel úgymond nem hívtam be. 1Móz. 3:1 'A kígyó pedig ravaszabb volt minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett.'

Így, miután ez a szellem megtámadott, bármikor, amikor csak elkezdtem imádkozni, szinte rögtön jött ez a szellem, és fokozatosan elkezdte uralni a testemet. A manifesztációk olyan erősek voltak, hogy még ha teljesen mozgásképtelen is lettem volna, akkor is el tudott volna kezdeni mozgatni engem, mert a testem döbbenetesen erős mozdulatokat produkált, amelyeket nem én irányítottam, s melyeket nem is tudtam volna ilyen meglepően gyors sebességgel elvégezni. Ennek a TV-s evangélistának a gyülekezetébe még négyszer mentem vissza. S csak egyszer történt az, hogy a szellem nem érintett meg. Elmentem még másik két közösségbe is, ahol a manifesztációk szintén nagyon erősen voltak jelen. Az egyik prédikátor olyan erőteljes szellemmel szolgált, hogy még csak meg sem érintette az embereket, csak mondott valamit, és az emberek egyből padlót fogtak, és a földön feküdtek. Szinte egy kézen meg lehetett számolni azokat a hívőket, akik nem 'feküdtek ki szellemben'. A padlón feküdtek azok, akik 'szent nevetésben' törtek ki; néhányan furcsa zajokat adtak ki; voltak, akik rázkódtak; és mások pedig totál kiütve, mozdulatlanul feküdtek. A bennem lévő szellem hatására én csak szépen táncoltam a dalokra, de időről-időre annyira erős szellemi löketet kaptam, hogy hatására erőteljesen visszadobódtam a székembe, a fejem pedig teljesen hátracsuklott. Ha a szék nem lett volna mögöttem, nem tudom, mi történt volna velem. Háromszor is elmentem ezekre az

[9] Assemblies of God, Isten Gyülekezetei – a ford.

alkalmakra, hogy lássam a manifesztációkat, s minden egyes alkalommal a szellem nagyon erősen hatott rám.

Egy nap, miközben otthon voltam, és az általam legelőször meglátogatott gyülekezet dicsőítő CD-jét hallgattam éppen, a szellem még egyszer nagyon erősen rám szállt. Más keresztény énekesektől is lejátszottam dalokat, s a szellem nagyon élvezte ezeket, és a hatására lassan táncolni kezdtem. Majd egy hirtelen ötletem támadt: elhatároztam, hogy megvizsgálom ezt a szellemet. 1Ján. 4:1 'Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy Istentől vannak-e, mert sok hamis próféta jött ki a világba.' S míg ott voltam a térdeimen, a dal végén gyorsan átkapcsoltam egy világi dalra, egy népszerű táncolós dalra, melynek gyors ritmusa van. A szellem nagyon örült, és arra késztetett, hogy nagyon szexisen táncoljak, a csípőmet forgatva. Na, több se kellett, egyből felismertem, hogy ez egy antikrisztusi szellem, amelyről a 2Thessz. 2:9-12 is beszél: Akinek eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden HATALMÁVAL, JELEIVEL és CSODÁIVAL, és a gonoszságnak minden csalárdságával azok között, akik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő idvességökre. És azért bocsátja reájok Isten a tévelygés erejét, hogy higyjenek a hazugságnak; Hogy kárhoztattassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban.', és a Mát.24:11 'És sok hamis próféta támad, akik sokakat elhitetnek.'

Nos, egy dolog volt rájönni arra, hogy éppen egy gyülekezetben jött rám egy gonosz szellem, de egy másik viszont az, hogy ha már így áll a dolog, akkor hogyan lehet ebből megszabadulni. Hogyan tudnám ugyanis megkérni pont azokat a kereszténeket, hogy imádkozzanak értem, akik a Szent Szellemnek vélik azt a szellemet, amelytől nekem pedig szabadulnom kellene? Ott voltam tehát egyedül ezek ellen a démoni erők ellen, azzal a tudattal, hogy nagyon sok gyülekezetet ezek a szellemek már 'bevettek'. De a reményem Krisztusban volt, és így nem estem pánikba. Biztos voltam abban, hogy Ő nem hagy el. Így tehát azt tettem, amit Ő mond, hogy ilyen esetekben tenni kell: böjtöltem és imádkoztam három nap és három éjszaka, csak vizet ittam. A harmadik éjszakán már ahhoz is túl fáradt voltam, hogy jól aludjak, de volt egy rövid álmom. Álmomban két hatalmas kezet láttam, fenn a mennyben, és a jobb kéz a mutatóujjával felém mutatott. Gondolkodtam az álom jelentésén, míg aztán elolvastam a Luk. 11:20-at: 'Ha pedig Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa.' S azóta az ennek a szellemnek/szellemeknek köszönhető manifesztációk teljesen megszűntek, Isten kegyelme által…"

„BB" ezt írta:
"Engem és a férjemet a barátaink meghívtak egy összejövetelre. Mivel nem ismertük ezt a bizonyos szolgálattevőt – akit egyébként úgy mutattak be nekünk, hogy nagyon erőteljes szolgálata van, halottak támadnak fel a szolgálata nyomán, stb. –, mi is elmentünk velük. S attól, amit ott tapasztaltam, még mindig kiráz a hideg! Mert, ami ott volt, az Istennek és az Ő szentségének a megcsúfolása volt! A dicséret nagyrészt rendben ment addig, ameddig a dicsőítő csoportból két hölgy el nem kezdett „szellemben" énekelni (én úgy érzékeltem, hogy ez nem a Szent Szellem volt). Az ének szavai Istenről szóltak, de a hangneme és a hangulata

elég sötét volt, és kitűnt, hogy valami nem stimmel: olyanok voltak, mintha transzban lettek volna. Szinte rögtön ezzel egy időben az emberek elkezdtek a földre esni, és kiáltozni, kotkodákolni, farkasként üvölteni, vonaglani, stb. Az egész tisztára ördöginek tűnt, és nem pedig egy dicsőítő alkalomnak. A szolgálattevő aztán elkezdte a karját az emberek felé lengetni, és azok „elestek a szellem ereje alatt", aztán bizonyos emberekre rámutatott a Bibliájával, és susogó hangot adott ki, mintha őket azzal megcsapta volna, és azok elzuhantak „a szellem ereje alatt". (Azért használtam itt kicsi 'sz' betűt, mert ez nem a Szent Szellem volt.) Mindezt én már nem bírtam tovább nézni, így otthagytam az egészet még a prédikáció előtt, de a férjem ott maradt, mert kíváncsi volt, hogyan és miről is tanít ez az ember. Szomorúan konstatálta, hogy a szolgálattevő semmit sem mondott a bűnökből való megtérésről, sem az Isten előtt megélt szent életről, csak a szeretetről, örömről és boldogságról beszélt, és arról, hogy kapcsolatban lehetünk Istennel – méghozzá mindenféle különösebb elkötelezettség nélkül a részünkről. Egy szó sem hangzott el a bűnről, vagy arról, hogy Isten megbocsátja a bűneinket. Ellenben azt viszont állította, hogy már 83 embert feltámasztott a halálból. De hát hogyan lehet ez? Nem annak az esete ez, hogy 'Uram, Uram, betegeket gyógyítottunk, démonokat űztünk ki, és halottakat támasztottunk a Te Nevedben. És Ő azt válaszolta, Távozzatok tőlem, sohasem ismertelek titeket'? Mi történt a gyülekezetekkel? Vagy halottak, vagy őrültek! Hát nincs már egy olyan hely sem, amely valóban élő közösség lenne, Isten szent jelenlétével? S vajon ítélkezés-e ez a mi részünkről? Nem: pünkösdiek vagyunk mi is, de azt tudjuk, hogy nem minden szellemi élmény van Istentől. Mi Isten tiszta, szent jelenlétére vágyunk!"

'PW' ezt írta:
"Vasárnap este egy olyan alkalmon voltunk, amelyen egy HAMIS ébredés zajlott. Ott azt mondták nekünk, hogy menjünk ki előre, csatlakozzunk az ott lévő, kört alkotó emberekhez, kiáltsunk együtt nagy hangon, és hívjuk ILLÉS ISTENÉT. S mikor ez megtörtént, egy csomó furcsa manifesztáció kezdődött el, és azt mondták nekünk, hogy várjunk az Úrra, mert Ő fog nekünk valamit mondani. A férjem, az egyik barátunk és én majdnem nem jöttünk el erre az alkalomra, de mivel a többi barátunkkal már korábban eljött ide a mi két lányunk is, úgy éreztük, el kellett jönnünk nekünk is, hogy vigyázzunk rájuk…és, mint utóbb kiderült, ez igen jó ötlet volt. Nos, ahogy mi hárman ott voltunk abban a bizonyos körben, tisztára kitűntünk a tömegből! Közben arra utasítottak minket, hogy kezdjünk el hálát adni Istennek azért, ami tenni fog. De egyikünk sem érezte a Szent Szellem jelenlétét ebben az egészben… Nagyon elszomorodtunk. Még azt is mondták nekünk, hogy egyáltalán ne aggódjunk azok miatt, amelyek történtek, mivelhogy ezek benne vannak a Könyvben. Egy ilyen örömhullám-szerű dolgot is csináltak, de én csak becsuktam a szememet, imádkoztam, és SEMMI MÁST sem éreztem, csak egy mély szomorúságot azok miatt, amelyek körülöttem történtek. Még amikor nagy hangon kiabáltak, én akkor is csendben voltam. Ha akartam volna, se tudtam volna egy szót sem szólni – de nem is akartam.

De hogy egy picit még visszatérjek a dolgok elejére: amikor először megérkeztünk az alkalomra, már akkor megcsapott engem a szellemi részegség hatása, és akkor azt mondtam, hogy 'Uram, ha ez nem Tőled van (nekünk ugyanis folyamatosan azt hajtogatják, hogy ez a

mulatozós, érzéki jellegű szeretet Isten iránt, a szellemi részegség és tobzódás mind-mind Istentől van), akkor én megdorgálom ezt most Jézus Nevében' – és annak a szellemnek a hatása rögtön elhagyott engem. Na, ez válasz volt a kérdésemre. A pogány jellegű kör-rituálé végére (legalábbis nekem ennek tűnt az egész) úgy éreztem, le kell térdelnem a helyemen, és imádkoznom. Világossá vált ugyanis a számomra, hogy VÉGE VAN azoknak a napoknak, amikor csak úgy együtt lehetett menni a tömeggel!

A bennünk felmerülő kérdések, amelyekre utána az Igében kerestünk választ, ezek voltak: Hogyan is néz ki, amikor betölt valakit a Szent Szellem (úgy néz-e ki, mintha az illető be lenne rúgva)? Ha egy olyan jelenetet játszanánk le, ahol pogány istenimádat folyik, és arra szimplán alájátszanánk egy keresztény dalt, észrevennék-e az emberek a különbséget? Az, amit ezeken az alkalmakon látunk valójában nem lenne más, mint pogány tobzódás? Mi 'falakon álló őrszemek' vagyunk, és igenis megvizsgáljuk a szellemeket – és valóban nagyon furcsának tűnhetünk, mert mi nem tapasztaljuk meg azokat, amelyekben körülöttünk mindenki más tobzódik. Vajon, ha ugyanazt a dalt több mint 40 percig éneklik, nem olyan-e, mintha egy pogány, ismétlődő jellegű imaforma lenne? Nos, ilyen és ehhez hasonló kérdésekkel küszködtünk, mivelhogy próbáltuk megvizsgálni a szellemeket, hogy meglássuk, mi a jó, és ahhoz tudjunk ragaszkodni.

Ahogy a Szentírást kutattuk, olyan válaszokat találtunk benne, amelyek azt erősítették meg, amit a Szent Szellem mutatott nekünk. A mi mennyei Atyánk csodálatos módon gondoskodott rólunk, amikor imában kértük, hogy el tudjuk KERÜLNI a megtévesztést. AZ ÚR NAGYON HŰSÉGESEN VEZETETT MINKET, ÉS IRÁNYÍTOTTA A LÉPÉSEINKET!

Ebben a gyülekezetben, ahová januártól járunk, egyrészt tehát ott munkálkodik Isten Szelleme, másrészt azonban démonikus szellemek is vannak, és a kettő néha annyira összekavarodik, hogy igen nehéz megkülönböztetni, hogy éppen mi is zajlódik. Mi tartjuk a kapcsolatot a gyülekezet vezetőivel, szeretjük őket, kedves testvéreink az Úrban, de sajnos megtévesztés alatt vannak. A férjemmel együtt meg is fogalmaztuk, és meg is említettük nekik azokat a kérdéseket, amelyek nagyon nyugtalanítanak bennünket…, mint pl. a 'tenyér-olvasás', amikor előre hívják az embert, és nagy nyilvánosság előtt mondanak nekik dolgokat,… a remegések, az érzéki táncok, a szellemi részegség megnyilvánulásai, és hasonlók – és ők nagyon is megértőnek tűntek, és foglalkoztak is néhány kérdéssel. Mi azonban azon gondolkodtunk, hogy vajon ez-e az a pont, amikor az életünket féltve el kell menekülnünk… Az elmúlt két alkalom telítve volt mindenféle bizarr dolgokkal, az események túlreagálásával, felnagyításával, és túlzott érzelmi megnyilvánulásokkal!

Az egyik dicséretvezető a következőket mondta: 'Meghívtak egy buliba, de én nem mentem el, de tudjátok, amikor az emberek buliznak, akkor elvesztik minden gátlásukat, és valóban önmaguk tudnak lenni, és szabadok – mennyivel inkább kell hát nekünk, hívőknek ilyennek lennünk, sokkal inkább, mint a világiaknak!' Nos, ezek rémisztő szavak! Szeptemberben egy konferenciát is fognak tartani, és azt reklámozandó mutattak egy részletet, melyen pont ez a

dicséretvezető szolgált, és az egész úgy nézett ki, mintha pogány mulatozás lenne! ...És ezt a szellemi mérget már a mi városunkba is behozzák… Isten könyörüljön rajtunk!"

'MS' ezt írta:
"Olvastam a cikkedet ('Az ok, amiért otthagyom a Prófétai Mozgalmat'), és az abban leírtak annyira hasonlítottak arra, amit én is megtapasztaltam, és arra, amit én is éreztem akkor, amikor tavaly, nem olyan régen egy hasonló 'Prófétai' konferencián vettem részt. A megfigyeléseid és észrevételeid teljesen megegyeznek azzal, amiket én is megláttam ott! Ezek az ún. „próféták" és „dicsőítők" valójában megtévesztő és familiáris szellemeknek adtak teret, angyalokat imádtak, és istentelen szellemi portálokat nyitottak meg, sőt, át is mentek azokon. Soha életemben nem szomorodtam meg és nem háborodtam fel még ennyire, mint amikor ezeket láttam! És úgy tűnt, senki még csak észre sem vette, se nem törődött azzal, hogy mi is folyt ott valójában – kivéve a társaimat és a tanítványaimat, akik szintén ugyanezeket vették észre! Annyira felháborodtam, hogy erősen fontolgattam azt, hogy konfrontálok velük [ezekkel a nagynevű vezetőkkel]…

A másik nyugtalanító dolog pedig az volt, hogy egyes, köztiszteletben álló vezetők nem tudtak szellemi megítélést gyakorolni, és nem tudták korrigálni a helytelen dolgokat. A leghátborzongatóbb az volt, hogy az egyik ilyen szellem, amelyik azokért a bizarr nevetésekért volt 'felelős' a konferencián, utána követett minket a nagy bevásárlóközpontba, miután mi eljöttünk a konferenciáról, és azt eredményezte, hogy az egyik fiatal eladó, aki ott az egyik kis boltban árult, elkezdett megnyilvánulásokat produkálni, amikor elhaladtunk mellette, és ugyanazt a nevetést produkálta!… Isten megmutatta nekem, hogy a többi vezető azért nem tudta a szellemek megkülönböztetését gyakorolni, mert pénzt fogadtak el, így a Mammon szelleme megvakította a szellemi szemeiket, hogy ne lássák, mi folyik ott valójában. Bárcsak a mi kortárs evangélistáinknak, prófétáinknak és misszionáriusainknak ne kellene az anyagiakért koldulniuk, és ne kellene az Istentől kapott ajándékaikat ilyen szellemileg megfertőzött célokra használniuk, csak azért, mert a modern egyházi rendszer erre kényszeríti őket, és emiatt az elhívásuk helyett az ilyen pénzszerzési lehetőségeket kell hajkurászniuk. Ez annyira szomorú!"

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE: Kedves Olvasó, arra kérnélek, hogy különösen alaposan olvasd el a következő beszámolót, mert ezt egy olyan keresztény testvérnő írta, akit én egy nagyon odaszánt, Szent Szellemmel betöltött keresztényként ismerek – egy igazi imaharcosként. S az ő beszámolója egyenesen Todd Bentley tanításaira vonatkozik, aki által az ún. 'floridai gyógyító ébredés' elkezdődött:

LYNN tehát ezt írta:
"Miután Isten megadta nekem, hogy a Szent Szellemmel betöltekezhettem, az Úr csodálatos módon munkálkodott a szívemben, és én – először az életemben – megértettem azt, hogy milyen komoly, valóságos dolog is a bűn, ami elválaszt minket a Szent Istentől… s hogy nem lehet köze a sötétségnek a világossághoz – én elkezdtem komolyan gyűlölni a bűnt, s rájöttem, hogy szentségben és teljes szívemből akarom Istent szolgálni. Az Úr egy nagy vágyat is adott

a szívembe aziránt, hogy az elveszetteket elérjem, és egy álomban még a poklot is láttam. A szeretetem az Úr iránt egyre csak nőtt, állandóan Róla és az Ő dolgain gondolkodtam – mint ahogy azt a mai napig is teszem. S a szellememben annyira nagy éhség töltött el engem az Úr felé – csak az volt a gond, hogy valahogyan mindig a rossz helyeken kezdtem el Őt keresni.

Így történt az, hogy még ott az elején kikötöttem Jill Austen-nek az alkalmain, aki tanított minket, és imádkozott értünk, és folyamatosan csak az angyali meglátogatásairól beszélt nekünk. Ennek az lett az eredménye, hogy még több szellemi megtévesztés és sötétség-ajtó nyílt ki előttünk. Egyedül Isten kegyelmének köszönhető, hogy ki tudtam jönni ebből a megtévesztésből – de ez még így is elég sok időbe telt, és az Úr kellett, hogy radikális módon megmutassa nekem, hol hibáztam az Istennel való járásomban.

Én is becsatlakoztam ugyanis a Prófétai Mozgalomba, mivelhogy Jill Austen teljesen benne volt a Kansas Városi Prófétai Körben, és én pedig akkor még megbíztam az ítéletében – mert végül is, Isten prófétája volt, vagy nem?... Elkezdtem tehát én is ezekre a nagynevű, híres szolgálattevőket felvonultató prófétai konferenciákra járogatni – még közbenjáróként is segítettem a munkájukat –, és nem ismertem fel azt, hogy már régóta csak testben járok (nem szellemben), és hogy többre tartottam az emberek személyét, mint magát Istent. Egy óriási, sátáni megtévesztés van ott, ugyanis az emberek azt hiszik, hogy minden erejükkel és minden módon Istent keresik. Mindenféle angyali történeteket (megjelenő angyal-por, angyal-tollak, stb.) is hallottam ott, és sajnos mégsem ismertem fel azt, hogy ez az ellenségnek csupán egy másik taktikája, megtévesztése arra, hogy elvonja a figyelmedet Isten igaz, helyénvaló imádásáról, és hogy e helyett az élményekre, a megnyilvánulásokra, az emberi és angyali dolgokra fektess hangsúlyt. Jóllehet – hála Istennek – én soha nem jutottam el odáig, hogy angyalokat kezdjek el imádni, de sajnos az én figyelmem is sokszor az 'Isten embereire' irányult, és arra, hogy ők 'milyen szellemiek' – és hadd mondjam el: pontosan ez az, ami ezeket a nagynevű szolgálattevőket élteti és motiválja! Ők ugyanis nem azért lettek dollármilliomosok, mert a keresztet és a megtérést prédikálják!

E konferenciák többségét egyfajta szellemi sötétség (sötét szellemi lények) követik. A Szent Szellem sokszor beindította bennem a szellemi vészjelzőimet, és megengedte azt, hogy meglássam ezeket a sötét szellemeket bizonyos szolgálattevőkben, pl. két nagyhírű női konferencia-vezetőben – szinte egészen addig a pontig, hogy láttam, ezek a szellemek bennük hogyan sikítanak –, és akkor azt mondtam: 'Köszönöm neked, Uram, hogy megmutattad nekem, hogy ezek hamis próféták.' De sajnos én még ekkor is bizakodva kerestem ezekben a körökben az 'igazi' szolgálattevőket, és még mindig nem figyeltem úgy, ahogy kellett volna arra a bizonyos benső, csendes hangra – a Szent Szellem hangjára. Aztán eljött szolgálni Rodney Howard-Browne – és a Szent Szellem megmutatta, milyen szellemi sötétség állt mögötte. Ezek után elkezdtem figyelni Patricia King-et és Todd Bentley-t, és – mivel akkor még egyáltalán nem tudtam arról, milyen 'irányított Harmadik Menny-vizualizálásokat' folytatnak le – részt vettem egy ötnapos Patricia King-féle konferencián, és két Todd Bentley-féle konferencián is. Sajnos én is elkezdtem ezeket a 'harmadik menny'-féle meglátogatásokat, irányított vizualizálásokat elképzelgetni, és nem ismertem fel, hogy ezek a szellemek valójában

a sötétség szellemei – a New Age ezeket 'szellemi vezetőknek' hívja –, és nem mások, mint démonok. Nos tehát én akkor sajnos még Todd Bentley egyik hangfelvételét is megvettem, amelyen a 'harmadik menny'-féle vizualizálásokról tanít, és hazavittem, hogy otthon hallgassam meg.

Ott feküdtem tehát a padlón a nappalimban, miközben hallgattam azt, hogy kell 'a harmadik mennyet vizualizálni', miket kell mondani, stb., és már teljesen kezdtem is ennek hatására átszellemülni, amikor hirtelen elkezdtem irányíthatatlanul rángatózni, vonaglani és nyögni– és szinte rögtön, ezzel egy időben egyszerűen megmerevedtem: egy testrészemet sem tudtam mozgatni – és akkor azonnal felismertem, hogy egy démon próbál éppen uralmat venni rajtam. Ekkor minden erőmmel, amit csak össze tudtam szedni magamban, elkezdtem kiáltani: 'Istenem, ments meg! Jézus, segíts!' – és abban a pillanatban, ahogy az Úrhoz kiáltottam, a testem merevsége felengedett, és már tudtam mozogni. Isten akkor este szó szerint megmentett, megszabadított engem – amiért örökké hálás leszek Neki.

Azt az estét könnyek között töltöttem: sírva kértem az Urat, hogy bocsásson meg nekem – és közben megtagadtam minden negatív szellemi befolyást, amit beengedtem az életembe azáltal, hogy kézrátétellel imádkoztak értem; és megtagadtam mindazt a szellemi megtévesztést, amelynek megnyitottam magam, és mellyel megszomorítottam magamban a Szent Szellemet; és bocsánatot kértem az Úrtól, hogy ezzel a megtévesztéssel az Ő igaz erejének és személyének egy torz képét engedtem be az életembe.

Azóta már nem tudok – és nem akarok – csendben maradni ezzel kapcsolatban: igyekszem mindenkit figyelmeztetni, amikor ezek a dolgok szóba kerülnek. Én ugyanis benne voltam, sok évvel ezelőtt, és csináltam mindezt –, de most már erőteljesen figyelmeztetem az embereket arra, hogy e szolgálattevők közül sokan szellemi sötétségben járnak – csak éppen úgy állítják be ezt az egészet, hogy annyi igazság-látszatot keltsenek, amely még éppen elég ahhoz, hogy az emberek azt higgyék, ők Isten valódi apostolai/prófétái! Bárcsak adná az Úr, hogy sokan felismerjék ezt a megtévesztést, és ki tudjanak jönni ezekből!..."

A GYÓGYÍTÓ ÉBREDÉS SZELLEMI GYÖKEREI

Hadd hívjam már fel a figyelmedet, kedves Olvasó, az előbb leírt beszámolóra (a Lynn-ére), hogy őt ebbe a New Age-es technikákkal teljesen megegyező vizualizálási gyakorlatokba Todd Bentley tanításain keresztül vezették be. S vajon Todd itt csak egy egyszeri alkalomra szóló szellemi ballépést követett volna csak el? Nem, egyáltalán nem! Mint ahogy azt korábban már említettem, Todd-ot jól ismerik a Prófétai Mozgalom köreiben, s mégpedig arról, hogy ő mindig is élenjárt minden új és furcsa szellemi hóbortnak a gyakorlásában, amely csak végigsöpört a mozgalmon. Ezekben a dolgokban a mentorai olyan emberek voltak, mint pl. Patricia King (az *Extreme Prophetic*[10]-től) és Bob Jones (egykori Kansas-i

[10] Extrém Prófétai – egy, főként Patricia King nevével fémjelzett heti keresztény televíziós programból kinövő, alkalmakat és konferenciákat szervező médiaágazat.

próféta), akik mindketten elismert, nagy nevek a prófétai körökben. Todd Bentley már évek óta részt vesz ilyen dolgokban. Sőt valójában az ilyen és hasonló furcsaságok jellemzik leginkább az ő szolgálatát.

A fent leírt tapasztalatok tehát tipikusak, és teljes mértékben jellemzik korunk „Prófétai/Torontó/Folyó[11]" ébredési alkalmait, amelyeken láthatóan teljesen félredobnak minden szellemi megítélő képességet, és ahol látszólag minden belefér: a szellemi részegség, remegések, rázkódások, hisztériás nevetőgörcsök, állati hangok, összegörnyedések, szellemben való 'áztatódás', szellemi szülési fájdalmak, 'harmadik mennybeli portálok', aranypor, tollak, ékkövek, angyalok észlelése, fénykörök látása, és minden más egyéb szellemi manifesztáció, melyeket csak elképzelhet az ember. S az atmoszféra, amelyben mindezek lezajlódnak, teljesen ellentétesnek tűnik azzal a szent, Isten dicsőségét hordozó, fenséges légkörrel, amelyről a Szentírás úgy beszél, hogy „szent, szent, szent". Sőt, távolabbra, már ha akarna, se tudna kerülni ettől! (Kedves Olvasó, azt itt mindenképpen szeretném megjegyezni, hogy az átlagos, normális pünkösdi jellegű alkalmak egyáltalán nem ilyenek, és nem is minden prófétai alkalom néz ki így. Itt általánosságban véve a „Prófétai/Torontó/Folyó" mozgalom alkalmairól beszélek, ahol ezeket a nagyon „népszerű", egyre jobban elterjedt furcsaságokat lehet találni.)

Sajnálatos módon, amikor ez az 'élménymánia' először, 1994–95 körül elkezdett tömeges méreteket öltve elterjedni, nagyon kevés karizmatikus vezető állt ki ezek ellen. Emlékszem, hogy Art Kratz írt egy cikket, amelyben ez ellen figyelmeztetett, Derek Prince is többször felszólalt, és más, nem annyira ismert keresztény vezetők is, mint pl. az angliai Clifford Hill, és mások. Én is igen népszerűtlenné váltam sok 'prófétai-mozgalmas' kollegám szemében, amikor 1995-től kezdve folyamatosan adtam ki azon írásaimat, amelyekben erőteljesen figyelmeztettem mindenkit e jelenségek ellen. De sajnos ez az egész őrült jelenség-áradat szinte teljesen akadálymentesen tudott beáramlani és teret találni. A szellemi megítélés mint olyan, gyakorlatilag megszűnt, és a józan ész is semmivé vált ezzel együtt. S véleményem szerint a Prófétai Mozgalomban a korábban meglévő igazság és világosság teljesen háttérbe szorult, és egy pár hónap leforgása alatt szinte teljesen el is tűnt. A helyére pedig egy mély szellemi betegség áradt be. És természetesen ez volt az, amely gyakorlatilag elvetette nálam a magját a későbbi kilépésemnek, amely egy pár évvel ezután következett be. És sajnálatos módon ezekben a bizarr jelenségekben keresendők a jelenlegi gyógyító ébredés gyökerei is!

Az 1990-es évek közepén még Rodney Howard-Browne és a Torontói Áldás voltak ennek a 'kenetnek' a fő hordozói. Azokban a korai napokban az egész még nem szólt másról, csak a szellemi részegségről, hisztérikus nevetésekről, rázkódásokról és állati hangokról. Aztán jött a pensacola-i, a Bronswille-i ébredés és a Sunderland-i ébredés, ahol szintén ugyanez a kenet működött, bár némileg más jellemzőkkel. De amikor ezek a mozgalmak elkezdtek lecsengeni, főleg a Prófétai Mozgalom volt az, amelyik a lángot égve tartotta, és további újabb, egyre extrémebb élményeket kezdett el ezekhez hozzátenni – nehogy az emberek 'unni kezdjék' az folyton ugyanolyan megtapasztalásokat.

[11] „Folyó": „River" – a ford.

Így jutott el az egész az 1990–2000-es évekre oda, hogy megjelent az ‘aranypor’, az ékkövek, a tollak, az olaj, a vizualizáció, a ‘portálok’, és a furcsa ‘angyali’ találkozások. A Prófétai Mozgalomban eltöltött időszakom alatt egyértelműen állíthatom: Todd Bentley ezeket e jelenségeket határozottan és végig propagálta, sok más kollégájával együtt. S innen egyenes út vezetett a jelenlegi gyógyító ébredéshez.

Csak röviden szeretném elmondani azoknak, akik még nem tudják, hogy a floridai gyógyító ébredés akkor kezdődött, amikor Todd Bentley egy pár alkalmat tartott a Stephen Strader vezette Ignite Church-ben, a floridai Lakeland-ben, 2008 áprilisában. Gyógyulások kezdtek történni, és az alkalmakat meghosszabbították. Azután a GodTV[12] elkezdte közvetíteni az alkalmakat, és a *Charisma magazin*, illetve más egyéb keresztény médiák pedig elkezdték propagálni az ott zajló eseményeket. Az egész világról elkezdtek odaáramlani az emberek. Todd Bentley különös figyelmet fordított a vezetőkre, hogy azok mindenképpen részesüljenek az ő ‘kenetéből’, hogy azt haza tudják vinni magukkal. Nem telt sok időbe, és már akkor tömegek voltak ott, hogy az alkalmak helyszínét egy 8000 férőhelyes csarnokba kellett áthelyezni. Majd elkezdtek sportcsarnokokat emlegetni. Nem sokkal ezután e kenet hatása már az egész világon érezhető volt, a 14 évvel azelőtti torontói áldáshoz hasonlóan.

TODD BENTLEY ÉS AZ Ő ANGYALAI

Már korábban láthattuk a Todd Bentley-féle, a ‘harmadik menny’ meglátogatására irányuló ‘irányított vizualizációs’ technika szörnyű szellemi veszélyeit. De ő már nagyon régóta részt vesz ilyen dolgokban, propagálva azokat. Én, ameddig a Prófétai Mozgalomban voltam, Todd Bentley-t mindig is úgy tartottam számon, mint az egyik legkirívóbb szolgálattevőt – ő ugyanis, bármiféle gátlás és aggodalmaskodás nélkül, mindig is igen népszerűsítette a női angyalokat, a gazdagságot hozó angyalokat, illetve mindenfajta megkérdőjelezhető szellemi élményt és kenetet, amit csak el tudunk képzelni. Ráadásul volt egyfajta szellemi erő az egész mögött – és bennem leginkább ez indította el a vészjelzőket. Itt ugyanis nem csak a dolgok felnagyított túlzásairól volt szó. Az emberek e jelenségek kapcsán valódi szellemi erőkkel szembesültek.

Hadd hozzak példát Todd egyik írásából arról, hogyan vezetett be embereket az angyalokkal való ‘találkozásaiba’. A következő részlet Todd 2003-as cikkéből van, amelynek címe ‘Angyali seregek[13]’:

"Tehát, amikor anyagi területen áttörésre és áldásra van szükségem, akkor nem csak imádkozom és kérem Istent arra, hogy megáldjon. Nem, hanem elkezdek közbenjárni, és együttműködni az angyalokkal úgy, hogy arra kérem az Atyát, hogy küldje el hozzám azokat az angyalokat, akik arra vannak kijelölve, hogy nekem pénzt szerezzenek: ‘Atyám, add nekem a mennyekből most azokat az angyalokat, aki ki vannak rendelve mellém, hogy pénzt és

[12] Egy nagyhírű, izraeli központú, nemzetközi keresztény televíziós társaság – a ford.
[13] „Angelic Hosts”

gazdagságot hozzanak nekem. Legyenek ezek az angyalok most ideküldve, menjenek el a föld négy szélére, és gyűjtsenek nekem pénzt…'"

[A szerkesztő megjegyzése: ha már volt dolgod varázslással, akkor jól tudod, hogy azok is így küldik ki az ő 'szellemeiket', hogy azok pénzt szerezzenek nekik. Ez egy nagyon veszélyes szellemi cselekedet – és teljesen ellentétes a bibliai gyakorlattal!]

Todd Bentley így folytatta:

"EMMA, A PRÓFÉTAI MOZGALOM ANGYALA
„Most hadd osszak meg veletek egy, Emmával történő angyali találkozást. Bob Jones 1980-ban kétszer is megkérdezett engem ezzel az angyallal kapcsolatban, aki ott volt Kansas Cityben: ″Todd, láttad már az Emma nevű angyalt?″ S ezt ő úgy kérdezte tőlem, mintha természetesnek vette volna, hogy ez az angyal már megjelent nekem. Meglepődve kérdeztem: ″Bob, ki ez az Emma?″ Ő pedig elmondta nekem, hogy Emma volt az az angyal, aki az egész Prófétai Mozgalom születésében segített, még az 1980-as években, hogy az elindulhasson Kansas Cityben. S hogy ez az Emma egy 'anyai típusú' angyal, aki az egész, akkor kibontakozó prófétai mozgalmat gondozta. Azután a beszélgetés után néhány héttel történt az, hogy én éppen az észak-dakotai Beulah-ban szolgáltam.
Az alkalom közepén éppen Ivan-nal beszélgettem, és még egy másvalakivel, amikor bejött Emma. Ahogy nyitott szemekkel bámultam Emmára, az Úr azt mondta: ″Itt van Emma.″ Nem viccelek! Emma mintegy három centivel a föld felett lebegett. Olyan volt majdnem, mint Kathryn Kulman azokon a régi felvételeken, amikor suhogó fehér ruhában szolgált, és úgy tűnt, mintha a padló felett lebegne járás közben. Emma fiatal és gyönyörű volt, kb. 22 év körülinek tűnt, de ugyanakkor idősnek is. Úgy nézett ki, mint aki a Példabeszédek 31-ben leírt bölcsességet, erényt és kecsességet testesíti meg. Besuhant a szobába, és gyönyörű színek és fények áradtak belőle. Táskák voltak nála, amelyekből elkezdett aranyat elővenni. Aztán, ahogy fel- és lesétált a teremben középen, a székek között, aranyport kezdett el az emberekre hinteni… Három héttel ez angyali meglátogatás után az a gyülekezet a szolgálatom során az addigi legnagyobb felajánlást adta nekem – dollárok ezreit! Dollárok ezreit!... S az említett angyali látogatás alatt volt az is, hogy a pásztor feleségét (ez egy AOG gyülekezetben történt) teljesen betöltötte, totál kiütötte a Szent Szellem – és elkezdett körbe-körbe rohangászni, és ugatni, mint egy kutya, és olyan hangokat kiadni, mint egy csirke, ahogy egy erőteljes prófétai szellem töltötte be. Sőt, ahogy ez a kenet rászállt, számára teljesen idegenek telefonszámai kezdtek el megjelenni előtte, akiket ő fel is hívott, és a telefonban elkezdett nekik prófétálni… Aztán angyalok kezdtek feltűnni a gyülekezetben.'" ['Angyali seregek'[14], írta: Todd Bentley]

Nem úgy hangzik-e ez az egész, mintha hamis angyalokról lenne itt szó – olyan hamis szellemekről, akik a világosság angyalának álcázzák magukat? Nem lehetséges-e, hogy ennek a szellemi erőnek a forrásai idegen szellemek? A Biblia ugyanis világosan utasít minket: „Szeretteim, ne higyjetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világba" (1Ján. 4:1). De nekem egyáltalán nem úgy

[14] „Angelic Hosts"

tűnik, hogy ezt a bizonyos szellemek megvizsgálását elvégeznék ezekre a furcsa 'találkozásokra' vonatkozóan!

Személyes szinten nekem egyébként nincs semmilyen problémám Todd Bentley-vel. Sőt valójában elmondhatom, hogy annyira személyes szinten nem is ismerem őt – tehát itt nem erről van szó. De a szolgálata mindig is nagyon nyugtalanított engem, pontosan emiatt a furcsa, nála láthatóan működő szellemi erő miatt, mint ami pl. a fenti beszámolóból is kitűnik. S számára ebben semmi szokatlan nincs: neki teljesen természetes, hogy kapcsolatba lép az ő 'angyalaival', és hogy a közönséget is ráveszi ugyanerre. Az általa vezetett alkalmak teli voltak ilyesmivel. De engem ezek az általa propagált élmények mindig is sokkal inkább emlékeztettek a New Age-es 'Kundalini' manifesztációkra, semmint bármire, ami keresztény lenne – és komoly kérdés van bennem azzal kapcsolatban, hogy valójában milyen szellemek is működnek rajta keresztül. És erre pont ő tűnik fel a pódiumon, egy nagy, az egész világra kiterjedő mozgalom élén, amely ezt az ő furcsa 'kenetét' mindenhová továbbadja és terjeszti!

Nem is olyan régen Todd egyszer azt állította, hogy az egyik 'Harmadik Menny' útja során szó szerint ott volt abban a kis házban, amelyben Pál apostol él a mennyben. Állítólag ekkor Pál apostol azt mondta neki, hogy a *Zsidókhoz írt levél* szerzője azért nem állapítható meg egyértelműen, mert azt ő Ábrahám pátriárka személyes segítségével írta: *"Pál azt mondta, hogy: 'Amikor a harmadik mennyben jártam, úgy volt ott velem Ábrahám, mint ahogy most te vagy velem. Maga Ábrahám osztott meg velem információkat, és én azt egyszerűen leírtam' (a Zsidókhoz írt levél-ben). 'A szerzőség azért nem egyértelmű, mert Ábrahám és én írtuk, Ábrahám osztotta meg velem annak tartalmát.'"* Todd-nak a 'Harmadik Menny'-féle meséi tele vannak ilyen elképesztő állításokkal – és persze, még több angyallal. (Lásd: 'Találkozás szemtől szemben[15]', 2. rész, írta Todd Bentley.)

Lehet, hogy vannak olyanok, akik szerint én 'örömmel' vájkálok ezekben a dolgokban. De a tény az, hogy nekem egyáltalán semmiféle örömet sem okoz, hogy ezekről kell írnom. Sokkal inkább a szomorúság és a fájdalom tölt el. Valójában nagyon is utálom, hogy ilyenekről kell írnom. De mi van akkor, ha valami komolyan nincs rendben ezzel az egész világra kiterjedő, nagy hatással bíró mozgalomban, és senki sem figyelmeztet erre? Vajon helyes-e ilyen esetben csendben maradni? Mi van akkor az Úr drága nyájával? Nem kell-e őket figyelmeztetni?

Mielőtt még bárki is azt gondolná, hogy Todd már minden bizonnyal hátrahagyta ezeket a furcsa szokásait, hadd mondjam el, hogy a jelenlegi floridai alkalmain is folyamatosan emlegeti az ő 'angyalait'.

Az egyik nemrégiben felvett, a floridai alkalmak egyikét megörökítő videofelvételen, amelyet bárki meg tud nézni az interneten, Todd egy olyan angyalról beszél, aki meg fogja 'látogatni' a gyerekeket. Ennél a pontnál aztán Todd elkezd nagyon remegni, rázkódni és kontrollálhatatlanul nevetni, egyre jobban. Majd azért imádkozik, hogy a helyet töltse be a

[15] „A Face to Face Encounter", part 2

‘részeg dicsőség’ – és látható, ahogy az emberek elkezdenek reagálni. Egy másik videofelvételen ott áll vele a színpadon a német prédikátor, Stefan Driess, és mindketten ide-oda dülöngélnek, szinte ittas módon, miközben Stefan egy általa éppen akkor megtapasztalt angyali találkozásról számol be. Todd aztán ‘átadja’ az ő kenetét Stefan-nak oly módon, hogy a térdével mintegy belerúg annak a hasába, és Stefan a földre zuhan, és kontrollálhatatlanul vonaglik. Ezek a bizarr manifesztációk és az ezeket kísérő ‘angyalok’ úgy tűnik, hogy teljesen áthatják az egész floridai ébredést. Sőt, nagyon sok esetben az angyaloknak tulajdonítják a gyógyulásokat. (Kérlek, nézd meg a Todd SZEMEIBEN végbemenő változást is e manifesztációk alatt. Ijesztő!) Az egyik szemtanú így írta le ezeket a floridai ‘kenet-átadásokat’: *„Ameddig csak a szem el tudott látni – és ezt szó szerint értem –, emberek tömegei feküdtek mindenhol a padlón remegve, rázkódva, üres tekintettel, teljesen kiütve, vagy szinte eszméletlenül, mint akik nincsenek maguknál.”*

Todd Bentley tehát pontosan ezekben a jelenségekben van igen nagyon otthon, és már jó régóta! Nagyon kevés ‘új’ dolog van ezekben. Valójában elmondhatjuk, hogy e jelenségek túlnyomó része nem más, mint a torontói jelenségek átsugárzása. Ám Todd és Bob Jones ezt az új, floridai ébredést egy olyan angyalnak tulajdonítja, aki elhozta a ‘Változás Szeleit’[16] ehhez az új mozgalomhoz – és aki szerintük még mindig irányítja ezt a jelenségáradatot. Egy fiatal prédikátor, aki figyelmesen követte a floridai eseményeket, azt jegyezte meg, hogy Todd láthatóan többet beszél az ő ‘gyógyító angyaláról’, mint Jézusról. Igen, pontosan!

A Szentírás azonban kifejezetten figyelmeztet minket arra, hogy az ördög „átalakítja magát a világosság angyalává” (2Kor. 11:14). Azokkal kapcsolatban is figyelmeztet minket az Ige, akik „angyalokat imádnak” (Kol. 2:18), továbbá azt mondja, hogy még ha ember vagy angyal is hirdetne egy hamis evangéliumot, „átkozott” legyen (Gal. 1:8). S hogy vannak-e olyan igazi, jó angyalok, akiket valóban Isten küld, s akik néha megjelennek embereknek? Igen, vannak! De azok mindig magukkal hozzák az Úr szent, félelmetes és lenyűgöző jelenlétét. S a Biblia újra és újra, határozottan figyelmeztet minket arra, hogy vigyázzunk a megtévesztésekre és a hamisítványokra. S azt is mondja, hogy az Utolsó Napokban hamis próféták jönnek, akik „jeleket és csodákat tesznek, hogy megtévesszék, ha lehet, még a választottakat is” (Márk 13:22) Valóban azt gondoljuk tehát, hogy az ördög nem tud csodákat tenni? Tényleg elfelejtettük mindazt, amit a Biblia világosan mond nekünk?

Amikor a Szentírás egyértelműen beszél arról, hogy az Utolsó Időkben ‘megtévesztő szellemek’, démonok tanításai és ‘hazug jelek és csodák’ lesznek majd, vajon hallgatunk-e arra, amit az Ige mond nekünk – vagy figyelmen kívül hagyjuk azt? Nem kellene-e még elővigyázatosabbnak lennünk most, ebben az időszakban, mint bármikor a történelem során?

Néhányan azt mondják, hogy Todd-nak minden bizonnyal egy erős gyógyító ajándéka volt már egészen a szolgálata kezdetétől – és hogy pont emiatt a floridai gyógyulások egy része valóban lehet Istentől. Igen, úgy gondolom, ez elképzelhető, talán valószínű is. Ám hogyan bízhatunk bármiben is, amely egy ilyen forrásból jön, és amelyet már teljesen bemocskolt ez a

[16] „Winds of Change” – a ford.

szellemi szenny? Valóban azt akarjuk, hogy egy ilyen ember tegye ránk a kezét és adjon át nekünk a 'kenetéből' és a szellemeiből? A Todd szolgálata mögötti 'angyalok' vajon valóban Istentől lennének, vagy sem?

A 'LEGRAGADÓSABB, LEGTERJEDŐSEBB' KENET

Még maga Todd Bentley is azt állította, hogy ez a kenet volt a „legragadósabb" mindazon kenetek közül, amelyeket ő valaha is átadott. (Más szavakkal ez a leggyorsabban, legkönnyebben átadható kenet.) És úgy tűnik, valóban ez a helyzet: ez a kenet az egész világon szuperszonikus sebességgel terjed!

Egy misszionárius ezt írta, miután a floridai alkalmakat nézte: "Todd Bentley állandóan a 'kenetre' irányítja a figyelmet, és hagyja magán azt úgy manifesztálódni, hogy ide-oda rázza a fejét, és a teste pedig állandóan remeg. S hasonló dolgok történnek azokkal is, akiknek átadja a kenetet. Van, hogy a karját lengeti a közönség felé, és azt ordítja, hogy 'Tűz! Tűz! Tűz!', és a közönség tagjai közül sokan manifesztációkat kezdenek el produkálni. Néhányan mintha összegörnyednének, és voltak, akik úgy néztek ki, mintha szó szerint egy szellem jól elagyabugyálta volna őket!"

Egy CBN[17] interjúban Todd ezt nyilatkozta: *„Itt Floridában mi most arra összpontosítunk, hogy minden este annyi emberre tegyem rá a kezem, ahányra csak tudom – legyen az ötezer, vagy tízezer fő. És minden este ezért imádkozom, hogy „Isten, csak adjad, adjad, adjad nekünk a kenetet." Igen, itt ez van a középpontban: a kenet átadása."*

S valóban: egyre csak érkeztek a hírek arról, hogy a kenetet folyamatosan vitték át Floridából egyre több másik amerikai államba és más országokba is, az egész világon mindenfelé. És hogy mi történik azokon a helyeken, ahová beköszönt ez a kenet?

Egy Angliából jövő beszámoló adott hírt arról, hogy volt egy prédikátor, aki a Todd-féle kenetet magával vitte Floridából, és az most már az angliai alkalmain a következőképpen nyilvánul meg: *"Tüzet, egyfajta égő érzetet éreztek a testükön az emberek... Öröm- és részegségkitörések voltak, és végig az alkalmon spontán gyógyulások történtek."* Egy másik szemtanú Hawaiiból így írta le, milyen volt az, amikor hozzájuk is megérkezett a „floridai kenet": *„Ahogy a pásztor rátette a kezét az emberekre, azt üvöltötte, hogy "TŰZ!!!" – és az emberek elkezdtek hullani, mint a legyek. Mindenhol emberek feküdtek... üvöltözve, sírva, gyötrődve, zokogva, nevetve, remegve, némelyek az erő alatt vonaglottak, és úgy estek el, mintha legalábbis valami mennykő zuhant volna rájuk."*

Egy férfi azt írta nekem a floridai Clearwater-ből, hogy a közösségéből egy csoport elment Lakeland-be, és utána visszahozták magukkal ezt a „kenetet", amelyet a személyes tapasztalatai alapján aztán így jellemzett nekem:

[17] „Christian Broadcasting Network", kb. „Keresztény Televíziós Hálózat" – a ford.

„Így viselkedtek utána azok az emberek, akik elmentek az ottani alkalmakra, és ott vagy kézrátétellel imádkoztak értük, vagy pedig csak úgy – állításuk szerint – megkapták ezt a 'szellemet':
- egyfajta gyermeteg, részeg mámorhoz hasonló állapotban jöttek vissza;
- az ereikben, a fejükben, vagy a hasukban egyfajta égő érzetet írtak le;
- úgy érzik magukat, mintha előre és hátra lökődnének, mint a hullámok az óceánban;
- úgy táncolnak össze-vissza, mint a részegek…
- a legalkalmatlanabb időpontokban kezdenek el kiabálni és sikítozni, mintha legalábbis egy focimeccsen lennének;
- a fiatal férfiak össze-vissza fütyörésznek, a kezükkel a fejükön, és azt mondják, hogy 'úgy érzik magukat, mintha a Szent Szellem mindjárt szétfeszítené őket…',
- egy fiatalember két hátsó foga teljesen fémes színezetet vett fel.
- az emberek szemei összevissza forognak, és úgy járkálnak összevissza, mintha eltévedtek volna
- a nők úgy vonaglanak és pulzálnak, mintha valamilyen láthatatlan erő venne éppen erőszakot rajtuk onnan hátulról.
- egy komoly, imádkozó időszak alatt ezek az emberek részeg, kontrolállhatatlan nevetésben törnek ki,
- összeesnek, 'kidőlnek szellemben', egyszerűen leesnek a földre, és képtelenek még csak megmozdulni is (mintha valami lefogva tartaná őket)…"

Ezeket a dolgokat tapasztaltam meg azokon az embereken, akik onnan visszajöttek, és utána részt vettek az alkalmon. Nem egy ember közülük egyébként jó barátom."

Egy másik szemtanú Amerikából ezt írta:
"Egy barátom meghívott engem a gyülekezetébe, ahol is a szolgáló csoport éppen azelőtt járt Lakeland-ben, és onnan visszahozták magukkal ezt a 'tüzet'… Először dicséret és imádat volt. A pásztor felesége vezette le az alkalmat, de alig tudta befejezni a mondatait, mivel 'részeg volt a szellemben'. Olyan hangokat is produkált, amelyekről te is írtál a blogodban. Láttam, ahogy az emberek irányíthatatlan nevetésben törtek ki. A Bibliámmal a kezemben jöttem, hogy igei üzenetet kapjak…de nem volt se tanítás, se prédikálás. Csak bizonyságok. Arról beszéltek, hogy milyen dolgokat éltek át Lakeland-ben, és hogyan nőtt a közönség létszáma több mint tízezerre. De hol volt az igei üzenet? Nem volt egy sem. Majd valaki azt kiáltotta, hogy 'bumm', és egy illető kifeküdt a szellemben. De én nem akartam mások megnyilvánulásait utánozni. S jóllehet nagyon hezitáltam (valószínűleg a Szent Szellem próbálta azt jelezni nekem, hogy MENEKÜLJEK ettől az egésztől), mégis: én is beálltam a kenet átadására váró emberek sorába. Majd úgy láttam, a vezetőség elég csalódott volt, mivelhogy én nem zuhantam a földre, se nevetésben nem törtem ki. Bár a kezemben én is mintha tüzet éreztem volna. Utána az egész hétvégén azon tűnődtem, mi is történt ott, azon az alkalmon.
Ma azonban rákerestem a neten Lakeland-re, és olvastam a blogodat. Rájöttem, hogy jobban kellett volna figyelnem a bennem lévő figyelmeztető hangra, és nem lett volna szabad beállnom az imára várók sorába. Azonnal meg is tértem ebből…"

Egy másik férfi Amerika ÉK-i részéből ezt írta:
Elmentem West Haven-be (Connecticut állam) a múlt héten. Elméletileg egy olyan alkalomra voltam hivatalos, amelyen különböző szolgálócsoportok jöttek össze, hogy egymást bátorítsák, és együtt imádkozzanak. Néhányan azonban voltak Lakelandben, és azok mást nem csináltak, csak vonaglottak, és „Úúúúú"-kat kiabáltak, majd arról kezdtek el beszélni, hogy ezt Bob Jones a „harmadik hullámnak" hívta… S mindannyian oda és vissza voltak azért, amit ők csak „részeg dicsőségnek" hívtak…

Tegnap este a Connecticut-i közösségben is elkezdték a saját ébredési alkalmaikat és kenet-átadó összejöveteleiket, és ez az egész ott is elkezdődött… Úgy tűnik, hogy az USA észak-keleti része kezd már a melegágya lenni ennek az egésznek. Mindenhol „kenet-átadó" alkalmakat tartanak, és szinte már csak erről szólnak a hírek. Nekem pedig azt mondják, hogy – mivel megkérdőjelezem az egész jelenség hitelességét – meg vagyok tévesztve, és hogy a Szent Szellem munkája ellen vagyok…

Nagyon sok, az USA-ból jövő beszámoló szerint igen sok pásztor hagyta, illetve akarta, hogy kézrátétellel imádkozzanak értük, hogy ők is megkapják a 'floridai kenetet', hogy aztán azt továbbítani tudják majd a saját gyülekezetüknek.

A CHARISMA MAGAZIN MEGKÉRDŐJELEZI AZ ESEMÉNYEKET

Érdekes módon a *Charisma Magazin*[18] néhány héttel azután, hogy 2008 áprilisában egy elragadtatott hangú beszámolót közölt mindarról, ami Floridában zajlódott, s amelyben előszeretettel propagálták az ottani dolgokat, a szerkesztőjük, J. Lee Grady egy olyan cikket jelentetett meg, amelynek már határozottan más hangvétele volt. A címe az volt, hogy *„Őszinte kérdések a Lakeland-i ébredésről"*[19], s melynek ezek voltak a nyitó sorai: *„Az ébredési láz minden szent kitörését támogatom. De legyünk óvatosak, és vigyázzunk arra, hogy ne essünk a büszkeség és tévedés hibáiba."*

S míg Grady nagyon óvatosan közelítette meg a dolgokat, és kifejezte azt, hogy támogatja a lakelandi történéseket, és hogy hisz a gyógyulásokban, mégis: sikerült nagyon komoly figyelmeztetéseket is megfogalmaznia, amelyek azonban a korábbi óvatoskodó megjegyzéseit erősen megkérdőjelezték:

"Attól tartok, egy másik üzenetet is átadnak Lakeland-ben, méghozzá alig észrevehető, alattomos módon – egy olyan üzenetet, amelyet a szektásodási veszélyeket figyelők úgy jellemeznének, mint szellemi hamisítványt. Bentley ugyanis egyike azon jó néhány karizmatikus szolgálattevőnek, akik az utóbbi pár évben igencsak hangsúlyozták az angyalok témáját. Bentley is tanított olyan angyalokról, akik anyagi áttörést vagy kijelentéseket hoznak, és gyakran utal egy olyan angyalra, akit Emmának hívnak, s aki a feltételezések szerint

[18] Amerika legnagyobb példányszámú, karizmatikus keresztény magazinja – a ford.
[19] Honest Questions About the Lakeland Revival – a ford.

szerepet játszott abban, hogy a '80-as évek Prófétai Mozgalma elinduljon Kansas City-ben. Bentley úgy írja le ezt az angyalt, mint egy nőt, aki kecsesen leomló hófehér ruhában egy pár centivel a padló fölött lebeg… De már Pál apostol is egyértelműen leírta, hogy az angyalokkal való túlzott foglalkozás komoly megtévesztésekhez vezethet.

De itt nagyon óvatosnak kell lennünk! A mi dolgunk ugyanis egyáltalán nem az, hogy Isten embereit arra tanítsuk, hogy angyalokkal társalogjanak, vagy, hogy tőlük vegyenek kijelentéseket! És ha bármelyik ébredési mozgalom – nem számít, hogy az mennyire izgalmasnak, vagy szenvedélyekkel átitatottnak látszik is – Jézus evangéliumát ezzel az idegen tűzzel keveri össze, az eredmények pusztítóak lehetnek. Ne felejtsük el, hogy a mormonizmus is abból nőtt ki, hogy egy férfi egy sötét, nem Istentől való angyallal találkozott, aki mégis azt állította, hogy Isten küldte."

A *Charisma Magazin* szerkesztője nem állt meg csupán ennél a figyelmeztetésnél. Továbbment, és a 'bizarr manifesztációkkal' kapcsolatban is komoly vészjelzést fogalmazott meg:

"Sok korunkbeli karizmatikus ébredésben történt már meg az, hogy a szolgálattevők megengedték az embereknek, hogy azok úgy viselkedjenek a színpadon, mint az epilepsziások – és ezeket az összevissza bolondságokat, amelyekkel az azt „gyakorlók" pusztán az emberek figyelmét akarták magukra vonni, a Szent Szellemnek tulajdonították. Persze gondolhatjuk azt, hogy mindez csupán jó móka ('tudod, mi csak „bolondok" vagyunk Istenért…'), de nagyon kellene arra figyelnünk, hogy az ilyen viselkedés táptalaja a testiességnek, és megszomorítja a Szent Szellemet.
Ha ezeket az egzotikus manifesztációkat bátorítják, akkor az emberek valóban elérhetnek egyfajta vallásos csúcsélményt a rángatózásokból, a remegésekből, a sikításokból, vagy éppen abból, ha úgy viselkednek, mintha részegek lennének. (Én már voltam olyan emberek között is, akik úgy vonaglottak, mintha fizikai fájdalmuk lenne, sőt majdhogynem szexuális zajokat adtak ki – azt gondolva, hogy egy legitim szellemi megtapasztalásban van részük.) …Ha megengedjük, hogy a bizarr viselkedésforma előtérbe, azaz a színpadra kerüljön, akkor azt implikáljuk, hogy az normális. Így még több furcsa tűz tud terjedni."

Érdekes módon, Grady még itt sem állt meg – még egy harmadik figyelmeztetést is leírt:
"Óvakodjunk a túlzásoktól és az események felnagyításától… A Lakeland-i ébredés során használt kifejezések már szinte cirkuszi jellegűek. Az embereket úgy hívogatják, hogy „Na, gyere, vegyél ebből te is magadnak!" A csodák pedig úgy „pattognak elő, mint a pattogatott kukorica." A szervezők pedig a történelem legnagyobb ébredéseként emlegetik az ottani eseményeket…"

Én mindenesetre nagyon értékeltem J. Lee Grady bátorságát a tekintetben, hogy merészelt ilyen figyelmeztetéseket megfogalmazni. Bár ez természetesen nem jelentette azt, hogy teljesen átállt volna az ellenlábasok oldalára. Még mindig igen sok finomkodó, kitérő megfogalmazású mondatai voltak. Számomra azonban mindenképpen figyelemreméltó volt

az, hogy a *Charisma Magazin* szerkesztője vette a bátorságot és ennyire világosan fogalmazott meg ellenvetéseket, illetve figyelmeztetéseket. Észrevehető, hogy ugyanazokat a buktatókat és megtévesztési veszélyeket fogalmazta meg, mint amelyeket mi is tárgyaltunk eddig ebben a könyvben. A megjegyzései sok szempontból megerősítik az általunk megfogalmazottakat: azaz, hogy a floridai mozgalom középpontjában, szívében valami igencsak nem stimmelt.

EGY "KUNDALINI" ÉBREDÉS?

Az egyik dolog, amelyet már évek óta hangoztatnak az emberek azokkal a megnyilvánulásokkal kapcsolatban, amelyek ezeket a mozgalmakat jellemzik az, hogy e jelenségek nagyon hasonlítanak azokhoz a 'Kundalini'/Shakti megnyilvánulásokhoz, amelyeket a hinduizmusban és más keleti vallásokban találunk. De ezt igen nehéz tényként elfogadni, mert annyira hihetetlennek tűnik sokak számára. Hogyan tudna ugyanis egy ilyen szellem pont az Egyházba beférkőzni? A hasonlóságok mindenesetre figyelemreméltók. Lehetséges-e az, hogy ez az 'idegen' szellem valahogyan, még a korai '90-es években teret tudott nyerni az Egyházban, és aztán onnantól kezdve szépen mutálódott tovább, és próbált mindig az aktuális gyülekezeti környezethez alkalmazkodni? Hogyan is nézne ki vajon egy ilyen szellem keresztény közegben?

Ha egy kicsit kutatunk az interneten a Kundalini vagy Shakti címszavak után, akkor azt találjuk, hogy a New Age-es és a keleti vallásokban résztvevők mind a mai napig tömegesen tapasztalják meg ezeket az erőteljes átéléseket. Ez gyakran egy guru segítségével történik, aki megérinti őket a homlokukon (ezt hívják „Shaktipat"-nak), melynek következtében ők egy „Kundalini ébredést" élnek át.

1995-ben egy Robert Walker nevű kutató ezt írta:

„Csak nagyon kevés keresztényben tudatosul az, hogy évezredek óta jól ismert tény, hogy a gurukon keresztül gyógyítások ajándékai, csodák, ismeret beszéde és a szellemi tudatállapot intenzív megnyilvánulásai történnek akkor, amikor ők szellemben hozzákapcsolódnak egyfajta misztikus erőhöz, ami – jóllehet démonikus eredetű – nagyon is valóságos. A misztikus hindu guruk által tartott alkalmakat 'Darshan'-nak nevezik. Ezeken az alkalmakon a guru rajongó hívei előremennek, hogy a keze érintése által – a tenyerük gyakran az illető homlokát érinti meg – egy olyan szellemi megtapasztalásban legyen részük, amit 'Shakti Pat'-nak, azaz isteni érintésnek neveznek. Ezt a szellemi megtapasztalást a Kundalini előhívásának, felemelkedésének mondják… Valamennyi idő eltelte után, amikor a megérintett guru-tisztelők egy spirituálisan emelkedett állapotot érnek el, elkezdenek kontrollálhatatlanul remegni, rángatózni, ugrálni és vonaglani, gyakran irányíthatatlan állathangok jönnek ki belőlük, és nevetés, ahogyan ezt az eksztatikus 'csúcsélményt' elérik. Ezeket a manifesztációkat 'Kriyas'-nak nevezik. A guru híveinél az is előfordul, hogy ez idő alatt oroszlánszerűen ordítanak, és mindenféle fizikai tüneteket produkálnak. Rendszeresen megtörténik az is, hogy a hívek egy

magasabb szintű szellemi tudatállapotba kerülnek, és fizikailag mozdulatlanná válnak, szinte úgy tűnik, hogy egy öntudatlan állapotba kerülnek, amikor is teljesen függetlenné válnak a körülöttük zajló eseményektől, s azoknak egyáltalán nincsenek tudatában. Ezt az állapotot 'samadhi'-nak hívják, és ez vezet egy mélyebb spirituális megtapasztaláshoz."

Egy guru – Shri Yogãnandji Mahãrãja – ezt írta:

„Amikor a tested elkezd remegni, és végig libabőrős vagy, és akár akarod, akár nem, de nevetsz, vagy éppen sírni kezdesz, a nyelved pedig artikulátlan hangokat kezd kiadni, félelem jár át, illetve rémisztő látásokat látsz… akkor a Kundalini Shakti életre kelt, aktívvá vált."

Kínában van egy igen népszerű, Kundalini-jellegű mozgalom, amelyet „Qigong"-nak hívnak. Amikor Yan Xin, egy kínai Qigong spirituális mester 1991-ben San Fransisco-ban egy tömeg előtt beszélt, a *San Fransisco Chronicle* című újság arról számolt be, hogy sokan a jelenlévők közül érdekesen kezdtek reagálni – és e reakciókat Yan „spontán mozdulatoknak" nevezte. Azt mondta a közönségének, hogy: „Azok, akik erre fogékonyak, lehet, hogy erős fizikai reakciókat kezdenek majd átélni – elkezdenek nevetni, vagy sírni. Ne aggódjatok, ez teljesen normális."

Nem hangzik mindez egy kicsit túlságosan is ismerősnek? Nem teljesen azonosak-e ezek a jelenségek mindazokkal, amelyeket az Egyházban az utóbbi 15 évben láttunk? Nem ugyanez történik-e itt is: egy szellemi erővel rendelkező vezető megérinti az embereket a homlokukon, és mindenféle furcsa manifesztációk kezdenek el történni? Lehetséges-e, hogy ugyanazzal a szellemmel van dolgunk?

Azt mindenképpen meg kell látnunk, hogy a Bibliában ezeket a manifesztációkat SEHOL sem találjuk. Az igaz, hogy a Szentírás beszámol csodákról, gyógyulásokról, és a Szellem ajándékairól. De ezek a megnyilvánulások teljesen más kategóriába tartoznak. Ezek ugyanis még a karizmatikus mozgalomban is viszonylag 'újak'. Csak 1994 körül kezdtek el beáradni és terjedni. Honnan jön tehát ez az egész? Vajon ez a Szent Szellem munkája, vagy teljesen más szellem áll mögötte?

Hadd kérjelek arra, kedves Barátom, hogy hasonlítsd már össze egy modern „ébredésnek" az alább szereplő leírását a feljebb leírt „Kundalini" manifesztációkkal. Ezt a leírást az egyik olvasóm küldte nekem, egy pár évvel ezelőtt – de az itt leírtak nagyon hasonlítanak mindazokra, amelyeket sokan mások is átéltek:

„Történetesen aztán értem is imádkoztak néhányan azok közül, akik részesültek a 'torontói áldásban'. A vége az lett, hogy ott, azon az estén velem is az történt, hogy a végtagjaim elkezdtek irányíthatatlan, önkéntelen mozdulatokat produkálni, remegni, miközben én 'megrészegedtem' a Szent Szellemben, és nevettem megállíthatatlanul. Akkor úgy éreztem, mindez helyénvaló volt. De ahogy telt az idő, ezek a manifesztációk megmaradtak nálam, és gyakran a legalkalmatlanabb időkben törtek rám – és nem tudtam ezeket irányítani. Amikor

imádkozni próbáltam az emberekért, vagy éppen csak ültem az istentiszteleten, a kezeim és lábaim elkezdtek remegni és rázkódni. A lábaim cserbenhagytak, és erősen kellett egyensúlyoznom ahhoz, hogy egyenesen tudjak megállni, mialatt ment a dicséret. Hamarosan teljesen világossá vált a számomra, hogy mindez nem a Szent Szellemtől volt, és így bocsánatot kértem az Úrtól azért, amiért engedtem, hogy ez a szellem bejöjjön az életembe. Nagyon kértem az Urat, hogy szabadítson meg engem ettől – és hála Neki, Ő megtette!"

Kétség sem fér hozzá, hogy egy hindu guru a fent leírt megtapasztalást simán „Kundalini ébredésnek" nevezné – ugyanis gyakorlatilag szinte minden aspektusában teljesen megegyezik azzal. És mi az Egyházban ezt mégis, mint Istentől jövő „áldást" tekintjük! S láthatóan pontosan ugyanezt a kenetet terjesztik a floridai „kenet-átadó" alkalmakon. Alapjában véve ugyanis nem pontosan ez az, ami történik? Ugye, hogy a hasonlóságok olyan nagymértékűek, hogy azokat még letagadni sem lehet?

Milyen szellem működik tehát itt, kedves Barátaim? Látjuk-e ezeket a manifesztációkat bárhol is a Bibliában? Vagy pedig ez egy idegen, nem Istentől való szellem, amelynek valahogyan mégis sikerült meghódítania az Egyházat úgy, hogy a 'világosság angyalának' álcázta magát?

EGY VILÁGMÉRETŰ MOZGALOM

Mint ahogy arra J. Lee Grady a cikkében rámutatott, máris számos prominens keresztény vezető kezdett el arról beszélni, hogy a floridai ébredés a történelem egyik legnagyobb ébredési mozgalma lesz. Sőt, vannak, akik szerint ez egyenesen egy „vadonatúj ébredés" kezdete.

Az Illés-lista[20] azt állítja, hogy 2007 szilveszterekor a következő (2008-as) évre Isten azt mondta Bob Jones-nak, hogy „jön a harmadik hullám". Todd megkérdezte Bob Jones-t, hogy mi az a harmadik hullám, aki azt válaszolta: „Torontó volt az első, Pensacola a második, és a harmadik hullám neve a 'Változás Szelei'[21] – és ez Isten cselekszi majd. Ez a soron következő egy globális esemény lesz, ami az egész világot bejárja majd, jelekkel és csodákkal! A harmadik hullám már itt van!"

A Lakeland-i ébredés vezetőségi körein belül az ilyen jellegű előrejelzések egyre gyakoribbak. És úgy tűnik, hogy bizonyos szempontból igazuk is van, hiszen a Todd Bentley-féle 'floridai kenet' már jószerivel az egész világon terjed. Amint azt láthattuk, jönnek a beszámolók az USA egész részéből, és emellett Hawaii-ból, Angliából, Új-Zélandból, Hong Kong-ból – hamarosan már az egész világról. Ez a kenet már szinte mindenhol ott van.

[20] Elijah List – a ford.
[21] „Winds of Change" – a ford.

De hadd fogalmazzak meg egy-két komoly kérdést ennél a pontnál, kedves Barátaim: Nem lehetséges-e az, hogy ezekkel az erősen megkérdőjelezhető kenetekkel, angyalokkal és manifesztációkkal, amelyek Bentley szolgálatát jellemzik, valójában egy hatalmas HAMIS ÉBREDÉST látunk? S nem lehetséges-e az, hogy ha ez továbbra is ilyen ütemben nő, mint azt láthatjuk, akkor szó szerint az Utolsó Napok egyik nagy 'megtévesztésévé' fogja kinőni magát – egy olyan nagy megtévesztést hozva, amelynek van ereje arra, hogy ha lehetséges, még magukat a választottakat is becsapja?

Nem úgy van-e, hogy ennek a bizonyos mozgalomnak – sokkal inkább, mint a korábbiaknak – pontosan olyan jellemzői vannak, mint azoknak a komoly megtévesztéseknek, amelyekről a Biblia is ír, hogy majd be fognak következni?

Nem lehetséges-e, hogy ez a mozgalom az Utolsó Napok egyik nagy megtévesztése?

S bár lehet, hogy talán még túl korai ezeket a kérdéseket kategorikusan megválaszolni, a tény az, hogy olyan időben élünk, amikor Isten embereinek nagyon ki kell élezniük és helyesen kell gyakorolniuk a szellemi megítélő képességüket – jobban, mint bármikor azelőtt. Észnél kell lennünk, vigyáznunk és figyelnünk kell, mert valóban az Utolsó Napokban élünk, és az ördög ordító oroszlánként jár szerteszét, „keresve, hogy kit nyelhet el".

Barátaim, nagyon figyeljünk, és imádkozzunk!

3. MILYEN IS AZ IGAZI ÉBREDÉS?

Személy szerint én már sok-sok éve tanulmányozom az ébredések történetét, és írok arról. Mindezek fényében biztos vagyok benne, kedves Olvasó, hogy meg tudod érteni, miért is szomorított el engem olyan sokszor az 'ébredés' fogalmának a teljes degradálódása ahhoz képest, amit igazából jelent. Ez a könyv az *"Igazi és hamis ébredés"*-ről szól, így azt gondolom, legfőbb ideje megnéznünk az IGAZI ébredés jellemzőit, amelyek az évszázadok során mindvégig megfigyelhetőek voltak.

Korunkban láthatóan kevés keresztény van tudatában annak, hogy mi is történik, amikor Isten jelenléte kiárad ránk (ugyanis ez az igazi ébredés: az, hogy ISTEN LEJÖN HOZZÁNK, MEGLÁTOGAT MINKET). Amikor Mózes lejött a hegyről, Isten szent jelenlétét és dicsőségét hozta magával. Az emberek, ezt látva, elfutni és elrejtőzni akartak! És az igazi ébredés is mindig ilyen. Isten dicsőséges, szent és félelmetes jelenléte árad ki hatalmas módon – és ez az oka annak, hogy az ébredések lezajlási módjai sokszor mintegy megismétlődnek. Az emberi szív alapjában véve minden generációban ugyanolyan – így Isten szent jelenléte mindig ugyanolyan hatást vált ki. Vannak, akik hatalmas módon meggyőzetnek a bűneikről, mások el akarnak futni és el akarnak rejtőzni, és vannak sokan olyanok, akik hangosan zokogva térnek meg Istenhez. Újra és újra – egészen az *Apostolok Cselekedetei* könyvétől kezdve – ugyanazokat a dolgokat láthatjuk. És ez sok tekintetben megkönnyíti számunkra azt, hogy meg tudjuk különböztetni a hamisat a valóditól.

És én itt most az ébredések *évezredeiről* beszélek – évek hosszú soráról, melyek során Isten hasonló módon hívott rengeteg embert a bűnbánatra és megtérésre. Néhányan azt mondják nekem, hogy 'Ó, ez alkalommal ez most biztosan más jellegű lesz!' Igen, az egyes ébredéseknek mindig lesz olyan aspektusa, amely 'új' lesz, ám alapjában véve Isten az emberek szívével minden ébredés során hasonló módon foglalkozik. Én annyira ki nem állhatom, amikor a hívők a legújabb, az Egyházon végigsöprő 'sok-hűhó-semmiért' típusú hóbortokat 'ébredésnek' titulálják. Ez nagyon irritál engem – nagyon! Az egész ébredés lényege ugyanis az, hogy az emberek a szívük legmélyéig meg lesznek érintve, és a 'szívükben megkeserednek', amint az Pünkösd napján is történt. A Finney-, Wesley-, vagy Keresztelő János-féle átható és szívekbe hatoló prédikálásra van szükségünk! És leginkább a 'langyos' Egyháznak kellene ez!

Azok, akik az ébredésről mint pusztán csak az ünneplés, egybegyülekezés és öröm időszakáról beszélnek, nem ismerik fel, hogy ezek a dolgok olyan 'gyümölcsök', amelyek az igazi ébredés UTÁN KÖVETKEZNEK. Magának az igazi ébredésnek a célja ugyanis nem más, mint Isten embereinek a megtisztítása, alapos „mélytisztítása", majd az Isten erejével és hatalmával való felruházása. Ha Isten emberei egy szellemi hanyatlás vagy langyosság időszakába estek bele, akkor az igazi ébredés először egy nagyon mély MEGTÉRÉST fog hozni. Az egész ébredés lényege az, hogy ezek a keresztények a bűneiket felismerve megtérjenek és megtisztuljanak, hogy így újra tiszta csatornái lehessenek Istennek, hogy

rajtuk keresztül ki tudjon áradni Isten áldása és üdvössége a haldokló világ felé – és hogy így a keresztények újra be tudják mutatni Isten dicsőségét itt, a földön. Az igazi ébredés Isten gyermekeit a térdeikre kényszeríti!

Mint ahogy egy keresztény író megjegyezte, az ébredés "nem az, amikor a dolgok teteje elszáll, hanem az, amikor az alsó (értsd: lehúzó) rész leszakad". Ahogy azt az 'Azusa utcai' ébredésben részt vevő Frank Bartleman is írta: "1905 elején megkaptam az Úrtól, hogy mi is az ébredés alapja: 'Az ébredés mélységét A MEGTÉRÉS SZELLEMÉNEK A MÉLYSÉGE határozza meg.' És ez az alapelv vonatkozik mindenkire és minden időben." Mindenki, aki már tanulmányozta az ébredések történetét, csak egy nagy 'Ámen' tud erre mondani!

Az igazi ébredések során az is gyakran előfordul, hogy az embereket a Szent Szellem annyira meggyőzi a bűneikről, hogy szó szerint képtelenek mást tenni, mint arccal a földre borulni, ott feküdni, és Istenhez kiáltani kegyelemért a nagy lelki szorongattatásukban, amíg az Úr meg nem győzi őket arról, hogy megkapták a bűnbocsánatot. (Gyakran, különösen az ébredés korai szakaszaiban, olyan KERESZTÉNYEK élik át ezt, akik az életükben bizonyos bűnöket toleráltak.) Előfordulhat az is, hogy arra éreznek késztetést, hogy nyilvánosan megvallják a bűneiket, mielőtt még átélik a megbocsátást és a bűneikből való megtisztulást. Soha nem szabad azt elfelejtenünk, hogy az ébredés elsősorban a kereszténye ket célozza meg. Ahogy azt a történelem világosan megmutatja, az ébredés nem más, mint a mély megtisztulásnak és megtérésnek az áradata, majd egy szellemi felhatalmazás, amelynek célja Isten embereinek az 'újjáélesztése és megújítása', hogy ők aztán hatalmas aratást tudjanak majd végezni az Úrért.

A következő leírás elénk tárja, hogy milyenek is voltak az ébredési ima-összejövetelek az *1858–59-es walesi ébredés* során (s az itt leírtak igen sok ébredés esetében hasonlóképpen fordultak elő): "Az örökkévalóságnak – amikor az igazán valóság lett a számukra – először a félelmét élték át. Úgy tűnt, hogy az Isten szerint való megszomorodás mélységeibe zuhantak… Néhány hétig mást nem lehetett hallani az alkalmakon, csak a zokogás hangját, és a bűnök feletti szomorúság és gyász hangjait. A ház sokszor annyira megtelt az isteni dicsőség jelenlétével, hogy az istentelen emberek reszkettek a félelemtől; és az alkalom befejeztével úgy rohantak ki, mintha valamilyen közelgő veszedelem elől menekültek volna…"

A híres, *1904-es walesi ébredés* egyik szemtanúja azt mondta, hogy egyáltalán nem Evan Roberts szónoki kifejezőkészsége volt az, ami megérintette az emberek szívét, hanem a könnyei. "Volt, hogy összeroskadt, és zokogásban tört ki, sírva kérve Istent arra, hogy törje össze a büszkeséget, és alázza meg őket; szinte agóniában, nagy szívbeli fájdalommal imádkozott, a könnyei csak úgy csorogtak lefelé az arcán, és az egész valója szinte fájdalmasan vonaglott. S erre az erős, kemény emberek zokogásban törtek ki, és úgy sírtak, mint a kisgyermekek… a sírás és jajgatás hangja töltötte be az egész helyiséget."

Hadd jöjjön most egy jellemző kivonat a híres ébredési prédikátor, Charles Finney önéletrajzából, az egyik olyan szolgálatával kapcsolatban, amelyet egy különösen istentelen helyen tartott: "Alig negyedórája szóltam nagy igyekezettel az emberekhez, amikor hirtelen

egy félelmetes, ünnepélyes csend lett rajtuk úrrá. Az összegyülekezett emberek elkezdtek mindenfelé leesni a székeikről, és kegyelemért kiáltoztak. Ha egy kard lett volna a kezemben, még azzal sem tudtam volna olyan gyorsan 'lekaszabolni' őket a székeikről, mint amilyen gyorsasággal zuhantak a földre. Ahogy ez az isteni érintés rájuk zuhant, két percen belül majd' az egész közösség vagy a térdein volt, vagy a földön feküdt. Azok, akik még meg tudtak szólalni, magukban imádkoztak… Nekem természetesen abba kellett hagynom a prédikálást, mivel már senki sem figyelt rám. Majd észrevettem azt az idős testvért, aki meghívott engem oda, hogy ott prédikáljak: nagyjából a helyiség közepén volt, ott ült, és teljes döbbenettel tekintgetett körül. Hangosan, majdhogynem kiabálva – hogy meghalljon engem a hangos zokogások zaja közepette – odaszóltam neki, rámutattam, és azt mondtam, hogy 'Nem tudsz imádkozni?'…"

A Szent Szellem e valódi kitöltetése, és Isten érezhető, szinte kézzelfogható jelenléte nagyon is valóságos. Frank Bartleman így írta le az *1906-os Azusa utcai ébredés* egyik alkalmát: "Isten olyan csodálatos módon közel jött hozzánk, hogy úgy tűnt: magának a mennynek az atmoszférája vett minket körül. Olyan súlyos isteni dicsőség szállt ránk, hogy nem tudtunk mást tenni, mint arccal a földre borulni. Nagyon sokáig még leülni is alig tudtunk. Mindenki a földön feküdt, leborulva, néha az egész szolgálat ideje alatt. Én is alig tudtam sokszor elkerülni azt, hogy a teljes testemmel arccal a földre ne zuhanjak."

Ez a szinte ijesztően lenyűgöző ráébredés – hogy magának a szent Istennek a jelenlétében vagyunk, az Ő "shekinah dicsőségében" – azokban az emberekben, akiknek a szíve nincs rendben az Úrral, a bűneik miatti mély megkeseredést és gyötrődést váltja ki. Ám azok szívébe, akik felismerik, hogy Isten tisztára mosta őket a bűneikből, igen nagy örvendezést és valódi örömöt hoz. A megnyilvánulások e két, extrém pólusa miatt – egyfelől a bűnök miatt igen nagy szomorúság, másfelől a bűnbocsánat okozta kitörő, 'kimondhatatlan öröm' átélése miatt – az ébredés ellenzői gyakran az érzelmi túltengés és hisztéria vádjait fogalmazzák meg az ébredésekkel kapcsolatban. A tapasztalat azonban az, hogy ezek az Isten szerinti mély és valódi történések mindig ugyanúgy fordultak elő: az emberek először egy mély bűnbánatot élnek át, majd kitörő örömöt. S ezek mindig egészséges és tartós gyümölcsöket teremtek, bárhol is fordultak elő.

Sok ébredés eredményezett olyan mértékű túláradó örömöt, Isten-dicsőítést és ünneplést azokban, akik friss módon élték át a bűneik megbocsátását, hogy a szemlélődőket gyakran megdöbbentette az, ahogy ezek az emberek hangosan, örömmel kiáltozva adtak hálát Istennek, és hogy felszabadultan, énekekkel dicsérték Istent. Azonban fontos azt is észben tartanunk, hogy ez az "igazság, békesség és öröm a Szent Szellemben" megtapasztalás csak azok között lehetséges, akik az Isten előtti megtörtség és mély megtérés útján át kerültek ebbe az állapotba. A feltámadást mindig meg kell, hogy előzze a 'halál'.

Ahogyan azt Evan Roberts (az 1904-es walesi ébredés egyik vezetője) mondta: "Először is, vannak-e olyan bűneid a múltadban, amelyekkel még nem foglalkoztál őszintén, s amelyeket még nem vallottál meg Istennek? Ereszkedj akkor azonnal a térdeidre! A múltadat le kell

rendezned, és meg kell tisztulnod. Másodszor, van-e olyan dolog az életedben, amely kétséges, s mellyel kapcsolatban nem tudod eldönteni, hogy az igazából jó-e vagy nem? Akkor szabadulj meg attól is! Isten és közötted nem szabad, hogy akár csak egy felhő árnyéka is legyen. Megbocsátottál-e már mindenkinek – MINDENKINEK? Ha nem, akkor ne várj megbocsátást a bűneidre!…" Kétség sem fér hozzá, hogy a mély, őszinte megtérés és az imádság valóban a valódi ébredés kulcsai. Minden egyes, korábbi kitöltetés során ez így volt – és minden bizonnyal ez a jövőbeli ébredéseknél is így lesz!

REFORMÁCIÓ – AZ ÚJ BORTÖMLŐ

Bármikor, amikor Isten döntése szerint alapvető fontosságú az, hogy az új ébredés teljesen kikerüljön a régi vezetők és a korábbi gyülekezeti rendszerek (szervezetek) befolyása alól, akkor az Úr nemcsak ébredést hoz, hanem egy teljes "REFORMÁCIÓT" is – a régi szervezetek és vezetőség, stb. teljes 'magunk mögött hagyását'. Az ezen események mögötti alapelv ugyanaz, mint amit maga Jézus mond a Lukács 5:37-38-ban: "És senki sem tölti az új bort ó tömlőkbe; mert különben az új bor megszakasztja a tömlőket, és a bor kiömöl, és a tömlők is elvesznek. Hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni…"

Az egyháztörténelemből jól látható, hogy gyakran, nagyon bölcstelenül az új bort a régi bortömlőkben akarták tartani. Az évszázadok során hány ébredés vérzett szó szerint halálra, csak azért, mert az emberek megpróbálták az új bort belegyömöszölni a régi gyülekezeti rendszerekbe, szervezetekbe, stb.! Ez sokszor azt eredményezte, hogy az ébredés viszonylag rövid életű volt, és gyakran nem tudta teljes mértékben betölteni mindazt, amit Isten azon keresztül el akart végezni. Valójában a leghatékonyabb és leghosszabb élettartamú ébredések azok voltak, amelyek nemcsak teret adtak a Szent Szellem hatalmas kitöltetéseinek, hanem 'maguk mögött hagyták' a régi gyülekezeti rendszereket is (és mindazt, ami azzal járt). Ekkor új mozgalom alakult ki, új vezetőkkel, stb. Ennek néhány, jól ismert példái: a Luther Márton vezette Nagy Reformáció, a 18. századi Wesley-féle ébredés, és a William Booth vezette Üdvhadsereg-ébredés – és ide sorolható természetesen az *Apostolok Cselekedetei*-ben leírt ébredés!

Ezek az ébredések egyben mind reformációk is voltak, melyek során az emberek a régi rendszert maguk mögött hagyták, és egy teljesen új mozgalom alakult ki, új vezetőkkel.

Azonban mindig nagy kísértést jelent az, hogy megmaradjunk a 'régi' dolgokban, azokhoz ragaszkodva, amelyek a számunkra kényelmesek és megszokottak, és hogy Isten új munkáját 'belegyűrjük' a már létező struktúrákba. De az ilyen 'komfort-zóna' mentalitást tényleg magunk mögött kellene már hagynunk! Ez ugyanis halálos veszélyt jelenthet bármely ébredés hatékonyságára és tartamára. Ha ezekben az utolsó napokban valóban látni akarjuk Isten Szellemének a valódi, egész földünkre kiáradó mozgását, akkor jobban tesszük, ha hozzászokunk ahhoz az elgondoláshoz, hogy az új borral együtt jár az új bortömlő is!

Mindenképpen fontos azonban észben tartanunk azt, hogy a nagy ébredések közül sok főként "szabadtéri" vagy utcai jellegű volt. Magának Jézusnak is főleg szabadtéri szolgálata volt. Ez volt a helyzet Keresztelő Jánosnál is – és az *Apostolok Cselekedetei*-ben található jeruzsálemi gyülekezetnél is. És az Első és Második Nagy (Amerikai) Ébredések szintén szabadtéri mozgalmak voltak. Sok tekintetben úgy gondolom, hogy bármely eljövendő ébredés hasonló lesz majd az Apcsel-ben leírtakhoz: Istennek egy olyan munkája lesz, amely egyszerű, nagy hatékonyságú, és főként házakhoz és utcákhoz kötött. Lesznek nagyszabású szabadtéri alkalmak, ahol megtérésre hívó prédikátorok fognak szolgálni (és e szolgálatokat igazi 'gyógyulások és csodák' fogják követni), de a kereszténynek lesznek kisebb méretű, lokális összegyülekezései is (rendszerint házról-házra jelleggel), ahol a helyi hívők jönnek majd össze imádkozni, úrvacsorát venni, a szellemi ajándékokat gyakorolni, stb.: "Hogy van hát atyámfiai? Mikor egybegyűltök, mindeniteknek van zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. Mindenek épülésre legyenek." (1Kor. 14:26)

"Akik azért örömest vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének; és hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy háromezer lélek. És foglalatosok valának az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben. Támada pedig minden lélekben félelem, és az apostolok sok csudát és jelt tesznek vala. Mindnyájan pedig, akik hivének, együtt valának, és mindenük köz vala; És jószágukat és marháikat eladogaták, és szétosztogaták azokat mindenkinek, amint kinek-kinek szüksége vala. És minden nap egyakarattal kitartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben örömmel és tiszta szívvel. Dícsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel." (Apcsel. 2:42-47)

AZ ÉBREDÉSEK VEZETŐI

Ahogyan Istennek a múltban való tetteit és mozgásait tanulmányoztam, hamar nyilvánvalóvá vált számomra, hogy feltűnő hasonlóságok voltak azon személyek között, akiket Isten kiválasztott arra, hogy a reformációk és ébredések idején az Ő népét vezessék. Sőt mi több, e vezetők szellemi vonulata egészen a régi, nagy hithősökhöz nyúlik vissza – mint amilyenek pl. Józsué, Káleb, Mózes, Gedeon, Illés, Keresztelő János, stb. voltak –, tehát olyan emberekhez, akik bátrak és nagy hírűek voltak, egészen az apostolokig visszamenőleg, majd aztán tovább: Savonarola, Luther, Whitefield, Wesley, Edwards, Finney, William Booth, Evan Roberts, Jonathan Goforth, John Sung, Smith Wigglesworth, és így tovább. Ők mind olyan emberek voltak, akik 'kifizették az árat'; akik nagyon sok időt töltöttek titokban Istennel; és gyakran évekig voltak a 'pusztában', mielőtt Isten felkente őket onnan felülről az Ő szent erejével, és elküldte őket, hogy szabadítsák meg az Ő népét a rabságok, megkötözöttségek és a bűnök láncaitól. Hirtelen tűntek fel, szinte a semmiből, bátrak és rettenthetetlenek voltak, és olyan perzselő üzenettel jöttek, amelyek egyenest a hallgatóik szívébe hatoltak. Ez mindig is így volt, és mindig is így lesz Isten 'felkentjeivel' kapcsolatban.

Ahogy azt A. W. Tozer mondta, "Istennek mindig is megvoltak a maga különleges emberei, specialistái… akik a történelem kritikus pillanataiban felbukkantak, hogy Isten és az igazságosság nevében intsenek, dorgáljanak, és a jóra serkentsenek… Ezek az emberek sokszor drasztikusak, radikálisak, néha még erőszakosak is voltak, és a kíváncsi, köréjük gyűlt és őket figyelő tömeg hamar szélsőségesnek, fanatikusnak és negatívnak bélyegezte őket. És bizonyos szempontból igazuk is volt. Istennek ezen emberei egyetlen célra törekvőek, komolyak és félelem nélküliek voltak – és pontosan ezek voltak azok a jellemzők, amelyeket a körülmények meg is követeltek tőlük. Voltak olyanok, akiket Isten ezen emberei megdöbbentettek, másokat megijesztettek, és nem keveset elidegenítettek maguktól – de ők végig tudták, ki hívta el őket a feladatra, és hogy milyen céllal, milyen elvégzendő feladattal küldték őket. A szolgálatuk a szükséghelyzetekhez volt szabva, és e tény volt az, amely őket különlegessé, mássá, mintegy külön-állókká tette."

Az ilyen emberek kiképzőhelye gyakran a megtörtség, jelentéktelenség és értéktelenség "pusztájában" van, ahol szinte meghalnak önmaguk számára. Ahogy azt a történész, D'Aubigne írta: "Isten hatalmas munkáját soha nem az ember természetes ereje végzi el. Isten, az Ő akarata szerint a száraz csontokból, a halál porából és sötétjéből hívja elő azokat az embereket, akiket az eszközeiként fog használni, hogy általuk az Ő fényét, a megújulást, újjáélesztést és az életet árassza ki az egész föld színére."

Egy másik író pedig ezt figyelte meg: "Az egyház történelme során kialakuló különböző krízisekben mindig előálltak olyan emberek, akik egy olyan fajta 'szent vakmerőséget' mutattak, amely kortársaikat nagyon megdöbbentette. Amikor Luther kiszögezte a Wittemburg-i katedrális ajtajára a téziseit, az óvatosabbakat megdöbbentette a merészsége. Amikor John Wesley tudatosan figyelmen kívül hagyott minden egyházi korlátozó előírást és vallási illendőséget, és a mezőkön és az utcákon prédikált, az emberek azt állították, hogy egyszer s mindenkorra sikerült tönkretennie a hírnevét. És ez minden korban ugyanígy történt… A jelen kor sürgető szükségeinek betöltését csak egy olyan magatartással lehet elvégezni, amely az emberek véleményét és az egyéb következményeket teljesen figyelmen kívül hagyja."

Ezek az emberek gyakran koruk legellentmondásosabb egyéniségei voltak. Voltak, akik szerették őket, míg mások szinte utálattal voltak feléjük. Általánosságban véve úgy tekintették őket, hogy ők az egyház intézményére, annak fennálló állapotára fenyegetést jelentenek, így igen gyakran gyanakvással – sőt, néha gyűlölettel – kezelték őket. Ezek az Isten emberei azonban olyan hívők voltak, akik – komoly imaharcok során – Isten dicsőséges, királyi tróntermi jelenlétébe küzdötték be magukat, áthatolva minden akadályon. Ízelítőt kaptak a menny dicsőségéből, és Isten egy olyan látással és égő szenvedéllyel ruházta fel őket, amelyet szavakkal ki sem lehet fejezni. És így lettek 'veszélyesek': olyanok, akik a szent Isten iránti szeretet és odaszánás tüzében égtek. Többé már nem elégedtek meg egy olyan Egyházzal, amely nem teljes mértékben tükrözte vissza Isten dicsőségét és hatalmát a haldokló világ felé.

Soha többé nem hagyták, hogy a Megváltójuk ‘megsebesítve a barátai házában’[22] legyen otthagyva.

Ezek a reformátorok és ébredési prédikátorok olyan emberek voltak, akik mindenüket átadták Istennek és odaszentelték magukat Neki. Bármely árat hajlandók voltak megfizetni azért, hogy lássák, amint Isten felkel és szétszórja az Ő ellenségeit itt a földön. Tudatosan vállalták az Isten előtti megalázódást és összetöretést, hogy aztán egy napon az Ő dicsőségének a valódi eszközei tudjanak lenni. Önmaguk számára tényleg halottak voltak, halottak a bűnnek, és "halottak a világnak és annak minden játékának, henye pompájának és múló örömeinek." Csak Jézusnak éltek, és az Ő Szava emésztő tűzként égett a szívükben, a szájukból pedig kétélű kardként tört elő.

AZ ÉBREDÉSI PRÉDIKÁLÁS

Jól ismert tény tehát, hogy a régi idők ébredési igehirdetői gyakran prédikáltak szívhez szólóan és félelem nélkül a "bűnről, igazságról és ítéletről". S ennek nagyon jó oka volt: maga Jézus volt az, aki egyértelműen megmondta, hogy a Szent Szellem ezekről fogja majd meggyőzni az embereket – a "bűnről, igazságról és ítéletről"! (János 16:8) E szolgálattevők prédikálásának célja nem volt más, mint hogy felszabadítsák a Szent Szellem meggyőző erejét, hogy az elérje a hallgatóik szívét. A céljuk az volt, hogy jó alaposan felébresszék az emberek lelkiismeretét. Humphrey Jones, az egyik walesi ébredési prédikátor egyszer egy fiatal prédikátort így buzdított: "…komolysággal és meggyőzéssel prédikálj; folyamatosan a lelkiismeretet célozd meg; bátran mondd az emberek szemébe a bűneiket; az emberek véleményére – legyen az jó vagy rossz – ne tekints; és az igehirdetésed alatt kerüld a saját személyed bármely módon való előtérbe helyezését." Hát EZ az ébredési prédikálás!

Ezek a szolgálattevők a rájuk jövő hatalmas kenet alatt Isten Beszédét szinte kardként, egy éles, precíz fegyverként forgatták, és nem csak tompa furkósbotként, hogy azzal suhintsanak az emberekre. Az ige rajtuk keresztül "éles, kétélű kardként"[23] jött, amely mélyen az emberek szívébe hatolt, felfedve a titkos bűnöket, motivációkat és vágyakat, és valódi, Isten szerinti megszomorodást és mély megtérést eredményezett. E szolgálattevőket tényleg a "megtört szívek és alázatos lelkületek"[24] érdekelték. Mint ahogyan Péter Pünkösd napján, ők is úgy prédikáltak – céljuk az volt, hogy lássák: az emberek "megszomorodnak a szívükben", mert csak így lehettek biztosak abban, hogy az ebből következő megtérés valóban mély, őszinte és tartós lesz.

Az igazi ébredési prédikálásnak szinte mindig is ilyen jellemzői voltak, az apostolok korától kezdve egészen napjainkig. Pünkösd napján Péter volt az, aki szemtől szembe megvádolta a zsidókat azzal, hogy "ők feszítették meg a Messiást"[25], melynek következménye az lett, hogy

[22] Zak. 13:6 – a ford.
[23] Zsid. 4:12 – a ford.
[24] Ézs. 66:2 – a ford.
[25] Apcsel. 2:23 – a ford.

azok megszomorodtak a szívükben (ez tehát a szívükig hatolt) és így kiáltottak: "Atyámfiai, férfiak, mit cselekedjünk?" (Apcsel. 2:36-37). És a bibliai beszámoló szerint azon a napon háromezer ember tért meg erre az egy, a Szent Szellem tüzétől égő prédikációra. Később az Apcsel-ben azt olvashatjuk, hogy Pál bátran és félelem nélkül hirdette az igét Félix kormányzónak: "Mikor pedig ő igazságról, önmegtartóztatásról és az eljövendő ítéletről szólt, megrémülve monda Félix…" (Apcsel. 24:25). Ugyanerre a bátor, merész és meggyőző prédikálásra egy másik bibliai példát is látunk a vértanú István esetében: " Kemény nyakú és körülmetéletlen szívű és fülű emberek, ti mindenkor a Szent Léleknek ellene igyekeztek, mint atyáitok, ti azonképpen." (Apcsel. 7:51-53). Végig az egész Újszövetségben még sok más egyéb példát is találunk erre (pl. Jézus és Keresztelő János szolgálatában).

Az ébredési prédikálás soha nem szándékosan bántó, azonban gyakran nagyon közvetlen és teljesen félelem nélküli. És ahogy azt egy író megjegyezte, ez a fajta "félelem nélküli" prédikálás szinte mindig vagy mély bűnbánatot vagy "a legkeserűbb ellenségeskedést" szüli (gyakran mindkettőt)! A régi idők ébredési szolgálattevői óriási isteni felhatalmazással rendelkeztek, és Isten Beszédét úgy használták, mint egy kardot, amellyel "megostromolták" a bűnök, a megalkuvások és a vallásosság erősségeit, amelyek megkötözve tartották Isten népét. Ez a fajta prédikálás soha nem "kényelmes" prédikálás volt (ugyanis a bűn, igazság és ítélet témái egyáltalán nem kellemesek). Mindazonáltal ezek az emberek jól tudták azt, hogy "az Úrnak félelme a bölcsesség kezdete" (Péld. 9:10). És ők e szerint is prédikáltak!

Mint ahogyan Martin Luther mondta: "Arra születtem, hogy a démonokkal és a viszályokkal harcoljak. A feladatom az, hogy elmozdítsam az akadályokat; lenyessem a töviseket; feltöltsem a mocsarakat; ösvényt vágjak; és egyenes utat készítsek. S ha már el kell, hogy fogjon valamilyen 'gyengeség', akkor az inkább az legyen, hogy szóljam túl komolyan az igazságot, semmint hogy akár egyszer is képmutató legyek, és elkendőzzem azt. És a jól ismert ébredési prédikátor, Charles Finney ezt mondta az egyik, jellegzetes alkalmukról: "Isten Szelleme olyan erővel szállt rám, mintha egy mennyei akkumulátor töltött volna fel: több mint egy órán keresztül, sőt, másfél órán át Isten Igéje olyan erőteljesen és olyan módon áradt ki rajtam keresztül, hogy mindenkit magával ragadott. Isten Igéje tűz volt, a kősziklát szétzúzó kalapács, és kard, amely elhatolt egészen a szellem és lélek kettéválasztásáig. Láttam, hogy az egész gyülekezeten kezd úrrá lenni a bűnbánat. Nagyon sokan még a fejüket sem merték felemelni."

A híres, 18. századi ébredési prédikátor, Jonathan Edwards (aki többek között azt a nagyon híres prédikációt mondta el, hogy *"Bűnösök egy haragvó Isten kezében"*[26]) megjegyezte, hogy az igazi ébredés két kiemelkedő jellemzője egyrészt a bűnökről való erőteljes meggyőzetés – a bűnbánat –, másrészt pedig egy ebből fakadó, óriási örvendezés és Isten-dicséret. Ő maga a következő jellemzőket figyelte meg: "(a) Isten csodálatos és félelmetes nagyságának, hatalmának és szentségének egy olyan különleges megérzése történik, hogy az sokszor teljesen 'letaglózza' az embert, átjárja annak testét-lelkét; Isten átható és mindent látó tekintetét érzi meg az ember olyannyira, hogy az néha még az illető fizikai erejét is elveszi; és

[26] „Sinners in the Hands of an Angry God" – a ford.

belepillant Isten haragjának a végtelen szörnyűségébe, és megérzi az ennek kitett bűnösök véget nem érő nyomorúságát. (b) Egy nagyon erős vágyódás alakul ki a hívőben, különösen a következő két dolog elérésére: arra, hogy még tökéletesebb tudjon lenni alázatosságban és az Isten imádásában… S az illető nagy gyönyörűségét leli abban, hogy Istennek és Jézus Krisztusnak dicséreteket énekeljen, és az a hatalmas vágy ébred benne, hogy a jelenbeli élete bárcsak egy, az Istennek szóló folyamatos dicséret lehetne…"

A régi idők ébredési prédikátorai gyakran olyan hatalmas kenet alatt szolgáltak, hogy a helyiség megtelt az Isten Szelleme által megérintett emberek jajgató sírásával és zokogásával. Egy szemtanú ezt írta Savonarola[27] prédikálásáról, hogy az "olyan nagy félelmet és riadalmat váltott ki, akkora zokogást és könnyeket, hogy az emberek az utcákon csendben, beszéd nélkül mentek, sokkal inkább halottaknak tűnve, semmint élőknek"! Azonban azok a hívők, akik nincsenek hozzászokva az ilyen jellegű prédikáláshoz, azt mondhatják, hogy a "bűn, igazság és ítélet" ilyen mértékű túlhangsúlyozása már mindennek a teteje. De az olyan körülményekben, amelyeket a mai Egyházban is látunk, PONTOSAN erre a fajta prédikálásra van szükség! S ez az, amiért Isten olyan gyakran úgy látja jónak, hogy ezt a fajta igehirdetést hozza el az ilyen, korunkra is jellemző állapotokban.

A régi idők ébredési prédikátorai annyira telve voltak Isten jelenlétével; annyira át voltak itatódva az Ő dicsőségével; és Isten annyira felruházta őket az Ő szent, mennyei erejével, hogy bárhová is mentek, szó szerint ébredés követte őket. Isten kenete nélkül ők soha nem mertek volna így prédikálni (mert "a betű megöl, de a Szellem megelevenít"[28]). De hogyan tudtak ekkora, hatalmas kenetet kapni az Úrtól? Nos, ahogy a legtöbb feljegyzés is mutatja, ők ezt a gyötrődő, kitartó és győzedelmeskedő IMÁDSÁGON keresztül kapták – így tudtak a szolgálatukban eljutni az igazi ébredési erőnek e magas megnyilvánulási szintjére.

AZ ÉBREDÉSI IMÁDKOZÁS

Maga Charles Finney volt az, aki ezt mondta: "…ha nem lenne meg bennem az imádság szelleme, semmit sem tudnék cselekedni. Ha a kegyelemnek és könyörgésnek szellemét akár csak egy napra, vagy órára is elveszíteném, már képtelen lennék erővel és hatékonysággal prédikálni, vagy a személyes beszélgetéseim során lelkeket nyerni meg az Úrnak." Frank Bartleman pedig ezt írta: "Éjszaka alig tudtam aludni az imádság szellemétől… Az imádság szó szerint felemésztett engem." És D.M. McIntyre ezt állította: "Mielőtt kitört volna a nagy ébredés Gallneukirchen-ben, Martin Boos órákat, napokat és éjszakákat töltött a közbenjárás magányos gyötrődésében. Ám ezután, amikor prédikált, a szavai olyanok voltak, mint a tűz, és az emberek szíve pedig mint a fű!"

[27] Girolamo Savonarola (1452–1498), olasz domonkos szerzetes, az előreformátorok egyike. – a ford., forrás: Wikipédia.
[28] 2Kor. 3:6 – a ford.

Ez tehát egy sürgető, Istentől felkent, Szent Szellem által feltüzelt imaélet volt, amelyet maga Isten vezetett és inspirált. A régi korok ébredési prédikátorai gyakran beszéltek arról, hogy az imádság "kitöltetett" rájuk. Arról beszéltek, hogy sírtak, gyötrődtek, könyörögtek, harcoltak, "szülési fájdalmakat" éltek át az imáikban. Az egyedüli oka annak, hogy ezek az ébredési prédikátorok annyira telve voltak Isten jelenlétével és dicsőségével az volt, hogy imádságban át tudtak törni; Istennek a mennyei tróntermi jelenlétébe be tudtak kerülni; és ott sok időt töltöttek Vele beszélgetve, bensőséges közösségben. A valódi ébredés kulcsai bármely időben és korban a következők (és ez természetesen mindenkire vonatkozik, nem csak az ún. szolgálattevőkre): mély megtérés; rettenthetetlen és bátor hit; és a gyötrődő ("agonizáló"), Szent Szellem által felizzított imádság.

Ahogy azt a történelem is mutatja, az Egyház csak akkor tud valódi ébredést várni és megtapasztalni, ha Isten embereinek legalább egy kis része valóban KÉTSÉGBEESETT, MINDENRE ELSZÁNT ÉS VÁLTOZÁST LÁTNI AKARÓ LESZ – olyanok, akik szinte kétségbeesnek, mert annyira bántja őket az Egyház visszacsúszott, világias állapota; a körülöttük és bennük lévő langyosság; a bűnök és a megalkuvások; az a tény, hogy ISTEN NINCSEN MEGDICSŐÍTVE; hogy az Ő Egyházának nem tud a Feje lenni; hogy az Ő szavait kigúnyolják, meggyalázzák, és a világ – a bűneiben haldokló világ – pedig nem látja aktuálisnak az Ő üzenetét. Ébredés akkor jön, amikor Isten emberei valóban megalázzák magukat, amikor a "pozitív" képzelgéseiket ("Keljetek fel, erő emberei!", stb.) Jakab apostol siránkozó és jajgató felszólításának realitásával cserélik ki: "Nyomorkodjatok és gyászoljatok és sírjatok; a ti nevetéstek gyászra forduljon, és örömötök szomorúságra. Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és felmagasztal titeket." (Jak. 4:9-10). Abba kell hagynunk – mindannyiunknak! – azt, hogy Isten dolgaival csupán csak játszadozunk, és végre komolyan kell vennünk Őt. Én valóban hiszem azt, hogy Ő arra hív minket, hogy mindenre elszántan, szinte kétségbeesetten keressük Őt az imáinkban.

Az eljövendő ébredésben, mint ahogy az eddigi ébredések során is, Isten bizonyosan felemel majd olyan közbenjárókat, akik az imára ‘szakosodtak’ lesznek. Bár az imádság mint olyan, mindannyiunk számára komoly feladat! Matthew Henry volt az, aki azt mondta, hogy "Amikor Isten egy nagy kegyelem áldását akarja adni az Ő népének, elsőként az imádságra fogja őket hívni!" Leonard Ravenhill pedig azt írta, hogy "az az ember, aki el tudná érni, hogy a hívők imádkozzanak, Isten vezetése alatt a világon megvalósuló lehető legnagyobb ébredést tudná elindítani". Isten gyakran összegyűjti az Ő népét (legalább kettesével, vagy hármasával, esetleg többükkel), hogy azok az ébredést ‘leimádkozzák’ – mint ahogyan Pünkösd napján is történt. Ahogyan A.T. Pierson írta: "Pünkösd napjától kezdve, bárhol a világon, nem volt még egy olyan hatalmas szellemi ébredés, amely ne a közös, egy-akaratú imával kezdődött volna, még ha csak két vagy három emberen keresztül is; és semmilyen ilyen jellegű, kifelé és felfelé irányuló mozgalom sem tudott azután folytatódni, hogy az imaalkalmak abbamaradtak."

John Wesley ezt mondta: "Vannak-e ima- és böjtnapjaid? Ostromold a kegyelem trónját, állhatatosan, rendületlenül, és le fog jönni a kegyelem!" Charles Finney pedig kijelentette: "Akkor jön a mennyből az ébredés, amikor a bátor és hősies lelkek úgy lépnek be ebbe a

konfliktusba, hogy elszánták magukat arra, hogy vagy győznek, vagy meghalnak – vagy, ha kell, győznek és meghalnak!" Testvéreim az Úrban, kell, hogy NAGYON-NAGYON, MINDEN ERŐNKKEL akarjuk az ébredést!

ÉBREDÉS A KÖZÖSSÉGBEN

Amikor az Isten hívására gondosan figyelő keresztények átmennek az Ő megtisztító, finomító, minden salakot kiégető tűzén, és megkapják az Ő hatalmas kenetét, akkor jön el az ideje a közösség számára is annak, hogy ők is megtapasztalják Isten ébredési erejének ezt a mindent magával söprő kiáradását. Az 'aratás' igazából ekkor kezdődik el. Ekkor jön el az ideje annak, hogy Isten hatalmas kenete alatt az Egyház félelem nélkül, bátran és rettenthetetlenül behatoljon a sátán királyságába, és 'szabadon engedjék a foglyokat', ahogy haladnak előre. Azok számára, akik megtapasztalták Isten megtisztító erejét és megbocsátását, ez az időszak szó szerint olyan, mint a 'menny a földön'. Valaki úgy jellemezte az ébredést, hogy akkor a 'közösség átitatódik Istennel'. És Jonathan Edwards ezt mondta az 1735-ös New England-i Ébredésről: "Úgy tűnt, hogy a város telve volt Isten erejével. Ez a közösség még soha nem volt annyira teli szeretettel, és ekkora nagy örömmel; és egyúttal olyan sok szomorúsággal és szorongással, mint akkor."

Amikor az ébredés ily módon kiárad egy közösség életére, nem ritka az sem, hogy a kocsmák imaalkalmak helyszíneivé változnak át; hogy sok hírhedt bűnöző megtér; és hogy a bírák ott maradnak tárgyalni való esetek nélkül! Ez Isten Szelleme hatalmas kitöltetésének a kihatásai! És ugyanezeket az eredményeket mi is várhatjuk Istennek bármely, jövőbeli, hatalmas mozgásánál. S pontosan ezek a dolgok azok, amelyeket mindenkor, minden időben és hatalmas méretekben kellene látnia és megtapasztalnia az Egyháznak – de jelenleg sajnos ezen áldások 'csatornáit' majdnem mind elzárja az Egyházban lévő sok-sok bűn és kompromisszum.

AZ ÉBREDÉS ÚTTÖRŐI

Hogyan tudnak a keresztények segíteni abban, hogy Isten Szelleme hatalmas kiáradásának az útját előkészítsék, mintegy kikövezzék? Hogyan tudnak abban segíteni, hogy az ébredés elindulhasson? A válasz nagyon egyszerű: ahhoz, hogy Isten bármely új mozgásában, tehát a Szellemének a kiáradásában mi is benne lehessünk, szükséges először a saját életünkben megtapasztalni egy SZEMÉLYES ÉBREDÉST. Más szavakkal: szükséges, hogy mi magunk is átéljünk egy megújulást, egyfajta szellemi ébredést. A személyes ébredés e folyamatában az történik, hogy teljes szívünkből keressük Istent, és kitakarítunk az életünkből bármely olyan 'felhőt' (elválasztó dolgot), amely Isten és közöttünk áll, és kérjük Őt, hogy fedje fel azokat a dolgokat, amelyekkel Ő még foglalkozni akar az életünkben. Mindezek mellett még szükséges az Isten előtti összetörtség is, és az odaszánt, gyötrődő imádság (melyben kéred az Urat, hogy rád árassza az Ő Szellemét, és hogy betöltsön az Ő hitével, szeretetével, Igéjével,

kenetével, stb.). Ahogy azt Robert Murray McCheyne mondta: "Egy szent szolgálattevő Isten kezében félelmetes fegyver!"

Mielőtt még bármely ébredés kirobbanhatna, Isten nagyon sokáig (sokszor évekig) foglalkozik azzal, hogy az Ő 'úttörőit' kiképezze és felkészítse (gyakran egyfajta elzárt, elszigetelt szellemi holtágban) arra a napra, amikor az Ő Szelleme kitöltetik, és akkor ezek az emberek kirobbannak a pusztából, és kiállnak a világ szeme elé az átütő erejű, szívekbe hatoló üzenetükkel, és egy olyan szent bátorsággal, amely az őket hallgatók szívében óriási tüzet gyújt. Ahogy azt Frank Bartleman írta azokról a pünkösdi szellemi úttörőkről, akiket Isten összegyűjtött az Azusa utcai kitöltetéshez: "Isten őket már sok évvel azelőtt elhívta, és elkezdte felkészíteni… Ők már "kiégtek a kohóban", megpróbáltattak, és Isten bizonyított mellettük… Már jóval ezelőtt Istennel jártak, és Isten Szelleme már sok mindenre megtanította őket. Úttörők voltak, egy igazi rajtaütő-csapat, Gedeon 300 embere, akiket Isten arra hívott el, hogy az Ő tüzét vigyék és terjesszék az egész világon – mint ahogy Jézus is felkészítette a tanítványokat." Még azt is megjegyezte, hogy "Szükséges, hogy az emberi test a Szellem minden kitöltetésére fel legyen készítve megtérés és alázat által."

Arthur Booth-Clibborn[29] ezt írta: "A felső szobában lévő emberek, akikre a Szent Szellem Pünkösdkor kitöltetett, a legnagyobb árral fizettek. Ebben a folyamatban ők olyan közel kerültek Krisztushoz – aki legmagasabb árat fizette ki azért, hogy a Szent Szellemet elküldhesse –, amennyire csak lehetséges volt. Belegondoltál-e már valamikor is úgy igazán, hogy ezek a felsőházban lévő emberek mennyire meghaltak a világ számára, és hogy a világ mennyire megvetette, elutasította és kivetette őket magából?... Az ő 'kálváriájuk', azaz szenvedésük teljes volt, és ennek megfelelő mértékben egy teljes Pünkösd is jött el rájuk. Teljesség tekintetében ugyanis az utóbbi hasonlítani fog az előbbire, az azt megelőzőre. Ezért mondhatjuk mindannyian: Amilyen a Te kereszted, Uram, olyan lesz a Te Pünkösdöd is."

Meg vagyok győződve arról, hogy Isten keresi azokat a kereszténye ket, akik be tudnak és akarnak állni az ő 'gedeoni háromszázas' csapatába, az igazi ébredésre nézve: "És keresék közülök valakit, aki falat falazna, és állana a törésen én előmbe az országért… (Ezék. 22:30). "Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, akik ő hozzá teljes szívvel ragaszkodnak" (2Krón. 16:9). Hajlandó vagy-e arra, hogy egyike legyél azoknak, akik az Úr előtt odaállnak a résekre? Hajlandó vagy-e elszenvedni a másoktól kapott gyalázatot és elutasítást amiatt, hogy te kiállsz az Úr mellett? Valóban hajlandó vagy megfizetni az árat, és 'felvenni a keresztedet', bármibe kerüljön is? A Biblia azt mondja nekünk, hogy Jézus a "fájdalmak férfia és szomorúság ismerője" volt. Csak az így felkészültek és imádkozók lesznek azok, akik már az elejétől kezdve benne lesznek majd az ébredésben. És ezeknek a szellemi úttörőknek sok tekintetben ez azt fogja jelenteni, hogy "életüket nem kímélik majd mindhalálig". Egy igazi ébredési úttörő leghőbb és őt a leginkább motiváló vágya az, hogy minden elképzelhető módon LÁSSA ISTENT MEGDICSŐÜLNI. Ez volt mindig is az ébredésre való vágyakozás legtisztább motivációja, a történelem minden

[29] Arthur Booth-Clibborn (1855–1939), az Üdvhadsereg egyik korai vezetője volt. – a ford. Forrás: Wikipédia.

egyes korszakában. És hiszem azt, hogy az Úr ma is keresi azokat, akik odaállnak a résekre Őelőtte ezért a jelenlegi nemzedékért. Mondd meg nekem, Barátom: leszel-e egyike ezeknek?

Reményeim szerint e fejezet elolvasása után az emberek képesek lesznek tisztán látni a különbséget az igazi és hamis ébredések között. Az igazi ébredés ugyanis a KERESZTRE, a MÉLY, ŐSZINTE MEGTÉRÉSRE ÖSSZPONTOSUL, illetve a SZENTSÉGRE, és AZ ÖNMAGUNK SZÁMÁRA VALÓ MEGHALÁSRA, továbbá a MEGBOCSÁTÁSRA, A MEGTISZTULÁSRA, és a SZENT SZELLEMMEL VALÓ BETÖLTEKEZÉSRE – aki a "SZENTSÉG" SZELLEME! A másik fajta, hamis ébredés pedig az izgalmakra, az izgatottságra, a lelkiségre irányul, és arra, hogy az emberek pusztán csak saját maguk miatt keresik folyton a szellemi élményeket – és gyakran önző célok vezérlik őket, mint pl. "Áldj meg engem, Uram!", "Adj még többet!" – ahelyett, hogy arra fókuszálnának, hogy ISTEN ÉS ŐKÖZÖTTÜK MINDEN RENDBEN LEGYEN. Bízom abban, hogy ez a megkülönböztetés most már jól látható és érthető mindenki számára.

Azoknak, akik szeretnének egy mélyebb megértést szerezni az igazi ébredésről, szeretném a figyelmükbe ajánlani a következő könyveket és írásokat:
- ‘Leonard Ravenhill: Miért késik az ébredés’ (‘Why Revival Tarries’)
- Frank Bartleman: ‘Azusa utca’ (‘Azusa Street’)
- ‘Charles Finney önéletrajza’ (‘The Autobiography of Charles Finney’)
- Arthur Wallace: ‘A Te hatalmad napján’ (‘In the Day of Thy Power’)
- Winkie Pratney: ‘Ébredés’ (‘Revival’)
- és még sok, más egyéb könyv is található.

4. AZ ÉBREDÉSEK SORÁN MEGNYILVÁNULÓ MANIFESZTÁCIÓK

E téma tárgyalása során fontos felismernünk, hogy az igazi ébredések alkalmával is történnek "szokatlan" dolgok – nem csak a hamis ébredések esetében. És ez gyakran nagy riadalmat és vitákat szokott kiváltani.

Az igazi ébredések során gyakran látjuk azt, hogy maga Isten tesz váratlan dolgokat bizonyos időszakokban – ám ezzel együtt az ördög is azon töri magát, hogy a lehető leggyorsabban hamis manifesztációkat hozzon be. Ily módon még az igazi ébredések lezajlásánál is tapasztalhatók ‘zűrös’ jelenségek – különösen az ébredés peremterületein. Nagyon fontos erre figyelnünk.

Sőt, valójában minél nagyobb az igazi ébredést körbelengő zűrzavar, a különböző hírek kavarodása, és a hamis megnyilvánulások sűrű ködfelhője, annál jobban örül a gonosz. Az ébredések idején az egyik kedvenc trükkje az ördögnek az, hogy megpróbálja az ébredést támogató szolgálattevőket a prédikálásukban és a szolgálatukban, stb. szélsőségekbe taszítani, hogy így miattuk Isten egész ébredési munkáját hiteltelenné tegye és ellehetetlenítse. Ahogyan Frank Bartleman írta: "Az ember mindig hozzá próbál tenni az Isten által adott üzenethez. Ez az ördög egyik fő módszere arra, hogy azt hiteltelenné tegye és lerombolja. Mind Luthernek, mind Wesley-nek ugyanezzel a nehézséggel kellett megküzdenie. És minden, Isten által küldött ébredésnek is… Az Istentől jövő üzenet általában nagyobb kárt szenved a barátoktól, mint az ellenségektől." John Wesley egyszer így imádkozott: "Ó, Uram, küldd el nekünk a régi ébredést, de annak hiányosságai nélkül; de ha ez nem lehetséges, akkor, kérlek, küldd el a hiányosságaival együtt. Az ébredés mindenképpen kell nekünk!"

E könyv során már jelentős időt töltöttünk azzal, hogy megvizsgáltuk a hamis manifesztációkat és hamis szellemi élményeket. Mindazonáltal fontos emlékeztetnünk magunkat azokra a "szokatlan" fizikai reakciókra is, amelyek szintén megtörténhetnek akkor, amikor a Szent Szellem rászáll valakire. Az ébredéseknek ez az egyik leginkább vitatott része. Képzeld csak el, például, hogy mi lenne, ha emberek tömegei kezdenének a "földre zuhanni" a városodban lévő valamelyik istentiszteleti alkalom során. (Ez sok ébredés során tényleg megtörtént!) A gyülekezeted tagjai között vajon lennének olyanok, akik elleneznék ezeket a "földre eséseket"? Lenne-e vita, ijedelem, és ellenkezés? Minden bizonnyal! És kérlek, azt se felejtsd el, hogy amikor a Szent Szellem leszáll, más egyéb érzelmi kitörések is lehetnek (csakúgy, mint Pünkösdkor), mint pl. a bűnök miatti lelki fájdalom okozta hatalmas sírások, vagy éppen az Isten félelméből fakadó „remegések”, a megbocsátottság okozta örömteli érzelemkitörések, a „nyelveken szólás” tömeges előfordulása, álmok, látások, örömtáncok stb. – ezek mind-mind előfordulhatnak.

A kulcs ahhoz, hogy megfelelő módon tudjuk látni és értékelni ezeket a történéseket az, hogy azok valóban hordozzák-e Isten szentségét és igazságát – és hogy ezek a jelenségek jó gyümölcsöt teremnek-e – tehát az emberek életében megerősödnek-e az istenfélő, jó

tulajdonságok és tettek, mint amilyenek pl. a szent élet és az Isten iránti, egyre növekvő szellemi éhség. Nem utasíthatunk el valamit csak azért, mert az „szokatlan". Meg kell vizsgálnunk a szellemeket.

Az ébredést vezetők számára a legérzékenyebb terület a hamisítványok kérdésköre. Az igazi ébredés peremterületein sokszor előfordulnak hamisítványok is, de ha ezek nem okoznak nagyméretű problémákat, akkor lehet, hogy az a legjobb, ha a vezetők nem tulajdonítanak túl nagy jelentőséget ezeknek. (Ugyanis, ha viszonylag kisméretű problémákat túl hangosan teszünk helyre, akkor ennek az eredménye az lehet, hogy az emberek túlzottan gyanakvóak lesznek BÁRMI szokatlanra, ami a továbbiakban viszont megnehezítheti a Szent Szellem munkáját.) Ha azonban ezek a hamis jelenségek túlságosan dominálnak, akkor szükséges lehet, hogy a vezetők nyíltan korrigálják ezt, az Isten által adott hatalmukat és tekintélyüket használva.

Úgy gondolom, hogy az igaz ébredések során fontos, hogy a vezetők óvakodjanak attól, hogy bármely módon is bátorítsák a lelkiséget, a túlzottan lelki/érzelmi reagálásokat. Ezeknek a vezetőknek szerintem nem lenne szabad a korunkban oly gyakran látott és hallott, a „szív húrjait megpendítő"-típusú igehirdetési technikákat alkalmazniuk. Mert az ilyen mind csupán csak magamutogatás, lelki természetű és sekélyes, ami az embereket szépen körbebugyolálja egy meleg, pozitív, „jól-érzem-magam" védőburokba, ami Isten előtt nem kedves. Mégis: ez a dolog sajnos korunkban egyre gyakoribbá vált. Azt tapasztaltam, hogy csak nagyon kevés keresztény tudja az ilyen „lelkiség" után megkülönböztetni az igazi kereszténységet a hamis, lelki kereszténységtől.

Az igazi ébredési szolgálatok nem engedik meg, sőt, elvetik ezt a fajta lelkiséget, az érzelmi túlzásokat és manipulációt. A prédikálásuk (és a dicsőítésük) nem a személyekről, emberi ügyességről vagy magamutogatásról, tehát nem a „show"-ról fog szólni, hanem „Szellemnek és erőnek a megmutatásáról" (1Kor. 2:4). Mindezek ellenére azonban kétségem sincs afelől, hogy bármely, korunkban kirobbanó ébredést szintén azonnal érzelgősséggel és tömeghisztériával vádolnának meg, csakúgy, mint azokat az ébredéseket, amelyek régebben történtek.

ÉLMÉNY-MÁNIA

Amikor az 1990-es években bejött az Egyházba a „manifesztációk" mozgalma, sokan azt állították, hogy ezek „olyanok, mint a múlt nagy ébredései". Meg kell, hogy mondjam azonban – én, aki hosszú évek óta kutatom, tanulmányozom az ébredéseket, és írok ezekről –, hogy ez egy teljesen képtelen állítás. Sőt, ez a mostani, bizarr új mozgalom leginkább azokra a HAMISÍTVÁNYOKRA emlékeztet, amelyek gyakran megpróbáltak teret nyerni és terjeszkedni az igazi ébredésekben – sokszor sajnos lerombolva és tönkretéve azokat. Mint ahogy azt a jól ismert ébredési prédikátor, John Wesley kijelentette: „Az ébredés először

igazi, valódi és tiszta – de néhány hét után nagyon figyelj arra, hogy megjelenhetnek hamisítványok!"

Sokatmondó és jelentőségteljes tény az, hogy a történelmünkben korábban előforduló két ébredést is olyan „manifesztációs" mozgalmak vitték félre és tették tönkre, amelyek időközben szintén kirobbantak, míg volt olyan ébredés is, amelyet csak egy hajszál választott el attól, hogy hasonló sorsa ne jusson. Sajnos mind az *Első Nagy Ébredés*nek, mind az *1904-es walesi ébredés*nek így lett vége, és a Kentuckyban kirobbant *Második Nagy Ébredés* is nagyon közel került a „hajótöréshez". Igen, hadd ismételjem meg még egyszer, amit az előbb mondtam: Istennek e két hatalmas mozgalmát gyakorlatilag az ébredések alatt végigsöprő bizarr manifesztáció-áradat tette tönkre. Isten sok más mozgalmának is harcolnia kellett az ellen, hogy ne nyerhessenek teret hasonlóan pusztító, furcsa manifesztációk. Számos jól ismert ébredési prédikátor beszélt arról, hogy mennyire nehéz volt az ébredést a megfelelő síneken tartani, és megakadályozni az ördögöt abban, hogy ilyen dolgokat hozzon be.

Az egyik legfőbb oka annak, hogy miért ért véget sok ébredés sokkal hamarabb a kelleténél az volt, hogy az ellenség piszkos trükkjei beszivárogtak és szétterjedtek, elárasztották vagy éppen teljesen meghiúsították az ébredéseket. Isten sok ébredési mozgalma csak egy pár évig tartott (jó esetben), ahelyett, hogy évtizedekig tartott volna. Amikor tanulmányozzuk az ébredések történetét, ijesztő látni, hogy mennyire sikeresen rombolta le az ördög az ébredéseket azáltal, hogy elárasztotta azokat hamisítványokkal, megtévesztő szellemekkel, bizarr manifesztációkkal, vitákkal, túlkapásokkal, és így tovább. S igazából ezek nem szemből jövő támadások voltak, hanem sokkal inkább belülről jövő támadások, melyek során a bizarr történések, amelyek az ébredés 'részeként' kezdtek el megjelenni, teljesen elárasztották az ébredést, és hiteltelenné tették azt, míg végül teljesen meg is állították. A sátánnak már igen könnyű elbánni az ébredésekkel akkor, ha már sikerült ilyen állapotba döntenie. John Wesley ezt mondta: „Ne ijedjetek meg attól, hogy a sátán konkolyt vet Krisztus búzája közé. Ez mindig is így volt, különösen a Szellem nagyobb kitöltetéseinél – és mindig is így lesz, amíg a gonoszt meg nem kötözik majd ezer évre. De addig is a gonosz folyton utánozni fogja Krisztus Szellemének a munkáját, szembeszállva azzal, és megpróbálja minden módon akadályozni azt."

A hamis manifesztációk megjelenését gyakran olyan hívők okozzák, akik „isteni érintéseket", áldásokat, illetve szellemi élményeket keresnek ahelyett, hogy Isten Önmagáért keresnék. Nagyon veszélyes az, ha a keresztények a Krisztussal való mélyebb és tisztább kapcsolat helyett más dolgokat kezdenek el keresni. Az 'isteni érintések' vagy szellemi élmények puszta keresése valójában nem más, mint lelkiesség és érzelgősség, amely igen nagy szellemi megtévesztéseket eredményezhet. Az ilyen hamisítványok egy része testies, míg vannak olyanok, amelyek kifejezetten démonikusak – különösen, ha a „korlátok ledobása", vagy egyfajta „vadság" jellemzi. Nemritkán, igen extrém esetekben az is előfordulhat, hogy az egész ébredési mozgalmat hatalmukba kerítik ezek a hamis manifesztációk. Mint ahogy azt a híres ébredési prédikátor, Charles Finney mondta: „Isten Szelleme az embereket az intelligenciájukon keresztül vezeti, nem pedig puszta érzelmi benyomásokon keresztül…

Tudok olyan esetekről, amikor bizonyos illetők felettébb nevetségessé tették magukat, és nagy kárt okoztak a saját lelküknek és Isten ügyének azzal, hogy átadták magukat az érzelmi benyomások túlzottan lelkes és fanatikus követésének."

Mind az Első, mind a Második Nagy Ébredés során – mint ahogy néhány, időben tőlünk nem oly távol eső pünkösdi ébredés során is – nagyon gyakori volt, hogy az emberek „elestek Isten ereje alatt". S ez már akkoriban is sok vitát okozott. Ám fontos azt is meglátnunk, hogy azokban az időkben a Nagy Ébredések a bűnökről való meggyőzésről, megtérésről és szentségről szóltak – és nem a „manifesztációk" kereséséről. És ez az igazi ébredés legfőbb, igazi jellemzője! Mint ahogy azt a pünkösdi „úttörő", az Azusa utcai ébredésben részt vevő Frank Bartleman írta: „Nagyon sokan vannak olyanok, akik minden szellemi dologban, amelyre csak ráteszik a kezüket, erőt keresnek, csak hogy csodákat tudjanak tenni… Egy igazi 'Pünkösd' hatalmas módon meggyőzi az embereket a bűneikről, és Istenhez fordítja őket. A hamis manifesztációk csak izgatottságot és rácsodálkozást hoznak… Bármely olyan cselekedet, ami a Szent Szellemet, vagy az „ajándékokat" Jézus fölé teszi, fanatikussághoz vezet."

Az igazi ébredések során megnyilvánuló igazi, Istentől való manifesztációk között tehát ott találjuk a mély istenfélelem kiváltotta remegést vagy sírást; a megtérést; és a bűnbocsánat megtapasztalását követő örömteli dicséret és túláradó hála erős megnyilvánulásait, stb. Mindez pedig teljesen normális. A szellemi ajándékok – mint pl. a nyelveken szólás és prófétálás, és egyéb bibliai jelenségek – megvalósulása mind várható, mert, ahogyan azt már beszéltük, maga az Úr is tesz néha 'szokatlan' dolgokat. Akkor kell nagyon óvatosnak lennünk, amikor ezek a jelenségek átfordulnak bizarrba, vagy egyenesen visszatetszőbe.

Most pedig nézzük meg, hogy pontosan milyen manifesztációk is áradtak be az ébredés-történelemben megvalósult három legnagyobb ébredés esetében.

Az *Első Nagy Ébredés* vezetői – mind Amerikában, mind pedig Európában – egy jó párszor találkoztak hamis manifesztációkkal. Ez egy olyan folyamatos veszély volt, amelynek többségük nagyon is tudatában volt. Itt van például az, amit Jonathan Edwards írt az állítólagos 'mennyei' transzokról, amelyeket a gyülekezetének tagjai éltek át Samuel Buelle (egy vendég igehirdető) szolgálata során: "Ám amikor az emberek ebbe a szellemi magasságba emeltettek, a sátán ezt kihasználta, és közbelépése sok esetben hamar nyilvánvalóvá lett; és igen nagy elővigyázatosság és erőfeszítés vált szükségessé a tekintetben, hogy meg tudjuk őrizni az embereket attól, hogy fékevesztetteké ne váljanak."

John Wesley pedig ezt írta azokról az európai ébredési eseményekről szólva, amelyek az igazi ébredést majdnem rossz hírbe és veszélybe sodorták: "Főként itt, e hatalmas hegyek között történik meg sokszor az, hogy sokan szellemben felébrednek, megigazulnak, majd hamarosan tökéletességre jutnak a szeretetben; de amikor már tele vannak szeretettel, akkor a sátán azon mesterkedik, hogy szélsőségekbe taszítsa őket. Ez többféle módon is megnyilvánul: …Vannak közöttük olyanok, akik együttesen sikoltoznak, olyan hangosan, ahogyan csak

bírnak… Vannak, akik úgy esnek el, mintha minden élet kiment volna belőlük, és olyan mereven feküdnek, mint a hullák; de rövid időn belül felugranak, és azt kiabálják, hogy 'Dicsőség, dicsőség!', és ezt vagy húszszor megismétlik. Ennek eredménye sajnos az, hogy a francia próféták is, és mostanában már a Wales-i ugrálók is Istennek erre az egész munkájára csak gyalázatot hoznak." Henry Baird történész ezt írta ezekről az ún. francia prófétákról: "Ezek a személyek gyakran hirtelen hátraestek, és amíg ott feküdtek, teljes széltükben a földön elterülve, furcsa és láthatóan önkéntelen vonaglások törtek ki rajtuk." És George Lavington pedig ezt írta róluk: "Én nem emlékszem arra, hogy a pápisták között is lettek volna ilyen nevetőrohamok. De ezek nagyon gyakoriak voltak a francia próféták izgatottságaiban."

Az ébredési vezetők többsége tehát tudatában volt a beáradó hamisítványok és fanatikusság veszélyeinek – különösen az angliai John Wesley volt az, aki a naplójában több alkalommal is megemlítette ezeket. S fontos szem előtt tartani, hogy – mint ahogy a fenti, tőle származó idézet is mutatja – ő is főként amiatt aggódott, hogy ezek a manifesztációk "az egész munkára megvetést hoznak". És pontosan ez az, amit ezek a szélsőséges megnyilvánulások eredményeznek!

Amerikában az *Első Nagy Ébredés* idején a legkomolyabb károk többek között az olyan ébredést támogató prédikátorok irányítása alatt történtek, mint pl. James Davenport és társai, akik nagy hírnevet szereztek maguknak a túlzásokba eső prédikálásaikkal és viselkedésükkel – ami sajnos nagyban hozzájárult ahhoz, hogy az ébredés véget ért. Mint ahogy a bostoni újság, a *Boston Evening Post* írta Davenport-ról: „Ő nem tudja máshogy felgerjeszteni az emberek szenvedélyét, csak úgy, hogy erőszakosan megfeszíti a tüdejét és a lehető legkülöncebb módon tekergeti a testét, ami azonban egyúttal nevetést és felháborodást vált ki az emberek többségéből, míg mások ennek hatására érzelgőssé válnak, kiáltoznak és sírnak, elgyengülnek, elájulnak és rohamok törnek rájuk… S ők sokkal inkább hasonlítottak egy, a Bacchus-ünnepen részt vevő, bohókásan vidámkodó csoport tagjaihoz, semmint tűntek józan, Istent dicsérő és tisztelő kereszténynek…" Az ilyen és hasonló események hamarosan olyan nagy vitákat váltottak ki az egész ébredés körül, hogy a Nagy Ébredés keserű vitákba és érvelések özönébe torkollott. Ez az ördög egyik biztos módszere tehát arra, hogy a mindenkori ébredéseket megölje. Az Amerikai Nagy Ébredés is így csak 3–4 évig tartott.

1744-ben James Davenport nyilvánosan bocsánatot kért a túlzások miatt, de akkor már késő volt: az ébredés véget ért.

Kétség sem fér hozzá, hogy a rövid idő alatt, amíg tartott, a Nagy Ébredés már rengeteg jó dolgot hozott – de mennyivel többet érhetett volna még el, ha még egy évtizedig vagy még tovább tudott volna tartani! Nos, ezt már soha nem tudjuk meg, mert az ördög bevetette a szokásos kis trükkjeit, hogy ravaszul megállítsa az ébredést – aminek így hamar vége is lett.

Alig 50 évvel később a Kentucky központú *Második Nagy Ébredés* szintén nagyon közel jutott ahhoz, hogy hasonló sorsra jusson. Az elején – mint ahogy az lenni szokott – hatalmas

bűnbánat szállt az emberekre, és őszinte megtérések voltak. Ez egy ideig nagyjából így is maradt. Az emberek a bűneik súlyától a földre zuhantak, és a bűneik feletti jajkiáltásukkal töltötték be a helyet. Majd egy akkora mértékű bűnbocsánat-megtapasztalásuk volt, hogy igazi, mély öröm lett a szívükben. E megtapasztalások teljesen természetes velejárói az ébredéseknek. De kb. egy év múlva, amikor az ébredés elérte Cane Ridge-et és a sátoros összejövetelek sokkal nagyobbak lettek, a manifesztációk mindenféle vegyes özöne kezdett beáradni, és azok egy ideig szinte teljesen dominálták is az ébredést. A nyugati államokban ez végül az egész mozgalmat majdnem teljesen zátonyra vitte és tönkretette.

Ahogy azt az ébredéseket kutató történész, Keith J. Hardman írja: „Cane Ridge-ben is olyan túlzások kezdtek el dominálni, amelyeket az emberek általában véve nem helyeseltek, hanem elítéltek … azóta, hogy James Davenport-nak és társainak erősen túlzó, képtelen viselkedése és őrjöngései az 1740-es évek New England-i Nagy Ébredését hiteltelenné tették. A legtöbb ébredést támogató evangélista ezeket a túlzásokat – vagy „rajongásokat" – idegenkedve, erőteljes nemtetszéssel fogadta…"

Hála Istennek, a kentucky-i ébredés esetében ezek a bizarr manifesztációk elkezdtek lecsengeni, még mielőtt helyrehozhatatlan károkat okoztak volna az egészben. De nem sokon múlott. Mint ahogy Hardman folytatja: „A késő esti sátoros alkalmakon a buzdító igehirdetésre adott fizikai reakciók a következők voltak: kiabálások, sírás és a földre esések. De amikor az érzelmek áradata szabad utat kapott, akkor ezek a sátoros alkalmak sorra megteltek rángatózó, vonagló, összevissza fizikai 'gyakorlatokat' végző emberekkel, és sajnos e megnyilvánulások lettek az általánosak. Hisztérikus nevetések, alkalomadtán transzok, az 'ugató' gyakorlat és az önkéntelen 'vonaglások' domináltak…"

T. W. Caskey, egy akkori szemtanú így írta le ezeket az ébredést majdnem tönkretevő, akkoriban felbukkanó manifesztációkat: „Az egész gyülekezet – mintegy megmagyarázhatatlan idegi történés következtében – volt, hogy ide-oda dülöngélést okozó nevetési rohamokat kapott, s amikor ez elkezdődött, senki nem tudta megállítani vagy irányítani, amíg az magától le nem csengett. Más alkalmakkor az idegi izgatottság miatt az emberek izmai elkezdtek hirtelen és erősen rángatózni és vonaglani, míg aztán az egész egy normál, kiegyensúlyozott táncra csillapodott le. De ez is – mint ahogy a 'szent nevetés' – teljesen irányíthatatlan volt. Amikor valaki elkezdett nevetni, táncolni, kiabálni vagy vonaglani, nem tudta abba hagyni addig, amíg teljesen kimerülten, szinte egy tetszhalott-ájulásban össze nem csuklott…" Majd ugyanez az író úgy folytatja, hogy egy idő után már egyre többen kérdőjelezték meg, hogy az ilyen események valóban a Szent Szellemtől vannak-e. Elkezdték kutatni az Írásokat, és megvizsgálni a szellemeket, sokkal jobban, mint előtte, és ezek a bizarr manifesztációk elkezdtek fokozatosan megszűnni. S hála Istennek, hogy akkor ez így alakult, mivel már nagyon közel kerültek ahhoz, hogy az egész mozgalmat az emberek rossz hírbe keverjék, és hogy szerencsétlenséget hozzanak arra. De így az ébredés tovább tudott folytatódni – még legalább hat évig, vagy még tovább is. Az Első Nagy Ébredéstől eltérően ezt a mozgalmat már nem tudták megölni ezek a túlkapások.

Mindazonáltal az is tény, hogy ezeket a korai kentucky-i manifesztációkat még évtizedekkel később is fel-felemlegették az emberek, ami az egész „ébredés” fogalmát sok ember számára beszennyezte. Még Steve Turner, egy korunkbeli zenetörténész is azt írja a kentucky-i sátoros összejövetelekről, hogy a tömegek ott „transzba estek, a földön fetrengtek és még ugattak is, mint a kutyák”. Azt már nem is említi, hogy az elején ezeken az összejöveteleken erőteljes prédikálások és mély, őszinte megtérések is voltak. Láthatjuk, hogy sokszor a bizarr és romboló dolgokra emlékeznek az emberek a legtovább. Micsoda szégyen ez nekünk!

A történelemből láthatjuk, hogy az igazi ébredések vége felé gyakran jelentek meg hamisítványok és túlzások, merthogy az ördög így próbált meg beférkőzni az ébredésbe, hogy teljesen elpusztítsa, vagy legalábbis hiteltelenné tegye azt. Ez történt az *1904-es walesi ébredés* során is.

Ismeretes, hogy Wales népe 1904–1905-ben nagyon lelkes és buzgó volt Isten felé. S ez volt minden idők egyik legerőteljesebb ébredése. A bárok és kocsmák kiürültek, a bíróknak alig maradt megtárgyalnivaló büntetőügyük, és csupán hónapok leforgása alatt tízezrek tértek meg. Ezt az ébredést még az újságok is közölték, szerte az egész világon. Ám az ébredés fiatal vezetője, Evan Roberts az egész esemény stresszétől nagyon szenvedett. Alig volt 27 éves. S úgy tűnik, hogy valaki hatására az a gondolat kezdte el bántani, hogy ő az ébredésben betöltött prominens szerepével "Isten dicsőségéből lop el". Ekkora ráadásul már többször is enyhébb idegösszeroppanása is volt az egész helyzet nyomása miatt. Ez alkalommal azonban úgy döntött, egyszer s mindenkorra elrejtőzik az emberek elől – azt állítva, hogy teljesen odaszenteli magát az imának és az elzárkózásnak. Az egész ébredés még csak alig egy éve tartott, és Roberts-en kívül nem volt más vezető, sem egy olyan valaki, aki a megfelelő kenettel rendelkezett volna ahhoz, hogy távol tartsák a hamisítványokat, hogy az egészet a megfelelő mederben tudják tartani. Így aztán az egész dolog gyorsan elkezdett szétesni.

Az utána következő hónapokban és években az ördög az egész mozgalmat megtévesztésekkel és hamis manifesztációkkal árasztotta el, méghozzá olyan nagy mértékben, hogy az egész ébredéstörténelemben ennek az ébredésnek volt a ‘legzűrösebb’ vége. S Wales-ben egészen napjainkig azóta sem volt ébredés. Mekkora kudarc! Ám volt legalább százezer megtért, akik viszont hűségesek maradtak.

Egy jó pár évvel ezután Evan Roberts és Jesse Penn-Lewis írtak közösen egy könyvet, melynek címe az volt, hogy "Háború a szentek ellen"[30]. A könyv célja az volt, hogy figyelmeztessenek a walesi ébredés utócsengéseiben tapasztalható hamisítványok és megtévesztések ellen. Ez egy felkavaró és nehéz olvasmány, amely túl nagy hangsúlyt fektet a gonoszra, azonban mélyrehatóan tárgyalja a sok hamis manifesztációt, és azt, hogyan kell elkerülni az ezekből fakadó megtévesztéseket.

Az általuk írt könyv tartalmaz néhány nagyon bölcs megfigyelést arról, hogyan lép be a megtévesztés. Íme, egy jellegzetes leírás: "…ezek a démonok a lélek körül sündörögnek, és az

[30] „War on the Saints” – a ford.

ember elméjének furcsa javaslatokat sugallnak, hogy olyat tegyen az illető, amely bizarr, idegenszerű, vagy éppenséggel a józan ésszel vagy tisztességes ízlésű dolgokkal ellentétes. Ezeket a sugallatokat e szellemek úgy adják, hogy közben a Szent Szellemnek állítják be magukat. Felcsigázzák az érzelmeket, és egy furcsa, képzelt, felfokozott vidámságot okoznak, amely valójában csak a csalétkük, hogy általa bejuthassanak a lélek mélyebb részeibe. …Volt olyan, aki elmondása szerint úgy érezte, hogy muszáj a földön fetrengenie, és nyögnie, és a székeket ide-oda cibálnia, de azt is egyértelműen észrevette, hogy ebben az ösztönzésben volt egyfajta vadság; és egy bizonyos mértékű önmutogatás is, amely pedig ellentétes Jézus kedvességével és szelídségével; és mihelyst meglátta, hogy ez egy hamis szellem támadása volt, azonnal meg is szabadult. De volt egy másik illető, akinek szintén ilyen sugallatai támadtak, és le is esett a földre nyögve és üvöltözve, miközben a kezeivel és lábaival a padlót püfölte, és a démon beléje ment mint a világosság angyala, és rábírta arra, hogy azt gondolja, a viselkedése a Szent Szellemtől volt – és ennek az embernek szokásává is vált, hogy ahol csak megjelent, mindig így viselkedett, míg aztán minden vallásos alkalmat, ahol csak megfordult, teljesen tönkre is tett… Az ilyen, démonok által való befolyásoltság hatásai igen sokrétűek, és tisztán észrevehetőek minden józan gondolkodású embernek. Ezek a szellemek ráveszik az embereket arra, hogy olyan dolgokat tegyenek meg, amelyek furcsák, bolondosok, értelmetlenek és tisztességtelennek tűnők…"

A szerzők a következő alapvető fontosságú kijelentést tették, még szintén ugyanebben a könyvben: "Az ‘önmagunk teljes átadása’ hamis fogalma, amikor is a testet átadják egy természetfeletti erőnek úgy, hogy közben az elmét kikapcsolják, A GONOSZ LEGRAVASZABB BECSAPÁSA." S Charles Finney is hasonló megállapításokat tett a maga korában.

Mint ahogy azt már világosan láttuk ebben a fejezetben, hogy az olyan ébredési prédikátorok, mint pl. Finney, Wesley, Bartleman, Roberts, stb. EGYÁLTALÁN SOHA, SEMMILYEN KÖRÜLMÉNYEK KÖZÖTT nem támogattak volna vagy hagytak volna jóvá egy olyan ‘manifesztációs’ mozgalmat, mint amelynek mi az utóbbi 15 évben szemtanúi voltunk – amely csak nagyon kevés hangsúlyt fektet a megtérésre és a szentségre, s melynek középpontjában szinte kizárólag a bizarr és idegenszerű megnyilvánulások álltak! Valójában az általunk mostanában látott mozgalom nem áll másból, mint azokból a dolgokból, amelyeket ők TÁVOL AKARTAK TARTANI az akkori ébredésektől! Itt tehát sajnos a „hamisítványok” azok, amelyek átvették az irányítást. Én a végsőkig nevetségesnek tartom azt, amikor korunk írói a jelenlegi manifesztációk érvényességét azzal próbálják alátámasztani, hogy a múltbeli ébredésekre mutatnak, és azt mondják: „Lám, ezek történtek akkor is!” Igen, valóban megtörténtek – akkor, amikor a hamisítványok és a túlkapások elkezdtek beözönleni és Isten igazi munkáját tönkretenni. Minden igazi, nagy ébredés-prédikátor is ugyanezt mondaná erre!

Korunk prófétai, karizmatikus és egyéb mozgalmaiban is sajnos szintén hasonló megtévesztések lettek a mérvadóak. Sőt, ébredés-történeti kutatóként meg kell, hogy

mondjam, hogy mindkét általam tárgyalt mozgalom[31] az Istentől elindított, azonban utána erősen félrecsúszott ébredések nagyon sok jellemzőjét hordja magán. Miért nem ismerjük fel, hogy az utolsó napokra megprófétált megtévesztések nagy részének egyértelműen az EGYHÁZON BELÜL kell megtörténnie? Minden bizonnyal még rosszabb dolgok is fognak jönni, de én igenis úgy gondolom, hogy ennek a 'nagy megtévesztésnek' a jeleit láthatjuk már a mi korunkban, a mi köreinkben is.

Korunkban rendkívül fontos, hogy a keresztények a szellemi megítélő képességüket olyannyira „kiélesítsék", amennyire csak lehetséges. Ami engem illet, én teljes meggyőződéssel hiszek a Szent Szellem mozgásában és ajándékaiban, és az Istentől jövő igaz jelekben és csodákban. S ezek az isteni történések fontos szerepet fognak játszani bármely igazi ébredésben – mint ahogy azt az *Apostolok Cselekedetei*-ben is látjuk, amely telve van különböző isteni gyógyításokkal és csodákkal. Azonban a Biblia világosan állítja, hogy az Utolsó Idők a megtévesztések nagy időszaka lesz. S az ilyen időszakokban az igazi ébredés csak akkor tud fennmaradni, ha mélyen gyökerezik az igazságban, Isten szentségében és a Tőle jövő, a szellemekre vonatkozó megkülönböztető képességben.

[31] Toronto és Lakeland – a ford.

5. A SZELLEMI MEGÍTÉLÉS ÖT KULCSA

Az ilyen, a dolgokat komolyan megkérdőjelező és megkritizáló írások kapcsán – mint amilyen ez a könyv is – vannak olyan keresztények, akik azt állítják, hogy a szolgálatok helyreigazítása, vagy megkérdőjelezése csak NÉGYSZEMKÖZT történhet, és csak az illető vezetőknek elmondva, de sohasem nyilvánosan. (Itt fontos megjegyezni, hogy sok ilyen korrigáló jellegű megközelítés történt már ezek felé a vezetők felé, mint pl. Todd Bentley és a Prófétai Mozgalom más egyéb vezetői felé.) Én viszont nem tudok azzal egyet érteni, hogy a nyilvánosság megtévesztését végző személyeket, szolgálatokat csak zárt ajtók mögött szabad helyretenni. Az én véleményem az, hogy egy ilyen környezetben a hamis tanítás szépen tovább tud burjánzani. A Szentírásban világosan látjuk, hogy vannak olyan alkalmak, illetve helyzetek, amikor a négyszemközti korrigálás megfelelő, és vannak olyan esetek, amikor viszont egy sokkal szélesebb publikummal bíró korrigálás szükséges. Ott van tehát egyrészt a csendesebb, négyszemközti, 'Máté 18'-as megközelítés, és másfelől pedig ott a többi, nyilvánosabb formájú.

Nem szabad arról sem megfeledkeznünk, hogy az Újszövetségben a véneknek (vezetőknek) azt parancsolták, hogy igen komolyan intsenek, ha kell (Titus 1:13), és hogy a bűnöket elkövetőket nyilvánosan feddjék meg (1Tim. 5:20), jóllehet a 2Tim. 2:24-26-ban Pál arra utasította őket, hogy „szelídséggel" igazítsanak helyre. Emlékezzünk csak: Pál apostol a Galata 2-ban azt írja, hogy nyilvánosan feddte meg Péter apostolt a képmutatásáért. A Máté evangéliumban is azt olvassuk, hogy maga Jézus is nyilvánosan feddte meg Pétert, és a Márkban az van leírva, hogy nyilvánosan űzte ki a templomból egy kötélből font ostorral az ott áruló embereket (merthogy azok Isten házát „rablók barlangjává" tették). Sőt, voltak olyan kirívó esetek is, amelyekre reagálva Pál apostol azt írta a levelében mindenkinek, hogy ő bizonyos embereket átadott a Sátánnak dorgálás céljából (lásd 1Kor. 5, és 1Tim. 1:20). A Biblia nagyon is világosan szól arról, hogy az egyik legfontosabb feladatunk az, hogy a sötétség cselekedeteit leleplezzük, és azokat a világosságra hozzuk (Eféz. 5:11). Az 1Kor. 4:21-ben Pál azt kérdezi az ottani emberektől: „Vesszővel menjek-e hozzátok, vagy szeretettel?" Majd a 2Kor. 10:1-ben arról beszél, hogy merészen, bátran fog majd inteni, és a 2Kor. 13:1-2-ben pedig azt írja, hogy e téren senkit sem fog kímélni.

A keresztények közül sokan a Máté 18:15-17-et akarják alkalmazni minden egyes felmerülő helyzetre. De mi a helyzet a hamis tanítókkal? A fent említett igeszakasz a Máté 18-ban azt mondja, hogy ha a testvérem „vétkezik ellenem", akkor először menjek el hozzá, és négyszemközt rendezzem vele a dolgot, ha nem hallgat rám, akkor két vagy három tanú előtt, és ha még akkor sem mutat hajlandóságot a megtérésre, akkor az egész gyülekezet előtt. Ez egy nagyon fontos, igei módja az olyan esetek lerendezésének, amikor egy keresztény testvérem vétkezett ellenem. De mi a helyzet egy nagyon komoly HAMIS TANÍTÁSSAL? Mi van akkor, ha ez veszélyes mértékben terjed, és elkezdi Krisztus Testének nagyobb részeit is megfertőzni? Vajon ez még mindig csak „magánügy" lenne?

Az én megítélésem szerint az Újszövetségben SEHOL nem látjuk azt, hogy Jézus, vagy az apostolok a Máté 18-beli alapelvek szerint kezelték volna a hamis tanításokat. Ellenkezőleg: azt látjuk mindenhol, hogy nagyon is nyilvánosan feddték meg és korrigálták ezeket – megpróbálva megállítani a hamis tanítás „rákos fekélyét", mielőtt az még tovább terjedhetett volna. Ez ugyanis a SZERETET cselekedete Krisztus Teste felé: meg kell próbálni megállítani a további károk okozását, mielőtt még az Úrnak túl sok báránykája szenvedne kárt. Az Újszövetségben a hamis tanítások és hamis próféták ügye sehol sincs „szép finoman", „enyhén" kezelve! (Itt azonban hadd jegyezzem meg azt is, hogy itt egyáltalán nem az erőszakos eretnek-hajkurászókat támogatom, akik szerintem gyakran nagyon rossz szellemmel és motivációkkal üldöznek bizonyos dolgokat. Itt csupán néhány bibliai vezérfonalat szerettem volna megadni a helyes hozzáállásról.)

Mindenesetre ez egy nagyon fontos ügy, különösen az Utolsó Időkben, amelyre nézve azt olvassuk, hogy a hamis tanítók és próféták igen nagy számban jelennek majd meg, és hogy olyan nagymértékű lesz a megcsalattatás, hogy „ha lehetséges, még a választottakat is" el akarják majd hitetni. Rettenetesen fontos megértenünk, hogy mi is forog itt kockán. Az ApCsel-ben a hamis tanítókat és prófétákat nagyon komolyan megfeddték, és Pál még konkrétan meg is nevezte ezeket az illetőket jó néhány, a gyülekezeteknek írt levelében. Látjuk-e már tehát, hogy ez már valóban nem a Máté 18-ban leírt kategória? Látjuk már, hogy ez sokkal komolyabb annál, és sokkal drasztikusabb választ kell rá adnunk?
Melyek is tehát azok a kulcsfontosságú módszerek, amelyek segítségével észre tudjuk venni a hamis prófétákat és hamis tanítókat, amikor elénk kerülnek? Melyek hát ezek az általános vezérfonalak, amelyek ebben segíteni tudnak nekünk?

A SZELLEMI MEGÍTÉLÉS ÖT KULCSA

Vannak, akik azt mondják, hogy a Szentírás alapos ismerete az egyedüli kulcs a szükséges szellemi megítéléshez. És igen, a Szentírás valóban nagyon fontos – különösen a hamis tanítás felfedéséhez és megítéléséhez. De korunk legnagyobb veszélyei nemcsak a téves doktrínák vagy tévtanítások – hanem igen nagy a valószínűsége annak, hogy hamis 'kenetek' vagy szellemek működnek, sőt, lehet, hogy még 'hazug jelek és csodák' is! S e dolgok kiszűréséhez elképzelhető, hogy többre van szükségünk, mint pusztán csak a Szentírás alapos ismeretére. Ne felejtsük el: nagyon sok olyan ember keveredett bele az előző fejezetekben tárgyalt 'manifesztációs mániákba', akik pedig jól ismerik a Bibliájukat. És mégis be tudta csapni őket az ellenség! Melyek tehát azok a dolgok, amelyek segítségünkre lehetnek abban, hogy hasonló helyzetekben el tudjuk kerülni a megtévesztést?

A szellemi megkülönböztetés néhány alapvető fontosságú kulcsa, amelyeket Isten nekem megmutatott, a következők:

(1) Ismerd meg bensőséges módon a SZENT ISTENEDET! (Amikor már láttad az Ő dicsőségét, szentségét és szeretetét azáltal, hogy imádságban sokat kerested Őt, akkor már könnyen átlátsz a hamisítványokon, mert olyan jól ismered az 'igazit'!)

(2) Ismerd meg jól a Bibliádat! Nagyon fontos, hogy ki tudd szűrni azokat a tanításokat, amelyek túllépnek az igei határokon, vagy egyenesen ellentétesek azzal, amit a Szentírás tanít. Azonban azt se felejtsük el, hogy az írástudók és farizeusok is jól ismerték a Szentírást, mégsem tudták felismerni azt a Messiást, akiről pedig szóltak a próféciák! Tehát fontos alaposan ismerni a Bibliát, különösen az igei tantételeket, de fontos az is, hogy meg tudjuk különböztetni a szellemeket!

(3) Legyél az 'igazságot szerető'! Ez nagyon fontos. Olyan vagy-e vajon, aki valóban kiáll az igazság mellett – még a tömegekkel szemben is? Vagy pedig csendben maradsz még akkor is, amikor pedig meg vagy győződve arról, hogy valami nagyon nincsen rendjén?

(4) A szív tisztasága, és alázatosság. Sok megtévesztés azért 'jön be' nekünk, mert ott mélyen belül van bennünk valami, ami 'el akarja hinni' ezeket. Ezek a megtévesztések azért tudnak minket becsapni, mert még van sötétség az életünkben, és a motivációink sem megfelelőek. Alaposan meg kell vizsgálnunk a szívünket, és ki kell ezeket gyomlálnunk!

(5) A Szent Szellem belső bizonyságtétele. Meg kell tanulnunk, hogy ne nyomjuk el magunkban ezt 'halk, szelíd hangot', mert újra és újra meg tud minket menteni a megtévesztésektől! (Alább ezt bővebben is kifejtem.)

Tudtad, hogy még egy hitetlen is gyakran ki tud szúrni egy szélhámost, vagy egy gyanús holmikat áruló embert? Van ugyanis egyfajta zsiger-érzetük velük kapcsolatban. És gyakran igazuk is van! Sőt, sokszor feleannyira sem olyan hiszékenyek, mint a keresztények! (Nekünk ugyanis azt mondják a gyülekezetben, hogy "Ne ítélkezz!", "Meg ne érintsd az Úr felkentjét!", "Ítélkező szellem van benned, ha e dolgokból kivonod magad!", stb. Nos, ez az oka annak, amiért a keresztények gyakran sokkal hiszékenyebbek, és olyan könnyen megtéveszthetők.) Ne feledjük: a Biblia azt mondja, hogy "vizsgáljuk meg a szellemeket", és erőteljesen figyelmeztet arra, hogy az Utolsó Napok a "megtévesztő szellemek" és nagy becsapások időszaka lesz. Hogyan tudunk tehát még óvatosabbak, még inkább résen lévők lenni e téren?

Nos, én hiszem azt, hogy Isten minden emberbe belehelyezett egy bizonyos mértékű belső "figyelmeztető rendszert", hogy megvédjen minket attól, hogy könnyen becsaphatók legyünk – mint ahogyan mindannyiunkba adott lelkiismeretet. Ez egy olyan dolog tehát, amelyet Ő mindannyiunkba belénk helyezett, az Ő kegyelméből. (Úgy gondolom, nagyjából ez az, amit egyszerűen csak "józan észnek" hívunk.) Azonban a hívőknek még nagyobb előnnyel kellene rendelkezniük e téren, hiszen nekünk megvan a Szent Szellem "belső bizonysága", és az Úr "halk, csendes hangja", ahogyan minden nap szól hozzánk.

Ám én ismételten azt láttam, hogy azok az emberek, akik átadják magukat valamilyen megtévesztésnek, ezeket a belső vészjelzőket gyakran elnyomják magukban. A józan eszük és megítélésük ellenére cselekednek. Figyelmen kívül hagyják a bensőjükben szóló csendes, halk hangot, amely pedig azt mondja nekik, hogy itt valami nem stimmel. Korunkban a keresztények sajnos sokszor így tesznek. És pontosan emiatt kerülnek bele a mindenféle, butaságnak tűnő megtévesztésekbe.

Lehet, hogy ez neked túlságosan is nyilvánvalónak tűnik, de én mondom neked: ha a hívők már csak erre az egy szimpla dologra figyelnének, akkor az Egyházban lévő megtévesztések felétől már rögtön meg is szabadulnánk! Ha az emberek figyelnének ezekre a belső vészjelzőkre, és a józan eszüket használva cselekednének, rövid időn belül a megtévesztések fele már el is tűnne!

A Biblia világosan mondja, hogy az Utolsó Napok a nagy megtévesztések időszaka lesz, mert a gonosz megpróbálja "elhitetni, ha lehet, még a választottakat is"[32]. E szerint tehát e megtévesztések nagy része az EGYHÁZON BELÜLRŐL fog támadni – és azokat a hívőket fogja csábítgatni, akiknek "viszketős fülei"[33] vannak. S hogy látjuk-e bizonyítékát annak, hogy korunkban pontosan ezek a dolgok vannak kialakulóban? Teljes mértékben! Sőt, ezek már olyan szinten történnek, hogy az már egyenesen megdöbbentő! És mégis: sokan a keresztények közül ezeket a hamisítványokat mint teljesen "normális" dolgokat fogadják el!

Az egyik fő gond természetesen az, hogy azok, akik ezeket a megtévesztéseket behozzák, általában a gyülekezetek bizalmával rendelkező személyek. Ők már nevet szereztek maguknak, és már elfogadtattak néhány igen meggyőzőnek hangzó érvet, és ráadásul az egész (tév)tanításukat bibliai terminológiába csomagolva tálalják. És így felettébb nehéz észrevenni a megtévesztést. (Mert végül is, ha nem lenne "megtévesztő", akkor nem is hívnák "megtévesztésnek"!) Az emberek látják azt, hogy nagy szellemi erők működnek, és egyből azt feltételezik, hogy itt Isten kell, hogy munkálkodjon. De ha korunkban rögtön mindenből ezt szűrnénk le, akkor igen veszélyes és félrevezető következtetéseket vonnánk le!

Ahogyan azt az előző fejezetben mondtam, van egyfajta erős "kortársnyomás" is. Mert, ha a gyülekezetben már mindenki benne van abban a bizonyos dologban, akkor miért is ne hagynák ők is figyelmen kívül a belső vészjelzőjüket, és miért is ne vetnék bele ők is magukat az események sodrába? – És azt látjuk, hogy pontosan ez történik a gyülekezetekben, újra és újra! És vannak olyan igehirdetők, akik nagyon jól el tudják érni azt az embereknél, hogy azok úgy érezzék, "akadályozzák a Szellem munkáját" akkor, ha nem vesznek részt ezekben a dolgokban.

Hogyan lehet tehát elkerülni azt, hogy ne ess áldozatául a megtévesztéseknek? Nagyon egyszerűen: ne egy hiszékeny mentalitással menj el ezekre az alkalmakra. És ne engedd, hogy a tömeg téged is magával sodorjon. Nagyon figyelj a prédikálásra, és alaposan vizsgáld meg,

[32] Mát. 24:24 – a ford.
[33] 2Tim. 4:3-4 – a ford.

hogy valóban teljesen igei-e, amit hallasz. Azt is figyeld meg, hogy milyen szolgálat folyik ott kint elől, és vizsgáld meg, hogy valóban Istentől vannak-e a történések, vagy sem. Ne nyomd el magadban a benned megszólaló, nyugtalanságot mutató érzéseket, vagy a belső vészjelződet. És ne engedd azt sem, hogy a kortársnyomás megingasson! Még ha az egész gyülekezet bele is megy dolgokba, neked akkor sem kell! Ha belül azt érzed, hogy itt bizony valami nincs a helyén, NE KEVEREDJ BELE! Ha szükséges, keress valamilyen ürügyet, és hagyd ott az egészet! Nem kell belemenned olyan dolgokba, amelyekről a szellemedben azt érzed, hogy azok nem megfelelőek.

Korunkban nagyon sok ember kimegy előre azért, hogy az éppen ott szolgáló vendég szolgálattevő szellemben átadjon nekik valamit – ez szinte már teljesen természetes gyakorlat mindenhol. Nos, hadd mondjam meg, hogy korunk szellemi légkörében ez veszélyes is lehet! Valójában ez a bizonyos 'kenet-átadós' dolog igen gyatra igei támogatottsággal rendelkezik. Mert ugyan ki tudja, hogy valójában milyen szellemet is adnak át ezek az emberek? És ki tudja, honnan is van nekik ez a bizonyos kenetük? Én mondom neked, hogy igen sok a megtévesztő szellem manapság, és úgy látom, hogy keresztények tömegeinek adnak át ilyen szellemeket.

Hadd mondjak erre egy példát. A következő beszámolót egy angliai prédikátortól kaptam néhány évvel ezelőtt:

„Egy helyi szolgálattevő házánál gyűltünk össze a nagy helyiségben; kb. húsz szolgálattevő volt ott. Aztán bemutattak minket ennek a bizonyos 'különleges' szolgálattevőnek… Majd az elkövetkezendő három óra alatt az életem legfurcsább, legbizarrabb történéseit kellett megélnem. Elkezdtük hallgatni ennek a testvérnőnek a bizonyságát, ami valóban nagyon erőteljes volt, azután arról kezdett el beszélni, hogy mikor és hogyan társalog Gábriel angyallal és más szellemi lényekkel, aztán a jelenlegi és az elkövetkezendő világ portáljairól beszélt, aztán arról, hogyan fog ő a szobában megnyitni egy ilyen portált a mennybe. Majd mindenféle dolgok kezdtek el történni, elég őrült dolgok, és furcsa hangok… Ahogy ez a testvérnő elkezdett körbejárni a szobában, és 'szolgálni' az emberek felé, azok szinte a földhöz csapódtak, fel- és leugráltak, úgy rohangásztak körbe, mintha kigyulladtak volna, és mindenféle hangokat adtak ki. Amikor azonban hozzám ért, és megállt előttem, semmi nem történt, nem kapott rám 'prófétai szót', így egyszerűen csak továbbment. A Vineyard-os barátom volt az első, aki a földre került. S ez alkalom óta az ő gyülekezete már nem ugyanaz, mint ami előtte volt: teljesen megváltozott az egész közösség."

Nos, tudni kell azt, hogy ez a vendég szolgálattevő egy olyan hölgy volt, aki igen nagy név a Prófétai Mozgalomban – elismerik és nagyra tartják az emberek (kivéve persze azok, akik gyakorolják a szellemi megítélő képességüket). Nos, a fenti beszámoló egy tipikus leírása annak, ami nagyon sok, "erőteljes" prófétai alkalmon történik. Az emberek annyira kétségbeesetten vágynak egy 'érintésre' vagy egy szellemi élményre, hogy szinte bármit bevesznek. Ami engem illet, egyszer én is részt vettem ennek a fentebb említett szolgálattevő hölgynek az egyik alkalmán, és azt láttam, hogy az emberek önkéntelen, denevérszerű

mozdulatokat produkáltak az egész helyiségben, és hátborzongató "üvöltések és vinnyogások" hangja volt hallható mindenhol. Szörnyű volt! Na, már most, nem szabad meglepődnünk azon, hogy erős megtévesztések és erőteljes becsapások vannak sok helyen, mert ugyanis pontosan erről beszél a Szentírás, hogy ezek megtörténnek majd. Végig az egész Újszövetségen sok helyen figyelmeztet minket az Ige, újra és újra.

Mindazonáltal az egyik probléma, amellyel szembesülünk az, hogy maga az Úr is tesz "furcsa és szokatlan" dolgokat (különösen az ébredések során). Tehát nem dobhatunk ki azonnal minden szokatlannak tűnő dolgot. Gondoljuk csak egy pillanatra végig, hogy mely dolgok is történtek az *Apostolok Cselekedetei*-ben. Nemcsak gyógyulások, csodák, démonok kiűzése látható végig az egész könyvben, hanem alkalmanként még angyalok is megjelentek, akik útmutatásokat hoztak az Úrtól, és emellett még álmokban, látásokban és próféciákban is bővelkedik ez a bibliai beszámoló. Tehát láthatjuk, hogy Isten valóban egy TERMÉSZETFELETTI ISTEN. Ő „szokatlan” dolgokat cselekszik. Azt is megadhatja, hogy angyali találkozások TÖRTÉNJENEK. Prófétai jelek igenis ELŐFORDULNAK. De figyeljük meg, hogy e történéseknek mindig van egyfajta „szent” légköre, jellemzője. És ez itt a lényeg! Ezen események körül a szentség légköre van, mert magától a szent Istentől jönnek.

Mivel jómagam is egy erősen pünkösdi beállítottságú keresztény vagyok, én is azt várom, hogy a hívők szóljanak nyelveken, és gyakorolják a Szent Szellem ajándékait – csakúgy, mint ahogy azt az Újszövetségben látjuk. Ám, mint említettem, Isten soha nem tesz olyat, ami ellentétes lenne az Ő szent jellemével, vagy olyat, ami ellentétes lenne a Szentírással. És ahogy azt gyakran mondom is: igen, lehet, hogy valóban azt látjuk, hogy még maga az Úr is ‘szokatlan’ dolgokat tesz, de úgy vélem, fontos meghúzni a határvonalat e között és a valóban "furcsa", sőt egyenesen visszataszító jelenségek között. A korunkban látható megtévesztések körül van egy szinte érezhető-kézzelfogható New Age-es jelleg. Emlékezzünk csak: a New Age-mozgalom mint olyan, szakértője a "belső gyógyulásoknak" és a szokatlan szellemi megtapasztalásoknak. Én nem hiszek az ilyen "irányított vizualizációs" technikákban, és nem vagyok híve a katolikus misztikusok és hasonlók írásainak sem.

Viszont felettébb hasznosnak találtam a magam részéről azt, hogy jó alaposan átolvassam az elmúlt korok ébredéseivel kapcsolatos beszámolókat, és az Isten nagy munkáiról szóló írásokat. Az ezekben az ébredésekben részt vevő férfiak és nők nagyon közel voltak Istenhez, és bensőséges módon ismerték Őt. Ismerték a szentségét, dicsőségét, és ismerték a szeretetét. És a szellemi megítélő képességünket nagymértékben előmozdíthatja az, ha ezeket az írásokat áttanulmányozzuk – én legalábbis így találtam. És minden kereszténynek – legyenek bárhol is a világon – bátran merem ezt javasolni!

Ha téged viszont ezek a megtévesztő szellemek megérintettek, vagy ha belekerültél olyan manifesztációkba vagy szellemi élményekbe, amelyek szerinted nem Istentől voltak, erősen javaslom neked, hogy TAGADD MEG (a száddal kimondva, és a teljes lényeddel, Jézus Nevében) az ezekkel az átélésekkel vagy ‘kenettel’ való bármely kapcsolódásodat, és az

ezekben való részvételedet. Barátom, ne késlekedj, tedd meg ezt hamar! Ezen dolgok némelyike ugyanis nagyon veszélyes. TAGADD MEG ezeket még ma!

A "ROMANTIKUS JÉZUS"-FÉLE MOZGALOM – EGY MÁSIK VESZÉLYES TORZÍTÁS

Ha már ennél a témánál vagyunk, meg kell említenem egy másik tanítást is, amely már teljesen áthatotta a Prófétai Mozgalmat, és a modern ima-mozgalom jó nagy részét (beleértve az IHOP[34]-ot, a „TheCall"[35]-t, és az ilyen jellegű csoportokat is). Amikor Kansas-ban laktam, mindezt első kézből, belülről szemlélhettem, ugyanis ennek a mára már az egész világon terjedő tanításnak ez a város az egyik fő kiindulópontja.

(S egy érdekesség: maga Todd Bentley is részt vett az IHOP-ban, sőt, egy időben még irodája is volt ott.)

Miből is áll tehát ez a bizonyos "romantikus Jézus"-féle tanítás? Nos, e tanítás azt a fogalmat viszi igencsak túlzásban, hogy az Egyház "Krisztus menyasszonya" – de ahelyett, hogy ezt egész egyszerűen az egész Egyházra testületileg alkalmaznák, megpróbálják az egyes keresztényekre (még FÉRFIAKRA is) alkalmazni, és a hívőket úgymond Jézus szerelmeseinek, illetve kis 'menyasszonyainak' állítják be. Nagyon gyakran Salamon király szerelmes költészetét használják, az Énekek Énekét, és azt tanítják, hogy Istent többé-kevésbé 'romantikus szeretőként' kell megközelíteni – mivelhogy Ő is szinte körberajongja, szerelmével 'üldözi' őket, 'lángra gyúlt' szívvel. S a régi keresztény misztikusok és hasonlók írásait gyakran idézik ennek bizonyítására. Bár vannak olyan helyek, ahol megpróbálnak némi egyensúlyt hozni e tanítást illetően, de a véleményem az, hogy ez a tan – még a legszelídebb formájában is – igen nagy torzulást okoz az emberekben arra nézve, hogy KICSODA IS ISTEN, és hogyan kell Őt megközelítenünk. Ez a tanítás sajnos egyre népszerűbb, és igen gyorsan terjed. És vannak, akik egyértelműen túlzásba viszik ezt! Alább közlök néhány részletet olyan e-mail-ekből, melyeket az olvasóimtól kaptam, s amelyekben kommentálják mindazt, amit láttak e tanítás kapcsán:

"D---" ezt írta:
Egy pár héttel ezelőtt én is találkoztam ezzel a tanítással a házi közösségünkben. Egy testvérnő, akit én nagyon szelleminek ismerek, a vacsoránál arról beszélt nekünk, hogy felvitetett a "felső hálószobába", ahol is Jézus lefektette őt egy, rózsákkal teleszórt ágyba (mivelhogy Ő Sáron rózsája, tehát megteheti ezt, mondta a hölgy), és szerelmeskedett vele. S ezt az egész jelenetet úgy írta le, mintha egy romantikus regényből szedte volna. De ez az egész elgondolás bennem nem váltott ki mást, csak hányingert… Nagyon elcsüggedtem, megszomorodtam és megdöbbentem ezek hallatán. S ami még döbbenetesebb volt: a vele lévő barátai mind egyet értettek vele, mintha ez egy egészséges igei tanítás lett volna.

[34] IHOP: International House of Prayer – Nemzetközi Imádság Háza – a ford.
[35] „A hívás"; egy ismert ima-, dicsőítés- és böjtmozgalom az USA-ban. A vezetője Lou Engle. – a ford.

"J---" ezt írja:
Két héttel ezelőtt elmentem egy keresztény női csendes-napra, és ott is ugyanez a bizonyos "szerelmes Jézus"-féle téma volt, és az alapján tárgyalták, ahogyan azt az általuk használt könyvben – "With an Everlating Love"[36] ("Örökkévaló szeretettel") – ábrázolták… De annyira istentelen, önző és érzékiséggel telített volt az egész könyv, s ráadásul mindenféle gondolatot és érzéseket is beletáplált az olvasókba – olyanokat, amelyek egyáltalán nem dicsőítik Istent… De aztán lehetőségem nyílt arra, hogy a pásztor feleségével konfrontálódjak e tanítás miatt, amelynek szó szerint minden testvérnő bedőlt (engem kivéve), mert annyira imponált nekik ez a fajta érzékiség, és mert annyira hajtotta őket a saját szeretetvágyuk, hogy teljesen magukba szívták az egész tanítást!

"R---" ezt írja:
Két évvel ezelőtt költöztem Kansas City-be, hogy az IHOP-ra tudjak járni… De annyira összezavart engem az egész ottani „menyasszonyi paradigma", meg a Jézus „elbűvölt" szíve, és az Énekek Éneke! Én nem tudok Jézushoz, mint „romantikus szeretőhöz" viszonyulni – és nem is akarok! Azon igyekszem, hogy tiszta gondolataim és tiszta szívem legyen Isten előtt. Én egy istenfélő férjtől akarom mindezt a romantikusságot megkapni, azt szeretném, hogy ő mutassa be felém Krisztus szeretetét és fennhatóságát a házasságunkban. De itt minden barátom ezt mondja: „Jézus a te férjed – engedd, hogy Ő legyen az első szerelmed és gondviselőd!" – mintha kerülnöm kellene a férfiakat, és fel kéne adnom az egész házasság fogalmát.

A Prófétai Hírlevél ("Prophetic Newsletter") szerkesztője, aki ezt az egész mozgalmat nagyon közelről figyeli, ezt írta:

Már egy ideje én is nagyon aggódom e tanítás miatt. Különösen amiatt, hogy rengeteg olyan írást olvastam, amelyben igen sok szó esik az intimitásról, de anélkül, hogy bármi utalás is lenne az Isten akaratának való engedelmeskedésre! Pedig Jézus azt mondta: "Ha engem szerettek, megtartjátok a parancsaimat." A túlhangsúlyozott intimitás nemcsak hogy teljesen kibillent az egészséges egyensúlyból, hanem veszélyesen érzelgős és lelkizős is – érzelmi átéléseket ígér, és ha túlságosan hajszoljuk ezeket, megnyitják az ajtót a megtévesztő szellemeknek.

"C---" ezt írja:
Döbbenetes, hogy mennyire olyan ez a tanítás, mint a „kovász". Egy pár évig olyan hívők között voltam, akik befogadták ezt a „menyasszonyi paradigma"-tanítást, ami Kansas City-ből jött. Ez nagyon érdekes módon tapadt rá az emberre: jóllehet én magam ezzel soha nem találkoztam közvetlen módon, mégis, szinte önkéntelenül is ragadt rám ebből, pl. olyan álmaim voltak, amelyek – ma már tudom – tisztátalan szellemektől jöttek. De hála Istennek, a szellemi megítélő antennáim elkezdtek működni, és elkezdtem ezt az egész, szentségtelen jellegű dolgot elutasítani. Mint ahogy ez sok szellemi túlkapással kapcsolatban is igaz: ez is egy olyan szellemi keverék, amely következménye annak, amikor a megtévesztés keveredik a

[36] „With an Everlasting Love", írta: Kay Arthur. – a ford.

Szent Szellem tiszta kijelentésével – és az eredmény egy nagyon, nagyon veszélyes szellemi mixtúra.

"L---" ezt írja:
E mögött az egész "menyasszonyi paradigma"[37] mögött egy igen furcsa üzenet van. Ez tisztán látható volt a "TheCALL"[38] ima-alkalmán, Kansas City-ben. Ott voltam, és szemtanúja voltam mindennek. Elhangzott egy felhívás a részt vevő fiatalok (és néhány idősebb testvér) felé, hogy ott rögtön tegyenek házassági fogadalmat, mely szerint ők ott és akkor HOZZÁMENNEK Krisztushoz!

S e 'házasságkötésre' még egy olyan baldachint is emeltek, amelyet zsidó házasságkötéskor szoktak használni – és százak mentek át alatta, hogy Krisztussal 'házastársi szövetségre' lépjenek. És mindezt annyira 'igaznak' és 'szentnek' állították be – és sokan meg sem vizsgálták ezeket a dolgokat a szellemi megkülönböztető képességüket használva, hanem csak mentek a vezetők után – megfeledkezve arról, hogy a házasság valójában a mennyben fog majd megtörténni, a Bárány menyegzői vacsoráján!

A CBN[39] Hírcsatorna 2002. január 6-án így tudósított:

A "The CALL"[40] alkalma Kansas városában: Házasságkötési ceremónia Jézussal
– írta Wendy Griffith, a CBN Hírcsatorna tudósítója, CBN.com

Mintegy húszezer ember, többnyire fiatalok, zsúfolásig megtelítették a Kansas Városi Kongresszusi Termet szilveszter éjszakáján, hogy részt vegyenek egy eddig még példa nélkül álló házasságkötési ceremónián… ugyanis minden egyes személy, aki csak eljött, egy házasságkötési fogadalmat mondott el, szövetségre lépve a Mennyei Vőlegénnyel… Déltől egészen éjfélig a jelenlevők egyre csak táncoltak és énekeltek, böjtöltek és imádkoztak, és arra készültek, hogy hozzámennek Jézushoz.

"Lesz egy esküvő, és Isten már elő is hozza a Vőlegény barátait, hogy elkészítse az Ő Egyházát, igen, lesz egy esküvő!" Aztán pedig férfiak és nők ezrei, fiatalok és idősek, egyenként előlépve elmondták a házassági fogadalmat, és átsétáltak az imasál alatt, a Jézusnak való elkötelezettségüket szimbolizálva…

Stewart Greaves, egy 30 éves férfi, ezt mondta: "Úgy érzem, hogy az Úr arra hívja a fiatalokat, hogy őrülten szeressék Őt. Én mindig is azt éreztem, hogy a vallás és a kapcsolat között a különbség a Jézussal való bensőségességben rejlik…"
Itt, Kansas városában, már eddig is óriási hangsúlyt fektettek a Jézus iránti menyasszonyi szerelemre… – e városban a prófétai énekesek, közbenjárók és egyebek csoportjai már három

[37] „Bridal Paradigm", Menyasszonyi Paradigma/Szemlélet
[38] „A hívás"; egy ismert ima-, dicsőítés- és böjtmozgalom az USA-ban. A vezetője Lou Engle. – a ford.
[39] CBN: „Christian Broadcasting Network", Keresztény Televíziós Hálózat – a ford.
[40] „A hívás"; egy ismert ima-, dicsőítés- és böjtmozgalom az USA-ban. A vezetője Lou Engle. – a ford.

és fél éve napi 24 órás dicsőítő- és imaalkalmakat tartanak, melyeknek fókuszában Jézus, a Vőlegény áll.

Alább közlök néhány részletet egy olyan KÖNYVBŐL, amely pontosan ebben az IHOP Szolgáló-Iskolában[41] (Kansas City-ben) a kötelező olvasmányok között szerepel:

"Ő [Isten] átadta magát a szerelemtől gyötört szíve minden örömének és fájdalmának. Amikor rám tekint, a szerelem és vágy szemeivel néz. Elém áll, és azt mondja: 'Egy szerelmes Férfi vagyok, egy olyan Isten, aki ég a vágytól, és a vágyaim tárgya te vagy. A szerelem megemésztő tüze vagyok, és te vagy az örökség, amelyet az Atya ígért nekem. Elfogadod-e hát a szerelmemet?'" (57. oldal)

„Ó, Örökkévaló Tekintet!
Milyen áthatolóak a Te Lángjaid,
Melyek bejárják a legsötétebb részeimet
A Vágy égető folyóival,
Otthagyva engem mezítelenül, megtisztítva és feltárva
…mégis megölelve…
Megragadod a leggyengébb részeimet,
És kegyelmeddel csókolod azokat,
Felemeled az én gyenge, erőtlen bensőmet
A Te hatalmas, oly szent szereteteddel…" (52. oldal)
„Teljesen kitárta kezeit az Úr felé, és minden erejével és szerelmével mondta: 'Élvezz engem – itt és most, az én teljes gyengeségemben, élvezz engem.'" (84. oldal)

MEGJEGYZÉS: A fenti részt tartalmazó könyv, amelynek címe *„Deep Unto Deep – The Journey of the Embrace"* [42] *(„Mélység mélységre – Az Ölelés Utazása")*, ilyen hangnemben folytatódik tovább, még további 200 oldalon keresztül. Hadd emlékeztesselek, kedves Olvasó, hogy ez a könyv az IHOP Kansas City mozgalomnak egy hivatalosan is ajánlott, jóváhagyott kiadványa, amelynek az előszavát maga Mike Bickle írta. A Szolgáló-iskolájukban ez egy „kötelező olvasmány" a fiatal diákok számára.

(Maga Mike Bickle, az IHOP alapítója több könyvet is írt erről a témáról, mint pl. *„Passion for Jesus" („Szenvedély Jézusért")*, és a *„The Pleasures of Loving God" („Isten szeretésének örömei"*). Én személy szerint azokat is szellemileg eléggé ízléstelennek találom, noha közel sem annyira rosszak, mint az előbb említett, illetőleg idézett könyv.)

[41] IHOP School of Ministry, Kansas City
[42] „Deep Unto Deep – The Journey of the Embrace", írta: Dana Candler. – a ford.

EGY ÚJ ‘PARADIGMA’

Kedves Olvasó, biztosan észrevetted már, hogy az előző oldalakon a *"Menyasszonyi Paradigma"* kifejezés igen gyakran előkerül. Ez ugyanis a félhivatalos megnevezése ennek a tanításnak. Mit is jelent ez tehát pontosan? Nos, a ‘paradigma’ egy új gondolkodásmód, szemlélet vagy világnézet. E tanításon keresztül az emberek Jézust és az egész kereszténységet egy teljesen új ‘szemüvegen’ keresztül szemlélik – ezen a ‘menyasszonyi’ paradigmán át. Úgy tűnik, hogy sok ember számára most már ez a domináns felfogás arról, hogyan is kell Istent megközelíteni.

Amikor olyan kifejezéseket hallunk, mint pl. Isten „elbűvölt” szíve, „szerelmi vágytól égni” Jézusért, Jézusba „szerelmes”, Jézusért „rajongásig odavan”, stb., akkor tudhatja az Olvasó, hogy olyan emberek között van, akiket ez a bizonyos tanítás befolyásol. És amikor olyan dicséretek hallasz, amelyeknek a szövegében az áll, hogy "Megcsókollak a számnak csókjaival", vagy "Vigyél be a belső szobádba", stb., akkor egyértelműen lehet tudni, hogy a dal írója honnan, milyen forrásból is merít ihletet. E dolgok nagy része eléggé alattomos, nehezen észrevehető, és pontosan ezért Krisztus Teste bizonyos nagyobb részében egyfajta ‘enyhébb’ formában, de észrevétlenül terjed. Lehet, hogy ebben a formában igazából talán nem okoz túl sok kárt, de engem mindenképpen nyugtalanít az, hogy fiatalok igen nagy tömege van kitéve ennek az ún. ‘Menyasszonyi Paradigma’ tanításnak, anélkül, hogy felismernék azt, hogy milyen komoly igei torzulások vannak e mögött – és hogy mennyire veszélyes és káros is ez. Csak képzeljük el, micsoda hatással van az a férfiakra, ha azt mondják nekik, hogy úgy kell viselkedniük, mint szerelmes, romantikától égő „menyasszonynak” Jézus – egy másik férfi – felé! Biztos vagyok benne, hogy nem nehéz meglátni, milyen gyorsan degradálódik ez az egész egy olyan istenképre, amely már teljesen ellentétes az Igével és természetellenes is!

Nagyon fontos tehát az, hogy milyen megértésünk van arról, hogy "KICSODA IS ISTEN". Ugyanis a hitünk nagy részét és az Istennel való kapcsolatunkat ez nagymértékben befolyásolja. Nagyon sok szekta és megtévesztés mögött valójában Isten igazi jellemének és természetének egy alapvető félreértelmezése húzódik meg – rosszul értelmezik azt, hogy "Kicsoda is Isten, és hogyan is kell nekünk Őt megközelítenünk". Ez határoz meg ugyanis MINDENT.

A történelem újra és újra igazolja nekünk: ahogyan az Isten igazi jellemére és természetére vonatkozó megértésünket elveszítjük, ugyanolyan mértékben veszítjük el az igazi kereszténységet is. És sajnálatos módon pontosan ezt teszi ez a ‘menyasszonyi’ tanítás is: eltorzítja az Isten igazi természetére és jellemére vonatkozó megértésünket. S ha jó alaposan megvizsgáljuk azokat a tanításokat, amelyek a "Prófétai/Torontós/Folyó" mozgalmak köreiből kerültek ki az utóbbi években, láthatjuk, hogy e tanítások többsége pontosan ilyen. Olyan, mintha ezek az emberek egy némileg "másabb Istenben" hinnének – egy olyan Istenben, aki állandóan furcsa, visszatetsző és bizarr dolgokat tesz –, és ezt azzal magyarázzák, hogy "Isten megbotránkoztatja az elmét, hogy felfedje a szívet". Úgy tűnik, hogy egy olyan Istenben

hisznek, aki valósággal élvezi, ha úgy közeledünk Hozzá, mint érzéki "szeretők", akiknek az elméje teli van valamiféle szellemi "romantikával". Hát, én nem tudom, hogy ők milyen Istenről beszélnek – de az biztosan nem a Biblia Istene! És pontosan ebben van az egész helyzet bökkenője. Az Isten személyéről vallott felfogásunk ugyanis alapvető módon befolyásol mindent: a módot, ahogyan imádjuk és tiszteljük Őt; azt, ahogyan imádkozunk Hozzá; és azt, hogy szerintünk mely dolgok elfogadhatók az Ő szemében.

Biztos vagyok benne, hogy mostanra már egyértelműen látható, hogy a Prófétai Mozgalmon belül nagyon sok dolog arra vezethető vissza, hogy milyen megértésük van az embereknek arról, hogy "KICSODA IS ISTEN", és hogyan kell Őt megközelítenünk. Valójában ez minden különbözőség oka.

Az én felfogásomat e téren többek között az formálta, hogy éveken át tanulmányoztam azt, hogyan is cselekedett Isten az évszázadok alatt az emberekkel való kapcsolatában és dolgaiban. Természetesen a kutatásaim legfőbb forrása maga a Szentírás, de ugyanezeket a dolgokat láthatjuk végig a történelemben, Isten nagyobb mozgalmainál is. Miket is mutatnak tehát ezek nekünk? Megmutatják Isten jellemét – azt, hogyan cselekedett újra és újra – és azokat a dolgokat is, amelyek alapvető fontosságúak számára. A Szentírásban azt látjuk, hogy az apostolokon és prófétákon át – és legfőképpen az Ő szent Fián keresztül – Isten bemutatta magát nekünk. S mi ugyanazt az Istent látjuk – Őt, aki soha nem változott, se nem változik meg, és aki egészen az ősidőktől fogva napjainkig mindig ugyanaz maradt. Én tehát egyáltalán nem tudom Istent olyan ‘flúgosnak’ látni, mint ahogyan ezek az emberek látják Őt. És azt kell mondjam, hogy ez az egyik oka annak, hogy miért esik olyan sok ember bele a megtévesztésekbe!

Honnan tudhatjuk hát alapvetően azt, hogy milyen Isten jelleme, természete, és melyek az Ő fő jellemvonásai? Nos, azt mindenképpen tudjuk, hogy Ő a szeretet, irgalom és kegyelem Istene. Azt is tudjuk, hogy az igazság és ítélet Istene – a bosszú Istene, aki nem menti fel a bűnöst. De hogy melyik az a tulajdonsága, amely a leginkább jellemzi Őt? Erre a kérdésre nagyon egyszerű válaszolni, merthogy maga Isten ad erre választ a Szentírásban. Az Ő legfontosabb jellemzője a "SZENTSÉG" – ezt a Biblia világosan közli. S hogyan? Úgy, hogy betekintést ad Isten trónjába, és megmutatja nekünk Istennek azt a jellemvonását, amelyet az Ő jelenlétében is folyton hangsúlyoznak, éjjel és nappal, az egész örökkévalóságon át. Ézsaiás próféta pontosan elmondja nekünk, mi is ez: "Amely esztendőben meghala Uzziás király, látám az Urat ülni magas és felemeltetett székben, és palástja betölté a templomot; Szeráfok állanak vala felette: mindeniknek hat-hat szárnya vala: kettővel orcáját fedé be, kettővel lábait fedé be, és kettővel lebegett; És kiált vala egy a másiknak, és mondá: Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével! És megrendülének az ajtó küszöbei a kiáltónak szavától, és a ház betelt füsttel. Akkor mondék: Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt, a seregeknek Urát láták szemeim!" (Ézs. 6:1-5) Sehol nem látjuk azt az egész Bibliában, hogy lenne más olyan jellemzője Istennek, amelyet az Ő jelenlétében ilyen módon újra és újra hangoztatnának.

Ugyanezt a tróntermi jelenetet, amelyet Ézsaiás látott, újra leírja a Jelenések Könyve 4. fejezete, ahol azt olvassuk, hogy a négy szellemi lény szünet nélkül, éjjel és nappal azt kiáltja, hogy "szent, szent, szent az Úr", és hogy a 24 vén Isten trónja elé teszi le koronáját – újra és újra. Isten legjellemzőbb tulajdonsága tehát az Ő SZENTSÉGE! Az Úrnak egyedül ezt a tulajdonságát említi a Szentírás így, ennyire határozottan, háromszor is, hogy maximálisan hangsúlyozza: "SZENT, SZENT, SZENT!" És még azt is mondja a Biblia, hogy "szentség nélkül senki nem látja meg az Urat" (Zsid. 12:14).

Érdekes látni, hogy a Jelenések Könyve teljes megnevezése nem más, mint "Jézus Krisztus kijelentése". Tehát sok szempontból ez egy olyan könyv, amely felfedi, hogy kicsoda Jézus, és hogy milyen is Ő. És amikor János (a "szeretett" tanítvány) először látja a megdicsőült Krisztust a Jelenések Könyve 1. fejezetében, azt olvassuk, hogy Jézus szentsége és dicsősége annyira félelmet keltő volt, hogy János úgy esett a lábai elé, "mint egy halott". Ez az igazi Jézus – az Ő igazi valóságában!

Minden igazi ébredés során a dicsőség Istene az, aki kijelenti magát. Az ébredés ugyanis nem más, mint Isten dicsőségének leáradása a földre, az Ő szentséges, mennyei jelenlétének a kiáradása az emberek közé. Tehát még az Ő gyermekei is kell, hogy félelemmel teljes, nagyfokú tisztelettel közelítsék meg Őt. És ha mi nem ehhez az Istenhez imádkozunk, jobb, ha egyáltalán nem várunk semmilyen ébredést sem! Ez az ébredés-történelem egyik legfontosabb tanulsága: a "MEGFELELŐ ISTENHEZ" kell imádkoznunk, ha igazi ébredést akarunk látni!

Ébredés-kutatóként elmondhatom neked, hogy a régi ébredések vezetői egy olyan Istenhez imádkoztak, aki nagyon is különbözik attól az Istentől, akit ma sokszor bemutatnak az embereknek. És a régi idők ébredési vezetőinek a megértése arról, hogy "KICSODA IS ISTEN", jelentette a kulcsot ahhoz, hogy rajtuk keresztül ébredés tudott kitörni. Egy szent, dicsőséges és félelmetes Istenhez imádkoztak, egy dicsőséges Istenhez, aki gyűlöli a bűnt, de aki elküldte az Ő szent Fiát, hogy meghaljon a bűnösökért. És mi is jobban tesszük, ha megtanulunk ugyanehhez az Istenhez imádkozni, ha korunkban is ébredést akarunk látni!

AZ ISTENNEL VALÓ IGAZI, BENSŐSÉGES KÖZÖSSÉG

Napjainkban nagyon sokat beszélnek arról, hogy legyünk Jézussal "bensőséges" kapcsolatban. És ezzel egyet is értek: Őt igazán, mélyen megismerni igen fontos! De pontosan hogyan is tudjuk Őt egy mélyebb szinten megismerni?

Nos, én úgy tapasztaltam, hogy ha nincsen egy komoly fókuszálás ISTEN SZENTSÉGÉRE, akkor igen kevés reményünk van arra, hogy bensőséges módon megismerhessük Őt. Épp az előbbiekben láthattuk, hogy Isten egyik legfontosabb jellemzője az Ő szentsége. Hadd szögezzem le világosan: ha nem ismered meg az Ő szentségének a mélységeit, akkor a Vele

való bensőséges kapcsolatod igencsak korlátozott lesz. Ugyanis Isten domináns tulajdonsága a szentség!

Amikor 17 éves voltam, betöltekeztem Szent Szellemmel, és egyfajta "mini ébredést" éltem át az életemben. Elkezdtem az ébredésekkel kapcsolatos könyveket olvasni, és észrevettem azt, hogy a történelem során megvalósuló ébredések fő témája a szentség volt. És annak alapján, ahogyan azt ezekben a könyvekben olvastam, elkezdtem én is nagyon komolyan keresni az Urat, imában mintegy gyötrődve Őelőtte, a szent Isten előtt. Aztán éreztem, hogy az imádságomban egy erős áttörés jött, és az Úr jelenlétébe kerültem. Sokszor szinte úgy éreztem, hogy Isten szent, mennyei, tróntermi jelenlétében voltam, ahol már mást nem tudtam csinálni, csak ámulattal gyönyörködtem az Ő dicsőségében és nagyságában – miközben könnyek peregtek le az arcomon. "SZENT, SZENT, SZENT AZ ÚR!" Volt, hogy órákon át még megszólalni is alig bírtam, hang sem jött ki a számon – mert nem is volt megfelelő szó, amelyet mondhattam volna. Ez az az Isten, akit én megismertem, és mélységesen megszerettem! Egy "SZENT" Isten! És hiszem azt, hogy Istennek ez a mély, ilyen módon való megismerése minden hívő számára lehetséges!

Az út, amelyen keresztül még mélyebben meg tudjuk tapasztalni Isten SZERETETÉT, nem más, mint a SZENTSÉG ÚTJA. Szükséges, hogy "tiszta kezünk és tiszta szívünk" legyen. És meg kell látnunk, hogy mennyire szent a mi Istenünk – annyira szent, hogy az szavakkal ki sem fejezhető, és szinte fel sem fogható! Minél jobban megértjük Isten SZENTSÉGÉT, annál jobban fogunk mi magunk is vágyakozni a szentségre, és annál közelebb fogunk kerülni Őhozzá. Ezt láttam, átéltem, és tudom, hogy igaz!

Ezért van nekem problémám az ún. "szerelmes Jézus"-féle tanítással. Ez ugyanis teljesen lealacsonyítja, lehozza Istent a "mi szintünkre" – sokkal inkább egyfajta szentimentális, romantikus szintre, semmint hogy felemelné Őt egy mennyei, "tróntermi" szintre. Nem szentként ábrázolja Istent, hanem olyanként, aki túlzottan "érzelmi" beállítottságú, aki ‘udvarol’ nekünk, és a ‘szerelemtől lángra gyúlt’ szívével romantikusan ‘üldöz’ bennünket. Ez egy szörnyű torzítás! Sőt, úgy vélem, hogy ez a felfogás, ahelyett, hogy építené az emberek Istennel való kapcsolatát, valójában nagyon sokat árt annak! Sokféle szempontból nézve ők ugyanis egy "hamis Jézust" hirdetnek – és a megközelítésük teljesen helytelen!

Mindazonáltal az egyik olyan jellemzője ezeknek az ima-mozgalmaknak, amelyre valamelyest talán rá lehet mondani, hogy "jó", az a böjtölésnek és imádságnak a hangsúlyozása – amit egyébként én is teljes szívvel támogatok. Igen, ebben a világban egyre több és több imádságra és böjtölésre van szükségünk, nem pedig egyre kevesebbre! Ám itt is van egy dolog, amelyre ezeknél a csoportoknál szintén figyelni kell, és ez nem más, mint az ún. "vőlegényi böjt". Ez ugyanis nem szimplán csak az ébredésért vagy az Isten jelenlétének megtapasztalásáért folytatott böjtölés és imádkozás. Más jelentéssel is bír. Ahogyan azt egy résztvevő megjegyezte: *"Dolgoztam együtt olyan szolgálatokkal, amelyeknél gyakorolják az ún. "vőlegényi böjtöt", mely során a "szerelemtől betegen" szomorkodnak és siránkoznak, abból a célból, hogy még többet megtapasztaljanak az isteni szeretetből. S úgy tűnt, hogy*

igencsak túlhangsúlyozták az érzelmi átéléseket." És ebből kifolyólag az imájuk és böjtjük sokszor nem az, aminek látszik – és pontosan ezért figyelmeztetek mindenkit, hogy legyen óvatos ezzel kapcsolatban is!

Ennek a résznek az összefoglalásaként szeretném még egyszer hangsúlyozni, hogy ezekben a napokban a szellemi megítélés egyik legfontosabb kulcsa az, hogy ISMERD MEG A SZENT ISTENEDET – méghozzá BENSŐSÉGES módon. A Szentírás és az ébredés-történelem is azt mutatja, hogy a szent, mennyei, "tróntermi dicsőségében lévő" Isten, a dicsőség Istene az, akit valóban meg kell ismernünk, ha a legmélyebb szívbeli közösségbe és bensőséges kapcsolatba szeretnénk kerülni Vele. Az Úr "félelme" minden bölcsesség kezdete. Ezt a csodálatos, szent Istent kell a teljes szívünkből, nagyon-nagyon keresnünk!

6. AZ IGAZI PRÓFÉTÁKAT AKARJUK!

"Adná az Úr, hogy prófétákat küldjön hozzánk – félelmetes embereket, akik hangosan kiáltanak, és nem kímélnek minket, és akik a Szent Szellem kenetével felkent jajkiáltásaikkal betöltik a népeket – olyan embereket, akik túl forróak ahhoz, hogy a kezünkben tartani lehessen őket, akiket túl nehéz még csak hallgatni is, és akik irgalmatlanul nem kímélnek bennünket!" (Leonard Ravenhill)

Említettem korábban, hogy már sok évvel azelőtt, hogy otthagytam a Prófétai Mozgalmat, elkezdtem arra a meggyőződésre jutni, hogy az egész mozgalom igazából már kikerült Isten akaratából. És nem csak a "manifesztációk" győztek meg engem erről, hanem az igazi, prófétai, az Egyházat megcélzó "kürtzengés" (cselekvésre felszólítás) teljes hiánya. Ezt meg is fogalmaztam az egyik akkori, leginkább szókimondó cikkemben, amelyet ennek kapcsán írtam:

A Prófétai Mozgalom története – mint ahogy sok más egyéb, régebbi mozgalom története is – egy megalkuvás története. Túl sok próféta kényelmesedett bele a jelenlegi rendszerbe. Ezek az emberek tudják azt, hogy ha bizonyos területekkel kapcsolatban szépen csendben maradnak, és csak a "pozitívumokat" hangsúlyozzák (a régi, jó reklámszlogen szerint), akkor egész kellemesen el tudnak lenni, különösebb rizikók és veszélyek nélkül. Így a szándékos csendben maradásukon keresztül a fennálló hatalmi rend 'bólogató János'-féle támogatói lettek. Nem mások ők, mint laodiceai próféták egy laodiceai korban…

Ám Jézus kifejezetten a laodiceai gyülekezettel kapcsolatban azt mondta: "Akiket én szeretek, MEGFEDDEM ÉS MEGFENYÍTEM: légy buzgóságos azért, és TÉRJ MEG!" (Jel. 3:19) Mivel Jézus szereti az Ő Egyházát, figyelmeztetni és dorgálni akarja, mielőtt még túl késő lenne. Teljesen nyilvánvaló tehát, milyen üzenetet is kell egy prófétának hoznia egy langyos korban – hiszen feketén-fehéren le van írva: "MEGFEDDEM ÉS MEGFENYÍTEM" – és ez nem más tehát, mint felhívás az emberek tömegeit érintő MEGTÉRÉSRE. A prófétákat Isten mindig is arra hívta el, hogy az Ő 'szócsövei' legyenek, és hogy az Ő szívét képviseljék. Az ilyen, Istentől küldött prófétáknak kétségük sincs afelől, hogy mit kell tenniük bármely 'laodiceai' szituációban. Korunk prófétái teljes kudarcot vallottak e tekintetben…

Nekünk tehát egy olyan Prófétai Mozgalmunk van, amely jól elvan a maga kis hatalmi berendezkedésével – és szépen együtt tud élni egy teljesen langyos Egyházzal. Megtartjuk a magunk kis konferenciáit, és előállunk a pozitív, lángoló, "Nagyszerű napok várnak rád!"-féle üzenettel, amelyben nyoma sincs semmilyen "megfeddésnek és megfenyítésnek". Merthogy végül is, miért is akarnánk bárkit is 'megbántani', nem igaz?!

S így a mozgalom, amelynek FENYEGETÉST kellett volna jelentenie minden megalkuvásra és langyosságra – vezetőivel együtt – maga is megalkuvóvá és langyossá vált…

Napjainkban oly sokat emlegetik az "eljövendő Illéseket". Nos, hadd mondjam meg: ha Illés valóban eljönne az Egyházba, ezeknek az embereknek a nagy többsége azt sem tudná, hová rejtőzzön el gyorsan! Gondoljátok, hogy Illés támogatná azt a sok értelmetlenséget, amelyet mi "karizmatikus gyülekezeti alkalmaknak" hívunk?

Itt az ideje, hogy Istennek a VALÓBAN RADIKÁLIS prófétái felemelkedjenek! A történelem órája már lassan az éjfélt üti, és a kimért, enyhe szavak ideje lejárt. Próféták, engedjétek, hogy Isten tüze erővel égjen bennetek, és olyan üzenettel álljatok elő, amelyek FELRÁZZÁK AZ EGYHÁZAT! Ettől kevesebb ugyanis már nem elég! Egy félénk és erőtlen, semmitmondó Prófétai Mozgalom?! – EL VELE, EGYSZER S MINDENKORRA!

HOL KEZDŐDÖTT A BELSŐ ROMLÁS?

Isten nekem egyszer azt a hasonlatot mutatta, hogy az IGAZI prófétai mozgalom olyan, mint egy háromlábú szék – de korunk Prófétai Mozgalma túlnyomó részt csak két lábra fókuszál. (S ezért az egész dolog el is dől.) A két 'láb', amely 'tartja': a kijelentésbeli megtapasztalások és a személyes próféciák. (Ezek azok a 'lábak', amelyek népszerűek és nagy ámulatot kiváltók.) A mellőzött 'láb' pedig nem más, mint a MEGTÉRÉS erős alapot adó 'lába' – amely mindig is jelentős szerepet játszott az igazi prófétai jellegű szolgálatokban, végig a történelem során.

Más szavakkal: a modern Prófétai Mozgalom azért lett hajlamos a megalkuvásra és a megtévesztésre, mert a népszerű, a tömegek helyeslését elérni akaró dolgokra szakosodott, és mellőzi a 'kemény szavakat' – azaz azt a fajta megfeddést, amelyre pedig korunk langyos Egyházának olyan igen nagy szüksége lenne!

Sok olyan szolgálat van manapság, amelynek fő területe az 'ismeret szava'. A szolgálattevők emberek hosszú sorainak tudnak személyes próféciákat adni, lenyűgözve őket. De ez egyáltalán nem az a kemény, szívekbe hatoló, megtérésre felhívó üzenet, amelyre pedig oly nagy szüksége lenne az Egyháznak, ugye?

És nagy számban vannak olyan szolgálatok is, amelyek a prófétai kijelentésekre szakosodtak. Mindenféle látásokat, üzeneteket, kijelentésbeli megtapasztalásokat mondanak, stb. De újra: hol van az a bizonyos régi, a megtérés üzenetét élesen, határozottan, a szívekbe hatoló módon hirdető prédikálás?

Nekem sajnos arra a végkövetkeztetésre kellett jutnom, hogy a mai Prófétai Mozgalom már nagyon messze jár a 'próféta' szó igazi jelentéstartalmától. Irdatlan mennyiségű könyveket adnak el, és megszámlálhatatlan konferenciát rendeznek, de alapjában véve az egész mozgalom nem más, mint a 'próféta' szó mézesmázos, finomkodó kiforgatása. A mozgalom azért népszerű, mert szinte majdnem mindig csak 'pozitív' és 'felemelő' üzeneteket ad át. S egy Ámós- vagy Jeremiás-féle prófétai hang alig (mondhatnánk, hogy szinte sohasem)

hallható a soraikban – nem is beszélve egy "Keresztelő János"-féle volumenről! A mozgalom egyáltalán nem konfrontatív – különösen nem az Egyházban lévő bűnökkel szemben!

Nos, hát nem úgy van-e, hogy a Prófétai Mozgalom korunkra szinte már olyan lett, mint egy cirkusz? Az emberek azért jönnek, hogy 'fülcsiklandozó' üzeneteket halljanak – hogy kellemesen megbizsergessék őket, ahelyett, hogy a bűneikről győznék meg őket. És még igen jó pénzt is fizetnek ezért! "…mert éppen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik!" (Luk. 6:26). Hát nem gondolod-e, hogy Isten meg fogja ítélni azokat a 'prófétákat', akik fülcsiklandozó üzeneteket szolgáltatnak a laodiceai gyülekezetnek? Mert nem pontosan az ellenkezője-e ez annak, amire valójában szükségünk lenne?

Azonban korunk prófétái – csak mert így kényelmes nekik – maguk mögé vetették az isteni felhatalmazásuk "népszerűtlen" oldalát, és sokkal inkább preferálják az elismertséget, a hírnevet, és az izgatott tömegek adta népszerűséget, a látásokat, az "Isten nagy, készülő dolgairól" szóló kijelentéseket, stb. Így az emberek állandóan tömegesen mennek hozzájuk, csak hogy "valami új dolgot halljanak" – mint ahogyan azt tették a régi idők hamis prófétái esetében is!

Éppen ezért nem is csodálkozom azon, hogy korunk Prófétai Mozgalmát sok evangéliumi közösség úgy ismeri, mint az egyik "legflúgosabb" mozgalmat, amely valaha is csak volt az Egyházban! Csak egy pillantást vetnek az egészre, és már le is vonják a következtetést: itt valami nagyon nincs rendben. És sajnos teljesen igazuk is van!

Végig az egész egyháztörténelemben mindig is a "HAMIS PRÓFÉTÁK" voltak azok, akik a mindjárt bekövetkező "nagy dolgokról" beszéltek! Mindig népszerűek voltak a tömegek körében. Mindeközben pedig az igazi prófétákat gyakran szidalmazták, gyalázták és üldözték, mivelhogy ők egy, kompromisszumokat nem ismerő üzenetet hoztak a MEGRÁZATÁSRÓL, VÁLTOZÁSRÓL és a MEGTÉRÉSRŐL. És ez az az üzenet, amelyet korunk Egyházának is hallania kellene!

AZ IGAZI PRÓFÉTÁK

Korunk Prófétai Mozgalmából tehát minden erővel és módon megpróbálják eltávolítani az igazi "prófétákat". Legfőbb ideje, hogy véget vessünk ennek! A mostani időkben égető szükség van a Keresztelő János-féle prófétákra, akik a legerősebb és legáthatóbb üzenettel jönnek, amelyet az Egyház valaha is hallott! Ennél kevesebb már nem elég. Az Egyháznak meg kell rázatnia, és meg kell változnia! És biztos, hogy Isten egy "prófétai mozgalomtól" el is várja azt, hogy ebben élen járjanak! (Na persze nem attól a mozgalomtól, amelyet jelenleg látunk magunk körül.) Mert ha az Úr nem talál olyan prófétákat, akik valóban azt teszik, amit Ő akar, akkor hogyan tud az Egyház eljutni az igazi ébredésig?

Ahogyan azt A.G. Gardiner kijelentette: "Amikor egy prófétát elfogadnak és istenítenek, az üzenete elvész. A próféta csak addig hasznos, ameddig ‘megkövezik’ mint közháborítót és elvetik mint ‘nyűgöt’ jelentő embert, aki mást nem csinál, csak állandóan megtérésre hív; belezavar a kényelmes kis szokásainkba; lerombolja a tiszteletreméltó bálványainkat; és szétzúzza a szentnek kikiáltott szokásainkat."

Meg vagyok győződve arról, hogy Isten hamarosan felemeli és előhozza azokat a ‘Keresztelő János-okat’, akik nem hajlandóak kompromisszumokat kötni az Úr Igéjét illetően! Sokan közülük már hosszú évek óta várnak a pusztaságban erre az órára! Ugyanis a pusztában történik az, hogy Isten egyszer s mindenkorra elbánik az ‘emberektől való félelemmel’! S e szolgálók hamarosan előállnak, szinte mintegy a semmiből, egy erős, szíveket átható üzenettel, hogy helyreállítsák mindazt, ami elveszett. Ezek a férfiak és nők egyáltalán nem akarnak majd részt venni abban a "prófétai cirkuszban", amelyet jelenleg láthatunk magunk körül. Ők a lehető legszokványosabb emberek lesznek, akik a lehető legnagyobb kenettel szolgálnak majd. Egy csapat alázatos ember – akik tiszta szívűek. Igen, hamarosan jönnek a ‘Keresztelő János-ok’!

MILYENEK AZ IGAZI PRÓFÉTÁK?

A Szentírás azt mondja nekünk, hogy Keresztelő János "Illés szellemében és erejében jött". Hitem szerint hasonló szellemmel kell, hogy jöjjön bármely olyan próféta, aki valóban látni akarja azt, hogy korunk langyos Egyháza megtér! Volt ugyanis egyfajta ‘szent erőszakosság’ ezeknek az embereknek a szolgálatában – az Illésében, az Elizeusában és Keresztelő Jánosában –, amelyet érdemes megfigyelnünk. Természetüket illetően nyersen őszinték voltak, nem voltak hajlandóak kompromisszumokat kötni, és Istennek bátor, félelem nélküli szolgái voltak. Óriási erővel támadták koruk bűneit és megalkuvásait, és az Élő Isten teljes tekintélye volt minden egyes, általuk kimondott szó mögött. A szavaik olyanok voltak, mint az emésztő tűz, mint a kétélű kard, a ‘kalapács, amely darabokra töri a kősziklát’. Hajlíthatatlanok voltak, egyenesen megálltak az igazságot és jogosságot képviselve, hogy megfutamítsák Isten ellenségeit; megdorgálják az Úr tévelygő népét; és hogy újra felemeljék az Úr zászlaját koruk sötét szellemi időszakában.

Nézzük csak meg jól a félelmet nem ismerő Illés prófétát a Kármel-hegy tetején (1Kir. 18). A szavára nem esett egy csepp eső sem három és fél évig! És íme, itt van ő, az egyetlen ember, aki nyíltan szembe mert szállni a kegyetlen boszorkány-királynő, Jézabel által vezetett gonosz, Baál-imádó birodalommal. A Baál-papok és próféták felé Illés ezt a gúnyos kihívást intézte: "Kiáltsatok hangosabban, hiszen isten! Talán elmélkedik, vagy félrement, vagy úton van, vagy talán aluszik, és felserken!" (27-es vers). Majd az esti áldozás idején megint ott látjuk Illést, Isten eme bátor prófétáját, ahogyan az ott jelen lévők döbbent tekintete előtt tüzet hív le a mennyből. "Mikor ezt látta az egész sokaság, arcra borult, és monda: Az Úr az Isten! az Úr az Isten! És monda Illés nékik: Fogjátok meg a Baál prófétáit; senki el ne szaladjon

közülök! És megfogák őket, és alávivé őket Illés a Kison patakja mellé, és megölé ott őket." (1Kir. 18:39-40)

Most pedig ugorjunk a 2Királyok első fejezetére. Samária lázadó és gonosz királya éppen most küldött 50 katonát, hogy lehozzák Illést arról a hegyről, amelyen ült. "Felelvén Illés, monda az ötven ember előtt járó főembernek: Ha én Isten embere vagyok, szálljon tűz alá az égből, és emésszen meg téged és az alattad való ötven embert. És tűz szálla alá az égből, és megemészté őt és az ő ötven emberét." (2Kir. 1:10) Eléggé oktalan módon a király még másik 50 katonát is küld, hogy hozzák le Illést. Ezeket is tűz emészti meg, ugyanúgy, mint az előzőeket. (Tudod, az Illés-féle szolgálatok bizonyos szinten magukon hordják Isten 'uralkodói méltóságát': Isten szava teljességét hordozzák. Nem állnak akárki szolgálatára és rendelkezésére – még egy királyéra sem! Sajátos helyet foglalnak el: "Az Úr Isten, AKI ELŐTT ÁLLOK". A beszédüket, szolgálatukat és jövés-menésüket illetően nincsenek senkinek sem kiszolgáltatva, hanem egyedül csak Istennek.) Így csak azután hajlandó Illés arra, hogy lejöjjön és elmenjen a királyhoz, hogy a harmadik 50-es csapat kapitánya térden állva könyörög neki, hogy legyen szíves ezt megtenni.

A fenti epizódok – amelyek egyébként tipikusak és rendszeresen megtörténtek mind Illés, mind pedig Elizeus életében – bemutatják nekünk nemcsak az ő erejüket és tekintélyüket, amellyel az Istennek való alávetettségükben rendelkeztek, hanem megmutatják az ilyen jellegű szolgálatok szellemileg 'erőszakos' jellegét is. Az egyik olyan igevers, amelyet újra és újra mutatott az Úr nekem – és másoknak is – az eljövendő isteni meglátogatással kapcsolatban ez volt: "A Keresztelő János idejétől fogva pedig mind mostanig erőszakoskodnak a mennyek országáért, és az erőszakoskodók ragadják el azt." (Mát. 11:12). És egy másik kulcs-ige: "az ítélet Isten házán kezdődik"[43]. Először az Egyháznak kell megtérnie! Isten tehát jön, hogy "kitakarítsa az Ő házát", és az Ő igaz prófétáit fogja használni ennek megtételében! És jaj azoknak, akik hamisnak vagy megalkuvóknak találtatnak azon a napon!

HOL VAN A BÁTORSÁG?

Az egyik dolog, amely nagymértékben megszomorít engem korunk Prófétai Mozgalmát illetően az, hogy egyáltalán nem tűnnek bátornak, merésznek, és megalkuvásokat nem tűrőknek. Az igazi prófétáknak ugyanis bátornak, nyíltan szólónak és merésznek KELL LENNIÜK. Ez nem is kérdéses. Történetesen ugyanis ők azok, akik akkor is erősen megállnak, amikor körülöttük senki más nem hajlandó erre! Ha végignézzük a történelmi beszámolókat, láthatjuk, hogy ez az igaz próféták egyik legnyilvánvalóbb jellemzője. Mint ahogy azt Leonard Ravenhill mondta: "A pusztán csak prédikálók bárkin tudnak segíteni, és nem bántanak meg senkit; de a próféták mindenkit felkavarnak, és egy jó pár embert feldühítenek. A prédikátor lehet, hogy a tömeg után megy; de a próféta a tömeggel szemben halad!" Sajnálom, hogy ezt kell mondjam, de korunk Prófétai Mozgalmában egyáltalán nem

[43] 1Pét. 4:17 – a ford.

látom ezt a fajta, megalkuvásokat nem tűrő bátorságot! Lehet, hogy vágynak rá, de az biztos, hogy nincsen meg nekik. És szerintem ez az egyik legégbekiáltóbb hiányossága az egész mozgalomnak.

Sok évvel ezelőtt Isten szólt hozzám azzal kapcsolatban, hogy milyen fő jellemvonás szükséges ahhoz, hogy az igazi Reformációba és Ébredésbe be tudjunk lépni. Az Úr egyszerűen ezt mondta: "AKI MER, AZ NYER." Isten megmutatta nekem, hogy nem pedig "aki PRÓFÉTÁL, az nyer". (Merthogy pusztán csak maga a 'prófétálás' nem szükségszerűen jelenti azt, hogy már be is tudsz lépni az ébredésbe.) És nem is "aki IMÁDKOZIK, nyer" (bár természetesen az imádság nagyon fontos). A legkritikusabb dolog mind közül a BÁTORSÁG és a MERÉSZSÉG. Mert csak a merészek tudnak valóban belépni Isten radikális megújulási mozgalmába. Kell, hogy 'erőszakos' hitünk legyen – egyfajta erőszakos, bátor MERÉSZSÉG, amely erővel veszi be a királyságot. Csak ekkor tudunk belépni az igazi Reformációba és Ébredésbe.

Luther Márton napjaiban sok vezető tisztában volt azzal, hogy szükség volt valamilyen fajta reformációra. De mind megdöbbentek Luther merészségén, aki szembeszállt a teljes római katolikus birodalommal – és győzött! Mert igenis van ideje a VAKMERŐ MERÉSZSÉGNEK, barátaim, és AZ AZ IDŐ MOST VAN!

Ilyen alkalmakkor észrevehető, hogy sok olyan "megfontolt" lélek van, akik óvatosságot és fokozatosságot javasolnak. De az ilyen langyos 'megfontoltságnak' vége kell, hogy legyen, ha valóban be akarjuk venni a királyságot. Barátaim, a félénkség napjainak és annak az időszaknak, amikor a lámpásunkat a véka alá tesszük, már régen vége! Itt az ideje, hogy a háztetőkről kiáltsuk az igazságot, és ezt az Egyháznak kell először meghallania!

"ÍTÉLKEZŐ PRÓFÉCIÁK"

Egy másik dolog, amely miatt korunk Prófétai Mozgalma hajlik a kompromisszumokra az, hogy ragaszkodnak ahhoz, hogy alapjában véve minden újszövetségi prófécia (azaz korunkbeli prófécia) kell, hogy 'építésre, intésre és vigasztalásra'[44] legyen. Sokan közülük ezt hiszik, de azt kell mondjam: nekem komoly nehézséget okoz az, ahogyan ezt mindenkire alkalmazzák. Hiszem, hogy ez az állítás igaz azon a szinten, ahol "mindenki prófétálhat" – azaz, ahol a fő cél a helyi szentek bátorítása és felemelése (lásd 1Kor. 14:3, 31). De ha ezt az alapelvet alkalmazzuk mindenhol, különösen azokra, akiket Isten egy magasabb szintű prófétai szolgálatra hívott el, az már nem bibliai, és véleményem szerint igencsak ártalmas is.

Másrészt viszont azt is látom, hogy vannak olyan, sajátos stílussal rendelkező 'próféták', akiket lenyűgöznek a saját kemény, ítélkezős, 'mindennek ellene mondó' próféciáik. Ezek azonban nagyrészt a saját keserűségükből vagy visszautasítottságukból fakadnak. Napjainkban viszont igen nagy igény van az igazi prófétákra, akik előállnak, és azt kiáltják,

[44] 1Kor. 14:3 – a ford.

hogy "TÉRJETEK MEG!" – mint ahogy annak idején az ószövetségi próféták is tették Izrael népével. Sőt, ébredéstörténeti kutatóként azt kell mondjam: az igazi ébredési prédikátorok nagy része, végig az egész történelem során (Edwards, Whitefield, Finney, Booth, Sung, Goforth, Roberts, stb.) a saját nemzedékükben ezt a fajta, ószövetségi típusú prófétai szerepet töltötték be: Isten népét erőteljesen hívták a megtérésre – mert ha nem térnek meg, jön rájuk az ítélet!

Korunk Egyháza most ugyanabban a langyos állapotban van, mint amelyben Izrael is volt akkor, amikor Isten prófétákat küldött, hogy figyelmeztesse őket a bűneik következményére. Van-e olyan, aki őszintén azt tudná mondani, hogy Isten NEM KÜLD hasonló férfiakat és nőket, hogy korunkban figyelmeztesse az Ő népét arra a veszélyre, amelyben vannak? Bizony, hogy igaz: nagy szükségünk van Ámós-, Jeremiás-, illetve Keresztelő János-féle emberekre – jobban, mint bármikor, hogy végre felébredjünk!

Komolyan gondoljuk azt, hogy Istennek egy ilyen embere csak megnyugtató szavakat szólna? Ugye, hogy nem? Tűzként izzó szavakat szólna, meggyőzve minket az életünkben lévő bűnökről. Charles Finney és a többi ébredési prédikátor forogna a sírjában, ha hallana azokról a 'prófétákról', akiknek csak az a feladatköre, hogy mindenkor kellemes és könnyű üzeneteket mondjanak! És ha megnézzük az *Apostolok Cselekedetei*-t – Pál apostol is ugyanúgy felháborodna!

Azoknak, akik azt mondják, hogy 'nem újszövetségi' a 'bűnről, igazságról és ítéletről' prófétálni (János 16:8), azt mondom: maga JÉZUS a mi legfőbb újszövetségi példánk. És Jézus sokszor beszélt és cselekedett PONTOSAN ÚGY, mint egy ószövetségi próféta, vagy mint ahogyan Keresztelő János is tett. Jézus volt az, aki sírt Jeruzsálem felett, de Ő volt az is, aki a vallási vezetőket 'kígyóknak' és képmutatóknak hívta. "Hogyan kerülhetnétek el a pokol kárhoztatását?"[45] – kiáltotta. Elmondta ugyan a 'boldogmondásokat', de Ő volt az is, aki kötélből ostort font, és felborította a templomban a pénzváltók asztalát, azt mondva, hogy "Az Atyám házáért való féltő szeretet elemészt engem."[46] A hallgatóinak azt mondta, hogy a múltban élt összes szent ember vére annak a nemzedéknek a fején van. Na, ez vajon úgy hangzik neked, mint 'csupán csak építés, intés és vigasztalás'? Jézus a mi példaképünk, és alig volt olyan, hogy csak 'kellemes és könnyű' dolgokat mondott volna.

Ha Isten valóban arra hív minket, hogy erőteljes, bűnbánatra vivő üzenetet vigyünk, akkor tegyük azt – félelem nélkül! Az összes igaz ébredési szolgálattevő ezt tette. És tegyük félre ezt az értelmetlenséget a 'csak bátorításról és építésről'! Mert én, őszintén szólva, már hallani sem bírok ilyen, ennyire nem bibliai szöveget. Mert lehet, hogy ez igaz a frissen megtértekre, de semmiképpen sem az érett prófétai szolgálatokra! S bár igaz, hogy vannak olyan kemény, önjelölt 'bírák', akik a prófétálást mint olyat lejáratják – de én nem erről beszélek itt.

[45] Mát. 23:33 – a ford.
[46] Ján. 2:17 – a ford.

De ha már szóba került ez a téma, hadd mondjak egy-két szót a gyakran még fiatal, vakmerő és éretlen 'prófétai' jellegű emberekről, akik mindenhová elmennek, és közben jól leteremtik az embereket mindenféle fejbecsapkodós, ítélkezős próféciával, stb. (Én magam is ilyen voltam annak idején, még fiatal koromban!) S bár igaz, hogy gyakran az ilyen 'próféták' életében valóban ott van Isten elhívása, mégis: az éretlenségük, a büszkeségük (amelynek esetleg még tudatában sincsenek), az arroganciájuk és a titkos lázadásuk igencsak veszélyessé teszi őket saját magukra és másokra nézve is! S amíg meg nem engedik Istennek, hogy valódi összetörtséget és alázatosságot hozzon az életükbe (amely gyakran fájdalmas folyamatok következtében tud csak jönni), akkor sajnos az lesz náluk a vége, hogy több kárt okoznak, semmint hasznot, bárhová is mennek. Van ugyanis ideje a dorgálásnak (jóllehet ez csak a valóban érett prófétai szolgálatok feladata lenne), de legtöbbször semmivel sem pótolható az, hogy "szeretetben szóljuk az igazságot"! A bölcsesség, türelem, kedvesség, szelídség és szeretet mind-mind kell, hogy része legyen annak az erőnek, amelyet Isten a szolgálatunkba beleépített. Máskülönben Isten drága nyájának igen nagy károkat okozhatunk! (Mert a szavak sokat tudnak ártani!) Kedves barátaim, kérlek titeket, gondoljátok át ezeket, és imádkozzatok ezekért – különösen, ha hajlamos vagy ilyen 'magányos erdő-őrként' működni!

SZERESSÉTEK, KÉRLEK, AZ EMBEREKET!

Sokan úgy gondolják, hogy ahhoz, hogy valaki próféta legyen, egyfajta "kemény" egyéniséggel kell rendelkeznie. És valahol ez így is van, mert tényleg kell egy bizonyos mértékű keménység ahhoz, hogy az ember árral szemben is erősen meg tudjon állni. De tény, hogy ha nincsen lágy szívünk Isten és az emberek felé, mindannyian használhatatlanok vagyunk Istennek. Mert "HA NINCSEN BENNÜNK SZERETET"[47], akkor nem vagyunk mások, mint zengő érc vagy pengő cimbalom. És ennek a régebbi korok nagy ébredési szolgálattevői nagyon is tudatában voltak. Ismerték a Szentírás alapvető fontosságú igazságát: "Az Istennek SZERETETE kiöntetett a szívünkbe a Szent Szellem által."[48] Tudták, hogy a szeretet alapvető jele a Szent Szellem teljességének. És hogy e nélkül valójában semmink sincs!

Charles Finney többek között gyakran ezért mondott ilyen dolgokat: "Prédikáltam, és kiöntöttem a lelkemet – a KÖNNYEIMMEL együtt." És saját szavaival így írta le az egyik legerőteljesebb prédikációját: "Úgy tűnt nekem, mintha egy időben jégesőt és szeretet-zuhatagot is tudnék rájuk önteni; vagy, más szavakkal: mintha jégesőt tudnék rájuk zúdítani, szeretetben! Úgy tűnt, mintha az Isten iránti szeretetem, és az, hogy tudatában voltam az Őreá zúdított gyalázatnak, kiélezte volna a szívemet a legintenzívebb gyötrődésre. Teljes szívemből meg tudtam volna feddeni őket – de egy olyan együtt-érzéssel, amelyet mindenki érezhetett. Nem tudok arról, hogy keménységgel vádoltak volna engem, jóllehet szinte egész életemben nem beszéltem még keményebben, mint akkor!"

[47] 1Kor. 13 – a ford.
[48] Róm. 5:5 – a ford.

Mint ahogyan már biztosan lehetett következtetni arra, fiatal keresztény koromban én is igencsak túlbuzgó ‘fanatikus’ voltam. S ezzel nincs is gond, de sajnos sokszor bölcstelenül voltam ilyen – és SZERETET nélkül. Jobban érdekelt engem az ‘igazság’, mint maguk az emberek. Észre sem vettem, hogy gyakran úgy használtam az igazságot, mint egy kardot, és jól elagyabugyáltam vele az embereket – ahelyett, hogy azzal szabaddá tettem volna őket.

Nagyon sok lelkes és túlbuzgó fiatal keresztény ilyen – de ez nálam különösen kijött, mert nekem alapból egy ‘prófétai’ típusú személyiségem van – tehát nagyon erőteljes voltam, és mindent fehéren-feketén láttam. Volt, hogy beléptem egy, kereszténye kkel teli szobába, és már egy sapka leejtése ürügyén is vitát kezdeményeztem. Nem féltem attól, hogy bárkit is leteremtsek. Csak az igazság számított, ez volt a legfontosabb dolog – csak ezzel törődtem. És ez nem csak alkalmankénti probléma volt velem – hanem én így éltem és lélegeztem. Egy teljes, totális, mindent átfogó vakbuzgóság jellemzett.

Nos, az életszemléletem azóta már természetesen megváltozott – jóllehet még mindig sokat törődök az igazsággal (Isten engem egyszerűen ilyennek teremtett). Még mindig előfordul, hogy vitázok és vitatkozok emberekkel, bár már jóval ritkábban.

Az évek során Isten munkálkodott az életemben, mint ahogy mindannyiunk életében is. Sőt ahhoz, hogy meg tudja változtatni a kemény szívemet, újra és újra meg kellett engem törnie. És minden egyes alkalommal, amikor ez történt, egy kicsivel több SZERETET került belém. És tudom, hogy Isten még mindig munkálkodik bennem, ezekben a napokban is.

Elkezdtem tehát felismerni azt, hogy Isten nézőpontjából az egész földön a legértékesebb dolog nem más, mint maguk az EMBEREK. Ezt láthatjuk a Szentírás egyik leginkább ismert igéjében is: "Mert úgy SZERETTE Isten ezt a világot…" Igen, erről van szó. Isten annyira szereti az EMBEREKET, hogy elküldte a Fiát, hogy meghaljon AZ EMBEREKÉRT. Erről szól az egész! Új-Zélandon, ahonnan származom, és ahol nevelkedtem, van egy ősi maori mondás, amely nekem nagyon sokat jelent: "Mi a legfontosabb dolog ezen a világon? Az emberek azok, az emberek, az emberek!"

Ám mégis, a korai keresztény éveimben én igazából egyáltalán nem az emberekkel törődtem. Az egyetlen dolog, amelyet nagyon értékeltem az "Igazság" volt, és ezt is próbáltam kommunikálni minden lehetséges módon. És ezért szinte állandóan támadtam, jószerivel szellemileg ‘csapdostam’ az embereket emiatt. Egy igazi rémálom voltam!

Látod, hogy mekkora mértékű összetöretésre volt szükség ahhoz, hogy egy ilyen ember, mint én eljusson oda, hogy tudja SZERETNI az embereket? Sok-sok éven át kellett, hogy megtöressek, hogy összetöressek – mert annyira KEMÉNY voltam! Igazi veszélyt jelentettem az Egyházra és önmagamra nézve is.

Ha jobban szereted az igazságokat, mint az embereket, akkor tetőtől talpig pusztán csak egy farizeus vagy, más nem! És ahelyett, hogy a bűnökről győznéd meg az embereket, és életet vinnél nekik, csak kárhoztatást és halált teremtesz bennük.

Ám ha eléggé megtöretsz ahhoz, hogy igazán szeretni tudd az embereket, és hogy mindennél jobban értékeld őket ezen a földön – és ha egy ilyen szeretetből fakadó módon szólod nekik az igazságot is – akkor nagyon hatékony leszel! Az egész arról szól ugyanis, hogy meg kell töretnünk, és meg kell tanulnunk szívünkből szeretnünk az embereket. Ha kéred az Urat, hogy ezt végezze el az életedben, kerüljön bármibe is – akkor Ő ezt megteszi.

Ez persze nem azt jelenti, hogy soha nem fogsz közvetlen, éles és szívekbe hatoló szavakat szólni. Igenis fogsz – de a motivációd teljesen más lesz! Sőt, valójában MINDEN más lesz! Lehet, hogy konfrontálódni fogsz, és szemtől szembe meg fogod mondani a kemény igazságot – de mindezt egy helyes szellemmel, egy megfelelő hozzáállással fogod ezt tenni, amit az Úr nagyon fel tud kenni! Figyeljetek, Barátaim, az igazsággal bármit meg lehet tenni: használhatjátok arra, hogy üssétek-vágjátok vele az embereket – vagy arra, hogy szabaddá tegyétek azzal őket. Használhatod arra, hogy a legnegatívabb ember legyél ezen a földön, vagy engedheted azt, hogy megtörje a szívedet, és így még inkább tudd Jézust követni. Használhatod szeretetben – vagy vakbuzgó önigazultságban, hogy fejbe vágd vele az embereket, és kárhoztasd őket. Ez tőled függ – a szíved valódi állapotától!

Azért imádkozom, hogy azok, akik olvassák ezt, egy pillanatra megálljanak, és elgondolkozzanak. Ne legyetek olyanok, mint én, hogy ne teljen évekbe nektek az, amíg ezeket a drága igazságokat felfedezitek.

Hadd tegyek fel egy egyszerű kérdést: Valóban jobban szereted az EMBEREKET, mint azokat az igazságokat, amelyeket el akarsz hozzájuk juttatni? Úgy értékeled-e őket, mint ahogyan Isten is teszi – és megértetted-e már valóban azt, hogy Ő úgy látja őket, mint a legdrágább dolgokat ezen a földön? (Különösen az Ő gyermekeit!)

Nagyon mélyen fel kell ismernünk ezt az igazságot – azt, hogy ISTEN SZERETI AZ EMBEREKET! Igen, megismétlem: ISTEN SZERETI AZ EMBEREKET! És nekünk is ezt kell tennünk, ha Őt igazán szeretnénk képviselni ezen a Föld nevű bolygón!

E rész lezárásánál szeretném még egyszer hangsúlyozni azt, hogy meg vagyok győződve arról, hogy jön már az idő, amikor Isten igaz prófétái felemelkednek és előállnak ebben a nemzedékben – csak várd ki, és figyelj! Ezeket az embereket Isten már régóta készíti erre a pusztaságban, és pontosan erre az időszakra. E szolgálattevők szíve túlárad Isten szeretetével, és a szíveket rengető, a bűnökről meggyőző és tüzes üzenetekkel fognak jönni, és tömegeket fognak felébreszteni és átformálni! A Keresztelő János-féle prófétai lelkület napjainak igenis vissza kell térniük! Máskülönben mi reményünk lehetne az ébredésre?!

A PRÓFÉTA BEFOGADÁSA

Nagyon érdekes látni, hogy a Szentírásban végig azt látjuk: óriási áldás kíséri azt, aki egy igaz prófétát és annak üzenetét 'befogadja'. Hasonlóképpen, átok jár azzal, ha visszautasítjuk azt, akit az Úr küldött. Ezt kicsiben és nagyban is látjuk, végig az egész Bibliában.

Ez a téma, a 'próféta befogadása' olyan fontos volt Jézusnak, hogy azt mondta: "Aki befogadja a prófétát próféta nevében, prófétának jutalmát veszi" (Mát. 10:41). Sőt, azt mondta a tanítványainak annak kapcsán, amikor majd egy új városba érkeznek, hogy "Akik pedig nem fogadnak titeket, sem nem hallgatnak rátok, onnét kimenvén, verjétek le a port lábaitokról, bizonyságul ő ellenök. Bizony mondom néktek: Sodomának vagy Gomorának tűrhetőbb lesz a dolga az ítélet napján, mint annak a városnak" (Márk 6:11).

Jézus számára komoly dolog volt az, hogy Jeruzsálem és Izrael nem csak Őt és az üzenetét utasította vissza, hanem a "prófétákat és bölcs embereket" is, akiket Ő küldött hozzájuk. A velük való rossz bánásmód már önmagában is a legszigorúbb ítéletet vonta maga után. Ha végigolvasod azt az egész igeszakaszt, amely leírja, hogyan sírt Jézus Jeruzsálem felett a Mát. 23:34-39-ben[49], akkor világosan láthatod, hogy pontosan ez volt az oka annak, hogy egy komoly ítélet volt várható. És ez be is következett, alig 40 évvel később, Kr. u. 70-ben, amikor Jeruzsálemet hadseregek vették körül, és teljesen elpusztították – pontosan úgy, ahogyan azt Jézus korábban megprófétálta. Becsült adatok szerint több mint egymillió zsidót öltek meg, és Josephus zsidó történetíró feljegyzései szerint olyan sok vér folyt az utcákon, hogy még egyes tüzeket is eloltott!

A Máté 23-ban Jézus ezzel az igencsak jelentőségteljes állítással fejezi be: "Mert mondom néktek: Mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, mígnem ezt mondjátok: Áldott, aki jő az Úrnak nevében!" Ez tehát már újra arról szól, hogy be kell fogadni azokat, akiket Isten küld, és nem pedig elutasítani. Jézus azt mondja itt, hogy nem jön újra ehhez a néphez addig, amíg be nem fogadják Őt és az Ő igazi küldötteit. És ugyanez vonatkozik ránk is, akik a mostani korban élünk!

Az egyik legnagyobb, felmerülő kérdés Amerikával kapcsolatban korunkban az, hogy vajon hajlandó-e úgy befogadni azokat az igazi prófétákat, akiket Isten küld hozzá, mint ahogyan azt régen tette. Mert a próféták "nehéz és bonyolult" emberek. Mindig kényelmetlen üzenettel jönnek, és nem könnyű őket hallgatni, vagy befogadni. Mindig ára van annak, amikor Isten igaz küldöttét elfogadja az ember. De vajon túlontúl elkényelmesedett-e már Amerika ahhoz, hogy befogadja ezeket az embereket? Vajon már túlzottan hozzászokott ahhoz, hogy a füleit

[49] "Annakokáért ímé prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök én hozzátok: és azok közül némelyeket megöltök, és megfeszítetek, másokat azok közül a ti zsinagógáitokban megostoroztok és városról-városra üldöztök. Hogy reátok szálljon minden igaz vér, amely kiömlött a földön, az igaz Ábelnek vérétől Zakariásnak, a Barakiás fiának véréig, akit a templom és az oltár között megöltetek. Bizony mondom néktek, mindezek reá következnek erre a nemzetségre. Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, akik te hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad. Ímé, pusztán hagyatik néktek a ti házatok. Mert mondom néktek: Mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, mígnem ezt mondjátok: Áldott, aki jő az Úrnak nevében!" – a ford.

csiklandozzák? Már annyira betelt volna lágy szavakkal és gyengéd beszédekkel, a tömeges szórakozással és önző örömökkel, hogy többé már meg sem hallja azokat, akik azt kiáltják neki, hogy "Térj meg!"? Ha igen, akkor az ítélet már az ajtó előtt áll! Ez az egyik legnagyobb félelmem ma Amerikával kapcsolatban – az, hogy nem hajlandó az igazi prófétát befogadni, csak a hamisat, aki kellőképpen tudja csiklandozni a füleiket.

7. KELL EGY NAGY REFORMÁCIÓ!

"Véleményem szerint a legnagyobb veszély, amellyel a XX. századnak szembe kell néznie, ez: keresztény vallás – de a Szent Szellem nélkül, kereszténység – de Krisztus nélkül, megbocsátás – de újjászületés nélkül, erkölcsiség – de Isten nélkül, és a menny – a pokol nélkül!"
(William Booth)

Mindannyian hallottunk már ún. ország-értékelő beszédeket, amelyeket az elnökök mondanak – és véleményem szerint nekünk, hívőknek is szükségünk van napjainkban egy őszinte és rendíthetetlen "egyház-értékelésre" – különösen a Nyugaton. A dolgok ugyanis igen rossz állapotban vannak, és láthatóan egyre csak rosszabbodnak!

Számos keresztény vezető már jó ideje őszintén, kertelések nélkül bevallotta, hogy az ún. "langyos" vagy "laodiceai" egyház korszakában élünk. Ám úgy tűnik, hogy csak igen keveset, vagy egyáltalán SEMMIT SEM TESZNEK azért, hogy ez a helyzet megváltozzon.

S márpedig ez teljességgel elfogadhatatlan, mert a Jelenések könyvében (Jel. 3:14-22), Jézus a következő "ígéretet" teszi a laodiceai gyülekezetnek: "Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, KIVETLEK TÉGED AZ ÉN SZÁMBÓL… légy buzgóságos azért, és térj meg!" Emlékezz, kérlek arra tehát, hogy ez egy határozott "ÍGÉRETE" Istennek, és nem egy üres fenyegetés. Ha nem történik gyors, mély és őszinte megtérés, akkor Isten igenis azt "ígéri", hogy kiköpi a langyos Egyházat a szájából!

Hitem szerint a próféta szerepköréhez tartozik az, hogy egyfajta őrszem legyen a falakon, hogy hangosan figyelmeztesse azokat, akik aludnak és nem érzékelik a közelgő veszélyt. A jelenlegi helyzetben kétség sem férhet hozzá, hogy a próféta feladata az, hogy "megfújja a kürtöt Sionban", azaz, hogy hangosan figyelmeztesse az embereket egészen addig, amíg fel nem ébrednek, és észre nem veszik a küszöbön álló ítélet valós veszélyét. Van egy régi mondás: "Az emberek addig nem menekülnek el a veszély elől, amíg nem látják azt." És pontosan ez a hangos ébresztő hívás kell most az Egyháznak. Igen-igen nagy szüksége van ugyanis arra, hogy megláttassák vele a közelgő veszélyt!

Néhány évvel ezelőtt azt tanulmányoztam, hogy az *Apostolok Cselekedetei*-ben leírt ősegyház és korunk Egyháza mely dolgokban különbözik. Megdöbbenésemre azt találtam, hogy korunk kereszténysége szinte majdnem minden aspektusában már annyira különbözik az ősegyháztól, hogy az szinte már hihetetlen! Az újszövetségi időkben az ősegyház olyan volt, mint egy "megemésztő tűz", amely végigsöpört az egész világon, "lerombolva a gonosz munkáit". A korai hívők, akiknek vezetői Istenért égő és felkent emberek voltak, egy bátor, harcos, meg nem alkuvó csapatot alkottak, akik odaszántan fáradoztak azon, hogy bárhová is menjenek, ott lerombolják az ördög erősségeit. Ők a Fenséges Istennek a támadó, földi hadereje voltak! S azokban az időkben nagyon sok szenvedést, nehézséget és üldöztetéseket voltak hajlandók elszenvedni, csak azért, hogy a "föld végső határáig" el tudják vinni az evangéliumot!

Mindazonáltal korunkban láthatóan jobban preferáljuk azt, hogy a mennyek országa irányába "elegánsabban" bontsunk vitorlát. A Biblia azt mondja nekünk, hogy az utolsó napokban az emberek "sokkal inkább lesznek az élvezetek szerelmesei, semmint Istent szeretők"[50]. Azt is olvashatjuk, hogy "lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszket a fülök" (2Tim. 4:3). Hát nem így van-e, hogy modern korunk hívői egyfajta instant, kényelmes, "gyorséttermi" kereszténységet találtak fel maguknak? Egy olyan kereszténységet, amelyben a prédikátorok gyakran azt érzik feladatuknak, hogy szórakoztassák az embereket, és hízelegjenek nekik, semmint hogy bűnbánatra vigyék és felébresszék őket! Egy olyan kereszténységet, amelyben már éve óta csak az "áldások" hajkurászása folyik, és szemmel láthatóan ez váltotta fel az igazi, Isten utáni éhséget és szomjúságot! Egy olyan kereszténységet, amelyben láthatóan mindenkit jobban érdekel a "boldogság", semmint az igazi szentség! Ki tagadhatná, hogy a jelenlegi évszázad nagy valószínűséggel az egyháztörténelem legkényelmesebb, leganyagiasabb, "legkövérebb" és legjóllakottabb Egyházának ad otthont?

Jézus a laodiceai gyülekezet önvéleményezését e szavakkal írta le: "Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és SEMMIRE nincs szükségem" (Jel. 3:17). Ebből az állításból láthatjuk, hogy szinte hihetetlen, de a laodiceai egyház FEL SEM ISMERI a lesújtó szellemi mezítelenségét és teljes tönkremenését! Őszintén hiszi azt, hogy "minden rendben van"! Az biztos, hogy nem volt még egy ilyen korszak, mint ez, ahol az Egyháznak ennyiféle-fajta játéka (mind fizikai, mint pedig szellemi természetű) lett volna! Ezekben a materialista napokban valóban "gazdag és mindennel ellátott lett": túltengnek az impozáns gyülekezeti épületek; a költséges rádió- és TV programok; a mindenféle tanítási segédletekkel és ajándéktárgyakkal zsúfolásig tömött keresztény könyvesboltok; a drága konferenciák és szemináriumok, amelyek még több fülcsiklandozó üzenettel látják el azokat, akik elég pénzesek ahhoz, hogy ezeken részt vegyenek. Tagadhatatlan-e hát, hogy a kereszténység igen nagy "üzletté" vált napjainkban?

J. Lee Grady, a *Charisma Magazin* főszerkesztője nem olyan régen ezt írta: *"Amikor már úgy voltam vele, hogy mi, karizmatikusok, a köreinkben lévő ego-mániás szolgálattevőktől már elég visszaélést és túlkapást szenvedtünk el, arról értesültem, hogy néhány vezetőnk a dolgokat még nagyobb szélsőségekbe viszi. Az 1990-es évek vörös kárpitjait, limuzinjait és nagyszámú kísérőit már magunk mögött hagytuk. A keresztény celeb-vírusnak most már egy újfajta formája terjed az Egyház sok részében… Egy texasi barátom ugyanis a napokban az után érdeklődött, hogy egy bizonyos prominens szolgálattevő el tudna-e menni hozzájuk, hogy szolgáljon a konferenciájukon. A szolgálattevő asszisztense egy válasz-faxot küldött, amely azon követelmények listáját tartalmazta, amelyeket teljesíteni kell ahhoz, hogy a szolgálattevővel egy ilyen megegyezés létrejöhessen. Az igények többek között a következők voltak: (a) egy öt számjegyű honorárium[51]; (b) a magánrepülőgépe számára egy 10.000 dolláros letét, amely az üzemanyaghoz kell; (c) manikűrös és fodrász az illető szolgálattevő számára; (d) egy ötcsillagos szállodai lakosztály; (e) luxusautó, amely a repülőtérről a*

[50] 2Tim. 3:4 – a ford.
[51] Ez a szám dollárban értendő, magyarra átszámítva legalább még két számjegy jön a végére – a ford.

szállodába szállítja őt (2004-es modell, vagy annál is újabb); (f) exkluzív, szobahőmérsékletű, francia ásványvíz (Perrier márkájú)…
Hát ez igencsak elgondolkodtató… el is tűnődtem, hogy vajon Pál apostol, Timóteus vagy Priszcilla hogyan tudott olyan sok ember felé szolgálni Efézusban, Korinthusban, vagy éppen Thesszalonikában. Hogyan tudták túlélni egy manikűrös nélkül azt, ha – miközben éppen a betegekre vetették a kezüket – letört az egyik körmükből egy darabka?!"

Körülbelül egy évvel korábban Lee Grady egy másik cikket is megjelentetett, amelyben szintén hasonló témákkal foglalkozott: *"Egy igen sokfelé utazó szolgálattevő nemrégiben egy prominens floridai gyülekezetben szolgált egy olyan üzenettel, amelyet ő 'Boáz-kenet'-nek hív. Előrehívta mindazokat, akik meg szerették volna kapni ezt az új 'áldást', és ezeket a hiszékeny lelkeket arra bátorította, hogy egy 1500 dolláros csekket tegyenek bele a pénzes-kosárba. A Boáz-kenet ugyanis így egyértelműen a tiéd lehet – már ha ki tudod fizetni ezt a magas összeget. Egy másik gyülekezetben pedig, Orlandó városában, ahol lakom, egy önjelölt próféta azzal állt elő, hogy 'személyes áldásokat' mond mindazoknak, akik a felajánláskor 1000 dollárt tesznek bele a kosárba. Igen, így igaz – személyre szóló próféciákat árult! És azok, akik odaadták ezt az összeget (igen, sajnos voltak olyanok, akik bedőltek ennek a sarlatánnak), felálltak, hogy 'személyes prófétai üzenetben' részesüljenek… Én pedig szeretném bánatomban az ingemet megszaggatni, és a fejemre port szórni! Miért csodálkozunk hát azon, hogy Amerikában az Egyház ennyire kevés hatást tud csak gyakorolni a társadalomra – amikor megengedjük azt, hogy pénzéhes imposztorok szennyezzék be a pulpitusainkat?!"*

Még mielőtt azonban becsapnánk magunkat azzal, hogy e problémák nagy részét pusztán csak a korrupt és megalkuvó vezetők okozzák, jó lenne, ha emlékeztetnénk magunkat arra a régi mondásra, hogy "Az emberek általában olyan vezetőket kapnak, amilyeneket megérdemelnek!" Az Egyház azért 'termelt' ki ilyen pénzéhes szemfényvesztőket, mert jutalmazza, tisztességben részesíti és fenntartja őket. Azok az emberek, akik a Mammonnak és az örömöknek élnek, olyan prédikátorokat fognak maguk köré gyűjteni, akik szintén ugyanezekkel a tulajdonságokkal rendelkeznek. Emlékezzünk csak, mit mondott Pál apostol: "tanítókat GYŰJTENEK MAGUKNAK, mert viszket a fülük"[52]. És pontosan ez történik. A vezetőség mint olyan, egy igen nagy probléma – de az emberek támogatják őket, és segédkeznek a bűneikben.

A Szentírás világosan mondja, hogy „Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, NINCS MEG ABBAN AZ ATYA SZERETETE." (1Ján. 2:15). Tagadhatatlan tény, hogy korunkban sok keresztény láthatóan jobban odaszánja magát a karrierük építésére (vagy a vagyontárgyaikra, esetleg a televíziójukra), semmint Istenre! Jézus világosan megmondta, hogy „Nem szolgálhatjátok Istent és a mammont", mégis, sok hívő arra szánja minden energiáját, hogy mindkét oldalt boldoggá tegye! A Biblia érthetően mondja, hogy „Ne szabjátok magatokat e világhoz!", mégis, korunkban számos hívőnek olyan

[52] 2Tim. 4:3 – a ford.

életmódja, törekvései és vagyontárgyai vannak, amelyek szó szerint azonosak a körülöttük lévő kapzsi, törtető és materialista világiakéval!

„Íme, ez volt a húgodnak, Sodomának a bűne: – mondja a Szentírás – bár fenségben és kenyérbőségben, gondtalan békességben élt ő és leányai, de a szűkölködő és szegény kezét nem fogta meg. Fölfuvalkodtak, utálatosságot cselekedtek előttem, én pedig elveszítettem őket, amikor ezt megláttam." (Ezék. 16:49-50)

Hol vannak a próféták, akik felállnak, előrejönnek és hangosan sírnak a korunkban tapasztalható utálatosságok miatt? Hol vannak Isten szolgái, akik mindent hajlandók kockára tenni – a hírnevüket, a szolgálatukat, még az életüket is –, csak hogy megállítsák a táborban terjedő korrupciót, rákfenét és a mindent áthatni akaró szellemi betegségeket?

ÍTÉLET A VEZETŐK FELETT

Korábban már utaltam arra, hogy a padsorokban ülő emberek majdnem ugyanolyan mértékben hibásak, mert megengedik azt, hogy a dolgok olyan betegesre forduljanak, mint ahogyan az történik. Fontos azonban azt is megjegyezni, hogy amikor Izrael népe egy komoly szellemi hanyatlás állapotába került, Isten sokszor ezért a királyokat és a nép szellemi vezetőit tartotta közvetlenül felelősnek. S gyakran a vezetőket elérő isteni ítélet sokkal komolyabb volt, mint az az ítélet, amely a nép egészét sújtotta. Ez pedig azért történt így, mert a vezetők voltak azok, akik valóban változásokat tudtak volna hozni. Az egész Ó- és Újszövetségen keresztülfut Istennek ez az alapelve. Jézus lényegében ugyanazt az üzenetet mondta kora vallásos vezetőinek, mint amelyet Isten mondott az engedetlen Saul királynak: „Elvétetik tőled a királyság, és másnak adatik." (1Sám. 28:17 és Mát. 21:43). S ez nem más, mint egy közvetlen ítélethirdetés a megalkudott vezetők ellen!

A nyilvánvaló és nyers igazság tehát ez: az Egyház akkor süpped langyosságba, amikor a vezetők maguk is langyosak, mint ahogyan Izrael népe is csak akkor esett a világiasság és bálványimádás állapotába, amikor a királyai és pásztorai a megalkuvás útjára léptek! A Biblia világosan elmondja, hogy azokra az emberekre, akiket Isten az Ő népe vezetőivé vagy tanítóivá emelt fel, „szigorúbb" ítélet vár (Jak. 3:1). És amikor eljön a reformáció ideje, Isten maga fogja ezeket az embereket mellőzni, illetőleg elmozdítani a hatalmi helyeikről. Isten ugyanis soha nem tud egy langyos, laodiceabeli Egyházban lakozni!

Korunk igen sok vezetője hódolt be különböző mértékben az „emberektől való félelemnek". Félnek a teljes és meg nem alkuvó igazságot hirdetni a gyülekezetükben, mert attól rettegnek, hogy néhányan „megbotránkoznak" – esetleg pont azok, akiken a fizetésük múlik! Úgy tűnik, korunk modern piacgazdasági alapelveit tartják szem előtt: „Hangsúlyozd ki a pozitívumokat, és küszöböld ki a negatívumokat!" (Azaz: minimalizáld a negatívumokat – természetesen kellemes igehirdetésekkel és szórakoztató anekdotákkal.) Itt ugyan ne legyen semmiféle „bűn,

igazság és ítélet" prédikáció – ezekből nem kérünk, köszönjük! És, természetesen hiányzik az oly igen nagyon szükséges MEGTÉRÉS hirdetése is a langyos Egyház felé.

Ahogyan az az egyháztörténelemből jól látható, Istennek sokszor teljesen új vezetőket kellett előhoznia, és új mozgalmakat elindítania az Ő Szent Szellemének az újabb kiáradásaihoz. Az igazi „reformációk" valójában mindig erről szóltak. Sajnálatos módon azonban, amikor Isten valami újat akar cselekedni, egyes vezetők, akik fenyegetve érzik magukat, vagy éppen eltölti őket az irigység, minden lehetséges módon szembehelyezkednek azzal. Sajnos mindig ez történt. „Isten korábbi mozgalmai mindig ellenkezni kezdtek Isten új mozgalmaival." S úgy gondolom, ez most sem történik másként.

AMERIKA VEZETŐ SZEREPE

Amerika egy nagyon áldott nemzet. Sokkal több nagy ébredést kapott Istentől, mint gyakorlatilag bármely más ország a történelem során, Izraelt kivéve. Egyszerűen megfogalmazva, Amerika a világ egyik legáldottabb országa!

Ezzel együtt azonban, ahogyan azt mind tudjuk, egy nagymértékű vezetői szerep és befolyás is jutott ennek az országnak. Amerika vitathatatlanul korunk vezető nagyhatalma. Ám tapasztalataim szerint igen kevés keresztény veszi valóban fontolóra Amerika szellemi vezetői mivoltának a KÖVETKEZMÉNYEIT! Nem sokkal ezelőtt tárgyaltuk a könyvben azt a tényt, hogy a szellemi vezetők a Szentírás szerint „szigorúbb ítéletben" részesülnek majd. De mi a helyzet Amerika vezetői szerepével? Nos, ameddig a szellemi befolyását jó célokra használja, az nagyszerű dolog. De mi van akkor, ha az egész világ felé elkezdi szétszórni, azaz közvetíteni a romlottság és a szellemi szenny véget nem érő áradatát? Vajon rajta marad-e Isten áldása a földjén? Nem fog-e komolyabb ítéletben részesülni?

Sokan nem ismerik fel azt, hogy milyen meghatározó szerepet tölt be Amerika a szórakoztatóiparban, a kultúrában, a propaganda- és médiaiparban – és az e területekről jövő olyan „értékek" terjesztésében, amelyek gyakorlatilag egész világunkat áthatják! Valójában ezeken a területeken Amerika sokkal erősebb, mint a hadiereje területén! Amerika hatása bolygónk minden egyes pontján érezteti hatását – a TV műsorai, mozifilmjei, zenéje, divatja, a műholdas közvetítései mindenhová elérnek. Egész egyszerűen Amerika a föld „propaganda központja"! És földünk fiatalsága egyre növekvő módon részesül ezekből az amerikai hatásokból az értékeiket és világnézetüket illetően.

Menjünk akár Lengyelországba, Hong Kong-ba, Írországba, Új-Zélandra, Izraelbe vagy akár Japánba – mindenhol ott találjuk az amerikai kultúrát, és méghozzá igen domináns formában. Az Amerikából jövő média-áradat egy egész nemzedék értékrendjét befolyásolja. Amikor én az 1970-es években felnőttem Új-Zélandon (a világ lehető legalsóbb részén), már az akkori TV programok jó nagy része is amerikai volt – és ez ma is igaz a világ túlnyomó részére. Együtt néztük a különböző amerikai műsorokat, mint pl. a „Brady Bunch" („Brady és

haverjai"), „The Waltons" („A Walton család"), a „Farm, ahol élünk" sorozatokat; a „Disney csodálatos világa" és hasonló műsorokat. Ezek többsége még úgymond „ártalmatlan" volt. De nézzük csak meg, milyen műsorokat sugároz ma Amerika az egész világra: Szex és New York, Big Brother, Kerge Város, Született feleségek, Paris Hilton, Queer Eye for the Straight Guy[53], stb. A tinédzsereknek szóló TV műsorok még soha nem voltak ennyire betegesek és bűn-terheltek, mint most. Ráadásul még a zenei videók is mind teli vannak nyílt szexuális témákkal és erőszakkal. …Amerika, mit csinálsz a világ fiataljaival?!

Hadd tegyek fel egy egyszerű kérdést: melyik média-hatalom propagálja ma földünkön a leginkább a homoszexualitást? A válasz: az amerikai TV, mozi és zene! S hogyan érik ezt el? Azáltal, hogy olyan TV műsorokat készítenek, amelyek telítve vannak ezzel az alattomos propagandával; olyan mozifilmeket készítenek, mint pl. a „Túl a barátságon" („Brokeback Mountain"), és aztán azt három Oscar-díjjal is jutalmazzák, majd pedig kiküldik szerte az egész világra; nagyszabású meleg-felvonulásokat rendeznek, stb. (Az ilyen felvonulások mostanra már az egész világon elterjedtek, és ez főként Amerikából indult.) Mit fog majd Isten tenni az ilyen civilizációkkal, amelyek ilyen módon ünneplik és propagálják a homoszexualitást, és arra használják a befolyásukat, hogy ezeket a lehető legszélesebb körben elterjesszék?

Hogyan lehetséges az, hogy jóllehet erős, istenfélő múltja van Amerikának, mégis a középpontjává vált a homoszexualitás, promiszkuitás, a tinédzser szex, a drogok, materializmus, relativizmus és minden más szellemi-lelki betegség propagálásának, méghozzá az egész világra kiterjedő módon? Hogyan vált ez az ország a teljes földünk fiatalságának nagy megrontójává? Hogyan válhatott egy „keresztény" ország gyakorlatilag az ördög propaganda-jobbkezévé? Miért lett Amerika a pornográfia-ipar központjává, és miért vált szinte minden más egyéb beteges dolog hazájává? Mire számíthatunk vajon, hogy Isten cselekedni fog ez ügyben – mikorra várhatjuk vajon az isteni ítéletet?

Megdöbbentő módon mindezek a változások szinte egy generáción belül zajlódtak le! Ötven évvel ezelőtt még senki sem gondolta volna ezeket. Mondjátok meg hát, van-e még más olyan ország, mint Amerika, ahol egy nemzedéknyi ember több mint 40 millió gyermeket abortált el – és többségüket pusztán csak KÉNYELMI OKOKBÓL? És volt-e más olyan amerikai nemzedék, amely olyan mértékben ünnepelte volna a homoszexualitást, paráznaságot és erkölcsi lealjasodást, mint amelyet most látunk? Ha visszalépünk a történelemben, találunk-e vajon olyan nemzedéket, amely akár csak megközelítőleg is olyannyira bűnökkel átitatott lett volna, mint ez a mostani? Volt-e más olyan nemzedék, mint a mostani amerikaiak, akik ezeket a bűnöket az egész világon terjesztették volna – és óriási anyagi hasznot húztak volna azáltal, hogy eladják a romlottságukat a világ fiataljainak? Nem – nincs még egy ilyen nemzedék, mint ez! Még csak a közelükbe sem ér senki e téren! Ez a mostani nemzedék az egész amerikai történelemben egyedülálló! Jó alaposan kell kutatnunk a Szentírásban ahhoz, hogy ehhez akár csak hasonlót is találjunk – mint ami pl. Sodoma és Gomora napjaiban volt,

[53] Jelentése kb. „A kozmopolita életmódhoz és stílushoz értő meleg férfiak tanácsai heteroszexuális társaiknak" – a ford.

illetve Noé idejében – még azelőtt, hogy az isteni ítélet elérte volna őket. Komolyan! Amerika földje ilyen példátlanul rossz dolgokat még sohasem látott korábban.

S ezek a fent említett dolgok nemcsak a világi médiában találhatók meg. Amikor nemrégiben Nigériában jártam, rövid időn belül megláttam azt, hogy az amerikai keresztény média korrupt és romlásba vivő hatásai sok fejlődő országot elértek. Gyakorlatilag azt történt, hogy hatalmas ébredések történtek Ázsiában, Afrikában és Dél-Amerikában az utóbbi időkben – de sajnálatos módon alighogy elkezdődtek ezek az ébredések, bejöttek az amerikai hatások, és még mielőtt az ember észrevehette volna, már le is tarolták az embereket a bővölködés-evangélium istentelen tanaival. Az amerikai TV-s prédikátorok, akik műholdas adásokon keresztül láthatóak, különösen ártalmasak. A pénzzel, nagyzolással, méregdrága öltönyökkel és a „siker, egészség és bővölködés-evangéliummal" való megszállottságuknak szörnyű kihatásai vannak! Az történik ugyanis, hogy Isten elindít egy ébredést, és erre ezek a televíziós evangélisták bejönnek és belerontanak ebbe, Isten csodálatos munkálkodását tönkretéve a tanaikkal. El tudod képzelni, milyen hatásai vannak a prosperitás-evangélium prédikálásának a mély szegénység sújtotta emberek életében? El tudod képzelni, hogy ezek a harmadik világbeli lelkipásztorok úgy éljenek, mint a kiskirályok? Ám sajnos ezek és még ennél rosszabb dolgok történnek ma az egész világon. És mindezeknek a kiindulópontja Amerika! Tragikus módon ez az ország lett a közvetítője egy folytonosan terjedő és egyre rosszabbodó szellemi-lelki betegségnek, amely az egész világot áthatja.

Nem könnyű feladat ez a számomra, de nem tudom eléggé hangsúlyozni ezeknek a szörnyű veszélyeknek a súlyos voltát! Hogyhogy nem ismerjük fel, hogy teljes városok és országok pusztultak már el pontosan ugyanazokért a dolgokért, amelyeket korunkban az USA terjeszt?! Gondoljátok, hogy Isten csak legyinteni fog arra, hogy az Őáltala hozott ébredéseket az emberek tönkreteszik, és hogy földünk fiatalsága a romlásba lett taszítva?

Mindenképpen világos kell, hogy legyen a következő: Isten nem tud közösséget vállalni egy olyan országgal, amelyet Ő emelt fel egy jelentőségteljes pozícióba, de amely aztán a befolyását arra használja, hogy megrontsa az egész földet. Az Úr cselekedni fog! Hiszem, hogy a szeptember 11-ei merényletek és a Katrína hurrikán által Isten mintegy ébresztőt fújt Amerikának. Egyre több jele van annak, hogy az Úr már igenis veszi le a védelmező kezét Amerikáról, és hogy az isteni ítélet már ott lebeg az ország felett!

Isten ugyanis nagyon komolyan gondolja azt, hogy véget vet ennek az egész földön terjedő szellemi bűn-betegségnek! Meg kell, hogy állítsa; a gyökérnél kell levágnia. Még soha nem engedte meg, hogy egy nemzet sokáig tudjon ehhez hasonló dolgokat terjeszteni.

Meggyőződésem, hogy Amerikának csak két választási lehetősége van: Ébredés vagy Ítélet! És nagyon is lehetséges, hogy már annyira közel van az idő, hogy Amerika egyetlen esélye a túlélésre nem más, mint az isteni ítélet közepette megvalósuló ébredés – olyan ítélet-viharok közepette, amelyeket ez az ország még soha nem látott azelőtt!

Most, ahogyan ezeket a sorokat írom, az amerikai tőzsdepiacok és hitel-piacok még mindig teljes felfordulásban vannak az ingatlanpiac folyamatos pangása miatt – amellyel kapcsolatban egyébként mi már 2006-tól folyamatos figyelmeztetéseket adunk. Lehetséges-e, hogy Amerikának igenis el kell szenvednie még egy nagy gazdasági világválságot, illetve más csapásokat, hogy végre megalázódjon, és eléggé összetöressen ahhoz, hogy vissza tudjon térni Istenhez? Igen – meg vagyok győződve arról, hogy sajnos pontosan ez a helyzet áll fenn. Az anyagiasság és a közöny erősségeinek össze kell töretnie! Ezt a szellemi betegséget meg kell állítani.

Barátaim, kérlek, IMÁDKOZZATOK! Imádkozzatok ezért az egykor oly nagyszerű nemzetért, Amerikáért, az ébredések eme ősi földjéért – hogy még egy nagy ébredés tudjon rajta végigsöpörni, még mielőtt eljön a vég! És mindenekelőtt azért imádkozzatok, hogy az ítélet közepette Isten emlékezzen meg az Ő irgalmáról is!

A GYÜLEKEZET „MEGTÉRÍTÉSE”

Figyelemre méltó tény, hogy Charles Finney a teljes szolgálatát azzal töltötte, hogy magukat keresztényeknek valló embereknek prédikált. Ennek ellenére mégis sokan a legnagyobb evangélistának őt tartják! Pedig nem tett mást, mint hogy a gyülekezetbe járó emberek felé evangelizált – ugyanis rá jött arra, hogy többségük egyáltalán nem volt az igazi megtérés állapotában. Az Egyház „megtéretlen” volt! Így az elsődleges elhívása korának keresztényei felé irányult, hogy ők térjenek meg. Mint ahogyan Jézus és az apostolok is először a koruknak zsidó „hívői” felé szolgáltak. Finney tehát egész életében nem tett mást, mint hogy átütő erejű, megtérésre hívó üzeneteket prédikált különböző helyeken: a gyülekezeti épületekben, bibliaiskolákban, és így tovább. A „keresztényeknek” meg kellett térniük!

S ugyanezt a módszert találjuk évszázadokra visszamenően, végig az egyháztörténelemben az ébredések során. Sok esetben az ébredés során nem történt más, mint hogy az Egyház, életében először, valódi ÜDVÖSSÉGRE jutott. Azt GONDOLTÁK, hogy már üdvösségre jutottak korábban, de csak saját magukat csapták be. Amikor az ébredési szolgálattevők megérkeztek hozzájuk, és hirdették nekik az igét, hirtelen meglátták magukat a valódi állapotukban, elveszettként, és tömegek tértek meg. Az ébredések szinte majdnem mindig az Egyházzal kezdődtek.

Mint ahogyan azt a korábbiak során már láttuk, ha megnézzük a nagyrészt igen langyos nyugati Egyházat, nem nehéz elhinnünk, hogy a gyülekezetbe járó emberek számottevő része egyáltalán nincsen a valódi, újszövetségi értelemben véve vett megtérés állapotában. Egy teljes evangéliumi pásztor azt mondta nekem, hogy véleménye szerint a gyülekezetének csak mintegy 5-10 százaléka van valóban megtérve. S én ezt el is tudom hinni – sőt, ezeket az adatokat szó szerint gyülekezetek ezreire is ki lehetne terjeszteni szerte az egész országban. Ne felejtsük el, hogy Amerikában a gyülekezetbe járó emberek száma elég magas (35%). De mindenki egyetért azzal, hogy óriási a névleges keresztények száma, és a felületes,

„társadalmi” kereszténység is nagy teret hódított. Emellett nagy számban vannak azok az emberek is, akik olyan gyülekezetekbe járnak, ahol azt mondják nekik, hogy ők már „meg vannak térve”, annak ellenére, hogy világosan látható, hogy ez nem így van.

Mindezekből sajnos csak azt a következtetést szűrhetjük le, hogy ezen gyülekezetek nagy része pusztán csak egyfajta tároló akolként szolgál a kárhozat felé menő embereknek – mert azt mondják nekik, hogy „minden rendben” van, amikor pedig valójában a pusztulás felé mennek. Személy szerint nekem ezt nagyon nehéz látnom! Mit fog ugyan Isten majd tenni azokkal az igehirdetőkkel, akik a nyájat ilyen módon a szellemi elalvás állapotába csalogatják? Mikor lesznek végre olyan igehirdetők, aki el merik mondani a „keresztényeknek” azt, hogy többségük igazából még nincsen megtérve – hanem még mindig a bűneikben vannak? Isten igazi prófétájának ugyanis ez a feladata! Az eljövendő „Keresztelő Jánosoknak” is ez a fő feladata!

Charles Finney-t természetesen gyűlölték és megvetették az egyházi vezetők azért, mert ilyeneket merészelt mondani. Mert hát HOGYAN is MERTE azt hirdetni, hogy sok „igazán ragyogó gyülekezeti tag” valójában még megtéretlen volt? Milyen megbotránkoztató és rossz viselkedés ez! Ám Finney-t hajtotta a szenvedély, és nagy teher nehezedett a szívére, hogy ELÉRJE A KERESZTÉNYEKET az evangéliummal! És Isten pontosan e feladatra is hívta el őt.

Korunkban mi pontosan ugyanazokat a dolgokat látjuk a Nyugaton, mint amelyeket Finney látott a maga idejében. Egy olyan nyugati Egyházat látunk ugyanis, amely nagyrészt MEGTÉRETLEN. Egy valóban megtért Egyház (az újszövetségi értelemben véve) teljesen másként viselkedik és néz ki, illetve hangzik, mint amit korunkba látunk.

Még az ún. „Szent Szellemmel betöltekezett” körökben is bőven találunk olyanokat, akik „korábban már megtért, de visszaesett” típusú hívők. De, Barátaim, ez egyáltalán nem az igazi megtérés és üdvösség útja! A Biblia nagyon világosan mondja azt, hogy csak azok, akik tartósan MEGMARADNAK az újszövetségi kereszténységben, és akik „győznek”, fognak üdvözülni. Ezek az emberek tehát még elveszettek! Mert vagy új teremtésként élünk, Krisztust szeretve és követve, vagy nem! S ha nem így élsz, akkor ne feltételezd azt, hogy te már igazán meg vagy térve – teljesen mindegy, hogy egynémely igehirdető mit mond neked. Istennel ugyanis az a helyzet, hogy vagy mindenünk az Övé, vagy semmink! A Biblia arra figyelmeztet bennünket, hogy „félelemmel és rettegéssel munkáljuk az üdvösségünket”[54]. Ma a nyugati, „Szent Szellemmel betöltött” hívők szerintem alig egynegyede jár valóban az Úrral, Isten előtt tiszta szívvel. Nagyon meg lennénk lepődve, ha ez a szám ténylegesen nagyobbnak bizonyulna! Mit gondolnak hát ezek az emberek, milyen sors vár rájuk majd az Ítélet Napján?

S mindezek mellett ott vannak a hagyományos egyházak tagjainak milliói, akik szó szerint még soha nem kaptak tanítást az üdvösségre jutás TELJES témájáról. A Szent Szellem számukra nem valóságos Személy, és sokuk még csak vízbe sem merítkezett be úgy, ahogyan

[54] Fil. 2:12-13 – a ford.

kellene. Hogyan tudjuk hát elérni ezt a sok-sok milliónyi embert, akiket ezzel a félkereszténység hirdetésével csapnak be – és akik még sohasem hallották a teljes evangéliumot? Hogyan lehet hozzájuk eljuttatni Isten teljes üzenetét?!

Nos, ez egy olyan teher, ami nagyon is nyomja a szívemet. És meg vagyok győződve arról, hogy csak az eljövendő „Keresztelő János"-féle szolgálattevők rendelkeznek majd azzal a kenettel, amely ahhoz kell, hogy a vallás e falait át tudják törni, hogy elérjék az embereket az igazság üzenetével. És itt drága emberi lelkek sok-sok milliójáról van szó! Olyan emberekről, akik HISZNEK Istenben. De hazudtak nekik, és az igazi igazságot megtagadták tőlük!

Teljes meggyőződéssel hiszem, hogy az eljövendő aratás nagy részének az EGYHÁZZAL kell kezdődnie – azzal, hogy a „KERESZTÉNYEK" megtérnek! Igen sokszor bizonyult már ez Isten sorrendjének. „Először Jeruzsálemben, majd Júdeában…"[55]

Nagy teherként nehezedik a szívemre a nyugati kereszténység állapota. Hadd jöjjenek hát végre elő az új Charles Finney-ek! Hadd szóljon a kürt szava! A MEGTÉRÉS ERŐTELJES ÜZENETÉNEK kell még egyszer elhangoznia földünkön. És ez egyik lerombolandó célpontja nem más, mint a Mammon bálványa kell, hogy legyen. „Mert Isten Igéje gyors és erős, élesebb, mint bármely kétélű kard."[56] Adja Isten, hogy ez a hatalmas kard ledöntse a vallás és hamis bizonyosság korunkban tapasztalható, erős falait!

AZ EVANGÉLIUM, AMELY NEM IS AZ IGAZI EVANGÉLIUM

Mintegy az előző részt folytatandó, hadd tegyem még hozzá a következőket: Nem történhet a világban rosszabb tragédia annál, hogy az Egyház elveszíti az evangéliumot! Történhet akár százféle terrortámadás, jöhetnek földrengések vagy hurrikánok – de mindezek nem tudják felérni azt a katasztrófát, amit az jelent, hogy az EGYHÁZ ELVESZÍTETTE AZ EVANGÉLIUMOT! Ehhez a csapáshoz semmi nem fogható, semmi!

Amikor ugyanis elveszíted az evangéliumot, elveszíted az üdvösséget! Az emberek akkor ugyanis már nem tudnak megtérni. (Emlékezzünk csak arra, hogy Pál apostol azt mondta, hogy az evangélium nem más, mint „Isten ereje az üdvösségre"[57].) És amikor az emberek már nem térnek meg, akkor elveszítjük az Egyházat is. Mert ha nincsen igazi evangélium, akkor nincsen igazi Egyház sem!

Az emberek azt mondják nekem, hogy túl drasztikus vagyok. Nos, hadd mondjam el, hogy nem vagyok eléggé drasztikus! Ugyanis még ha 1000 megafonnal is kiabálnám bele az emberek fülébe, akkor sem tudnám túlhangsúlyozni azt, hogy milyen szörnyű és rettenetes és

[55] Apcsel. 1:8 – a ford.
[56] Zsid. 4:12 – a ford.
[57] 1Kor. 1:18 – a ford.

félelmetes az, hogy korunk nyugati, visszacsúszott Egyháza a szándékait és céljait illetően elveszítette az evangéliumot. És ezáltal pedig elveszítette létezésének legfőbb okát is!
Mindenkinek azt hangoztatjuk, hogy elegendő pusztán csak egy kis imát elmondani, amellyel elfogadjuk Jézust mint „személyes Megmentőnket". De mondd meg nekem, hol olvasol ilyen a Szentírásban? Van-e bárhol is ehhez hasonló leírva? Tudsz-e akár csak egyetlen személyt is mondani a Bibliában, aki ilyen módon lett hívővé? Az *Apostolok Cselekedetei*-ben az apostolok mondták-e valaha is bárkinek, hogy „Ó, csak mondd utánam ezt a kis imádságot!"? Vagy: „Csak emeld fel a kezedet szép csendben, nem kell, hogy bárki is lássa!" Tudunk-e bárkit is felidézni a Szentírásból, aki így tett volna?

Nem, nem tudunk! Mert senki nem tett így. Mindez nem más, csak egy modern kitalálmány – egy új, emberi agyszülemény. Ez nem az üdvösségre jutás útja! Úgy teszünk, mintha az emberek csak úgy simán megfeledkezhetnének a bűnökről való MEGGYŐZETÉSRŐL és a MÉLY MEGTÉRÉSRŐL, a VÍZKERESZTSÉGRŐL, és a Szent Szellemmel való BETÖLTEKEZÉSRŐL. Ja, hogy ezek csak „extra választási lehetőségek"? De nézd meg, kérlek az *Apostolok Cselekedetei*-t, és mondd meg nekem: ezek nélkül a dolgok nélkül volt-e valaha, bárhol is igazi kereszténység? És mi van a TISZTA (a Jézus szent vérében megmosott) LELKIISMERETTEL, és annak a tisztán tartásával? Mondja-e nekünk ma bárki is, hogyan járjunk ebben – hogyan éljünk úgy, hogy Jézus vére folyamatosan tisztára mos bennünket, hogy tiszták tudjunk lenni, teljesen tiszták, minden porcikánkban? (Ez ugyanis a legfontosabb dolog a világon!) Hol van ez a mi evangéliumunkból? Hol vannak az átalakult életek? Hol van a bűnöktől való megszabadulás?

Mindezeket elveszítettük! Az emberek egyre ritkábban térnek meg. Sokszor évek is eltelnek, mire bemerítkeznek (ami a Róma 6 leírása szerint azt jelenti, hogy az óemberük még nem halt meg, ennél fogva tehát egy új életet sem tudnak élni Krisztusban). Olvasd el a Róma 6-os fejezetét valamikor, és tedd fel magadnak ezt a kérdést: „Ha még nem merítkeztem be, akkor az én régi életem el lett temetve Krisztussal együtt, vagy nem? Az én óemberem már meghalt, vagy még nem?" Ez volt az, amiért az apostolok mindig AZONNAL bemerítették az embereket.

S emellett azt is elmulasztjuk, hogy az emberek be tudjanak töltekezni Szent Szellemmel, mihelyst lehetséges – nem is beszélve arról, hogy a Szellem szerint tudjanak járni. Mondd meg nekem, hogyan lehetséges az, hogy szentek legyünk – ha még csak be sem töltekeztünk a SZENT Szellemmel? Miért volt az, hogy az apostolok mindig megbizonyosodtak arról, hogy az emberek AZONNAL be is töltekezzenek Szent Szellemmel?

A többségünk soha még csak egyetlen napot sem élt meg abból a fajta keresztény életből, amely a Bibliában le van írva! Elveszítettük az evangéliumot, és még csak tudatában sem vagyunk ennek. Feltaláltunk magunknak egy kényelmes evangéliumot; egy olyat, amelyben már nincsen benne a kereszt, sem a szentség vagy az erő ahhoz, hogy igazi keresztény életet tudjunk élni. Egy olyan evangéliumunk van, amely már senkinek sem mutatja meg, hogyan tud megtisztulni a lelkiismerete, sem pedig azt, hogyan tud ebben megmaradni. De hadd

mondjam el nektek azt, hogy az ilyen evangélium EGYÁLTALÁN NEM AZ EVANGÉLIUM! És igazán szégyellhetnénk magunkat azért, hogy az igazinak ezt a megcsúfolt változatát prédikáljuk!

Nem csoda, ha korunk Egyháza olyan langyos! Az evangélium ugyanis az az alapkő, amelyre minden más felépül. E nélkül semmink nincs – szó szerint semmink! Ez határoz meg mindent, amit teszünk, és amik vagyunk. Ha ezt elveszítjük, az az elképzelhető legrosszabb szerencsétlenség, ami csak történhet! Hogyan tudjuk hát ezt visszaszerezni?!

E könyv lapjain már igen sokat beszéltünk már az ébredésről. Ám van még egy olyan dolog, amelyet nem tárgyaltunk a maga teljességében, és ez nem más, mint az „evangéliumhoz való visszatérés". Ez volt gyakran az a kulcs, amely előidézte a nagy ébredéseket – az, hogy az evangéliumhoz visszatértek, és erővel hirdették azt! A leghosszabb ideig tartó ébredések fő része mindig is az igazi evangéliumhoz való visszatérés volt. Ez történt akkor is, amikor Wesley, Finney, Whitefield, és a többiek prédikáltak. Korunkban is ennek kell megtörténnie!

Így tehát számomra az ébredés sokkal több, mint pusztán csak egy gyorsan tovatűnő isteni meglátogatás. Az ébredésnek az igazi evangélium hosszú távú helyreállításának kell lennie – és az Egyháznak is ezt kell tennie! Ha azt akarjuk, hogy az igazi kereszténység helyreálljon korunkban, akkor először az evangéliumot kell helyreállítani. Ez a legfontosabb kulcs az egészhez. Ó Uram, küldj nekünk egy ilyen ébredést! Hozd vissza, állítsd helyre a Te igazi evangéliumodat, és adj olyanokat, akik ezt hirdetik! Ó Istenünk, Jézus hatalmas Nevében kérjük ezt Tőled!... Ámen.

A HAMIS MEGHAZUDTOLJA AZ IGAZAT

Mint ahogyan azt már korábban leírtam ebben a könyvben – annál a résznél, amikor a hamis ébredéseket és hamis manifesztációkat, stb. tárgyaltam –, a sátán azért hoz be hamisítványokat, mert így próbálja meg hiteltelenné tenni és befeketíteni a Szent Szellem VALÓDI mozgását. Mint ahogyan azt John Wesley megállapította, ezek a dolgok „Isten igazi munkájára megvetést és gyalázatot akarnak hozni". S véleményem szerint pontosan ez történt és történik korunk karizmatikus mozgalmán belül is. Egyes karizmatikus vezetők furcsa dolgai és hamisságai a keresztények jó nagy részét eltántorították attól, hogy a Szent Szellemmel való betöltekezést és az igazi szellemi ajándékokban való részesülést, stb. keressék. És ez annyira sajnálatos! Az ördög ugyanis pontosan ezt akarja elérni! Azt akarja, hogy mindenki csak a túlkapásokat és hamisítványokat vegye észre – hogy így fordítsa el őket az igazi dolgoktól.

Kérlek, jól figyelj rám: A Szent Szellemmel való betöltekezés az egyik legerőteljesebb és legfontosabb, Istentől jövő megtapasztalás, amelyben csak részesülhetsz! Teljesen bibliai, és minden ébredési szolgálattevő, akikről csak olvastam, alapvető fontosságúnak tekintette. Személy szerint nekem ez, amikor 17 évesen átéltem, a teljes életemet megváltoztatta!

Nézzük csak meg közelebbről azt, hogyan írta le Charles Finney a saját, Szent Szellemmel való betöltekezését, amely a megtérése napján történt:

„Ahogy bezártam az ajtót és megfordultam, úgy éreztem, hogy a szívem szinte szétfolyik bennem. Elborítottak az érzelmek, és a szívem így kiáltott Istenhez: 'Ó Uram, a teljes szívem-lelkem átadom Neked, kiöntöm Eléd!' Olyan nagy intenzitással éltem meg mindezeket, hogy berohantam az iroda mögötti hátsó szobába, hogy imádkozni tudjak. Nem volt tűz és fény a szobában, mégis úgy tűnt számomra, hogy szinte fénylik az egész szoba. Ahogyan bementem és bezártam az ajtót, szinte mintha magával az Úr Jézus Krisztussal találkoztam volna, szemtől-szemben. Úgy láttam Őt, mint bármely más embert. Nem szólt semmit, de úgy nézett rám, hogy azonnal a lábaihoz zuhantam. Kiöntöttem Neki a szívemet. Hangosan sírtam, mint egy kisgyermek, és sorra megvallottam minden bűnömet, ami csak az eszembe jutott. Úgy tűnt nekem, hogy a könnyeimmel öntöztem a lábát, jóllehet annak, hogy megérintettem volna Őt, nem voltam tudatában.

Ez hosszú ideig zajlódott így, de olyan erőteljesen hatott rám mindaz, amit átéltem, hogy alig emlékszem azokra, amiket mondtam. Tudom, hogy mihelyst a bensőm lecsendesedett, visszatértem az elöl lévő irodába, és azt láttam, hogy a tűz már majdnem kialudt. Ám ahogyan megfordultam, hogy leüljek egy kicsit a tűzhöz, a Szent Szellem hatalmas módon betöltött. Annak ellenére, hogy bennem se várakozás, se elképzelés nem volt a tekintetben, hogy én ilyesmiben részesülhetek, a Szent Szellem leszállt rám, és teljesen átjárta a lelkemet és testemet. Olyan volt, mint egy erős elektromos hullám, amely át- és átjárt engem. A folyékony szeretet hullámai áradtak rám és jártak át, többször is. Mintha magának Istennek a szent lehelete járt volna át – világosan emlékszem, hogy szinte szélként legyezte az arcomat, mintha hatalmas szárnyak suhintását éreztem volna.

Szavakkal ki sem fejezhető, hogy milyen csodálatos volt az a szeretet, amely betöltötte a szívemet. Az átélt örömtől és a szeretettől csak sírni tudtam; a szívemből áradó, szinte szavakkal ki sem fejezhető hullámok csak úgy áradtak belőlem. Az isteni szeretet hullámai folyamatosan átjártak, míg végül már így kiáltottam fel: 'Meghalok, ha ezek a hullámok így folytatódnak! Uram, többet már egyszerűen nem bírok elviselni!' De mégsem volt halálfélelmem. Nem tudom, mennyi ideig tartott a Szent Szellemmel való betöltekezésem, ez a szeretet-hullámok átjárta állapotom. De azt tudom, hogy már késő estére járt, amikor a kórusom egyik tagja – merthogy akkoriban én voltam a kórusvezető – bejött az irodába, hogy találkozzon velem. Úgy talált engem, ahogyan voltam, hangosan sírva, és ijedten kérdezte, hogy 'Finney úr, mi történt?' Egy ideig nem tudtam még csak válaszolni sem, így újra kérdezte: 'Fájdalmai vannak?' Összeszedtem magamat, ahogyan csak tudtam, és ezt válaszoltam: 'Nem, de olyan boldog vagyok, hogy majd' belehalok!'

A Szent Szellemmel való betöltekezés e hatalmas megtapasztalása után Finney azt látta, hogy bárhová ment, a szavai szinte „szívbe hatoló nyílként" érték el az embereket, és győzték meg őket a bűneikről. Néha elég volt csak egy pár szót szólnia, és hatalmas bűnbánat szállt az

emberekre. Elmondható tehát, hogy sok szempontból ez volt az a nap, amikor ébredési prédikátor lett belőle.

Azt természetesen nem mondhatom, hogy az én betöltekezésem a Szent Szellemmel olyan látványos lett volna, mint Charles Finney-é, de az életemet teljes mértékben átformálta az az egy nap! Mindössze csak 17 éves voltam, amikor megtörtént; akkoriban egy baptista gyülekezetbe jártam. Néhány baptista barátom beszámolt erről a megtapasztalásról, és láttam azt is, hogy ez mekkora változásokat hozott az életükbe. Elkezdtem keresni Istent még jobban, megtértem a bűneimből, és az egész életemet átadtam Neki. De tudtam, hogy találnom kell valakit, aki tud értem és velem együtt imádkozni, hogy betöltekezzek Szent Szellemmel. Isten elvezetett engem egy fiatal keresztény vezetőhöz, akiről tudtam, hogy Szent Szellemmel be van töltekezve, és megkértem, hogy kézrátétellel imádkozzon értem, hogy ez velem is megtörténjen. Ó, micsoda átalakulást éltem meg! Mind a mai napig úgy vélem, hogy ez az egész életem egyik legmeghatározóbb élménye volt. Ott, azon nyomban egy teljesen más személy lettem!

Isten dicsősége betöltötte az egész lényemet. És a következő nap életemben először nyelveken szóltam – úgy, ahogyan azt a Bibliában is láthatjuk. De a legcsodálatosabb az volt, hogy Isten szeretete, ereje és dicsősége óriási mértékben betöltött engem. Ennek a legfőbb gyümölcse a szentség volt – mert hiszen Isten SZENT Szellemével töltekeztem be – és Ő a szentség Szelleme. Mindez 24 évvel ezelőtt történt, és elmondhatom, hogy ez egy tartós változást hozott az életembe – az életem leginkább átformáló megtapasztalásának bizonyult. Ha tehát te még ezt nem tapasztaltad meg, kedves Barátom, akkor tedd ezt elsőrendű fontosságú dologgá az életedben! Ne nyugodj addig, amíg Isten meg nem keresztelt téged „Szent Szellemmel és tűzzel”!

Tudom, hogy manapság az embereknek mindenféle ellenvetéseik vannak a nyelveken szólás és egyéb dolgok kapcsán. Újra mondom, hogy szerintem ez nagyrészt annak köszönhető, hogy látják a jelenlegi karizmatikus vezetők túlkapásait és hamisságait. És ez valóban sok embert eltántorított. Ám nem engedhetjük meg, hogy ezek a túlkapások megfosszanak bennünket ettől az erőteljes, csodálatos, teljes mértékben Istentől való bibliai megtapasztalástól – ne engedjük meg ezt! Ez túlságosan fontos ahhoz, hogy megengedjük az ördögnek azt, hogy ellopja tőlünk.

A nyelveken szólás és a kézrátétel ugyanis az egész Újszövetség lapjain újra és újra előfordul. Az *Apostolok Cselekedetei*-ben is ismételten felbukkannak ezek, amikor az emberek betöltekeztek Szent Szellemmel (lásd Apcsel. 2, 8, 10, 11, 19-es fejezetek). Ez tehát egy igen fontos bibliai megtapasztalás, és ha bármely ébredésnek a részese szeretnél lenni – vagy akár csak az alapvető újszövetségi kereszténységnek – akkor ez nélkülözhetetlen!

„De hát kit kérjek meg, hogy rám tegye a kezét?” – kérdezheted. Nos, van sok egyszerű pünkösdi közösség, ahol az emberek nem támogatják a bizarr túlkapásokat, és örömmel imádkoznának érted. Ha nem találsz ilyen közösséget, akkor egyszerűen csak te magad keresd

Istent, egyedül, az otthonodban. Imádkozz sokat, és teljesen add át a szívedet Neki, és kérd, hogy töltsön be téged túláradó módon az Ő Szellemével, erejével, szeretetével és szentségével. „Nem erővel, sem hatalommal, hanem az Én Szellememmel, mondja az Úr."[58]

„De mindenképpen számítanom kell arra, hogy nyelveken fogok szólni?" – kérdezheted. Az egyszerű válasz erre az, hogy igen, ezt határozottan várhatod! Egyrészt ott vannak a bibliai beszámolók, amelyek arról szólnak, hogy az emberek nyelveken szóltak, amikor betöltekeztek Szent Szellemmel, másrészt pedig ott van a több mint 100 évnyi pünkösdi egyháztörténelem, amely során szó szerint emberek százmilliói részesültek ebben az egész világon mindenhol. (S a fejlődő országokban zajló jelenlegi ébredések nagy többsége szintén ilyen pünkösdi jellegű.)

„De miért pont a nyelveken szólás a kísérő jelenség?" – kérdezheted. Nos, a nyelveken szólás a jele annak, hogy a Szent Szellem által szólsz; hogy Ő adott neked szavakat. Ez annak a jele, hogy Isten Igéje most már a szádban van – hogy Isten most már át tudja venni az irányítást a nyelved felett, és tud rajtad keresztül szólni. És ami még nagyon fontos: ez egy személyes „imanyelv", amelyet használni tudsz, amikor Istenhez imádkozol. Ezért mondta azt Pál apostol, hogy „mindegyikőtöknél jobban tudok nyelveken szólni" (1Kor. 14:18). Pál nyilvánvalóan a napjai egy részét azzal töltötte, hogy nyelveken imádkozott. És ezt én is gyakorlom – különösen azokban az időkben, amikor szolgálatra készülök. (Hallottam már más igehirdetőktől is, hogy ezt ők is nagyon erőteljes és jó módszernek találják.) Amikor a szolgálatom előtt órákig imádkozom nyelveken, az a tapasztalatom, hogy az igehirdetésnél Isten szent jelenlétének egy sokkal erősebb megnyilvánulása van, és az Ige nagyobb meggyőző erővel jut el az emberekhez. Véleményem szerint a nyelveken szólás az egyik legkevésbé használt ajándék Krisztus Testében – pedig ez az egyik igazi titka a Szent Szellem erejében való szolgálatnak. Mindenkit buzdítok tehát arra, hogy sokkal több időt fordítson a nyelveken szólásra!

Korábban már megjegyeztem azt, hogy a Szent Szellem a szentség Szelleme. Az Ő egész valója szent. Ha tehát bármi olyat látsz, amely szentségtelen, akkor az nem Tőle jön. Igaz, hogy Isten néha tesz szokatlan és furcsa dolgokat – és az emberek Krisztusban olyan örömteljes szabadságot tapasztalhatnak meg, amely valóban megdöbbenthet másokat. De ha olyan dolgokat látsz, amelyek furcsák, visszataszítóak vagy szentségtelenek, akkor minden bizonnyal tudhatod, hogy ezek nem Tőle jönnek. A mi Istenünk a szentség Istene – és az Ő Szent Szelleme szintén! Az Úr nem cselekszik a saját jellemével ellentétes módon.

[58] Zak. 4:6 – a ford.

ZÁRÁSKÉPPEN

Ebben a könyvben alaposan foglalkoztunk az igazi és hamis manifesztációkkal, és azzal, hogy tudjuk megkülönböztetni ezeket. Megnéztük azt is, hogy milyen is az igazi ébredés, miről szól – elsősorban arról, hogy NAGYON MÉLY SZINTEN RENDEZZÜK A DOLGAINKAT ISTENNEL – és hogy betöltekezünk az Ő SZENT Szellemével.

Azt is megnéztük, milyen nagy szükség van az IGAZI PRÓFÉTÁKRA ebben a mostani nemzedékben, és arra az átható, erőteljes üzenetre, amelyet hoznak. Beszéltünk arról, hogy a megalkuvások megtévesztést eredményeztek, és a megtévesztés pedig egy negatív szellemi inváziót. De mindezek közepette is az Úr az Isten – Ő az, aki kézben tartja a dolgokat!

Most egy megpróbálási és különválasztási folyamat zajlódik. Isten népe között egy utolsó időkbeli „rostálás" zajlik. Ezért engedte meg az Úr ezt az inváziót. A megrázatások és az elkülönítések közepette az Úr elő fogja hozni az általa megtisztított és elkülönített Menyasszonyt, Krisztus Menyasszonyát – akiken már nem lesz „folt, ránc, vagy bármi ehhez hasonló"[59]. Idegen tüzet nem lehet Isten oltárára vinni áldozatul. Ezért a szent dolgokat Isten elválasztja a profántól. Megvizsgálja és megpróbálja a szívünket. És mindezt az Úr szándékosan teszi. Te, Barátom, vajon sikeresen átmész-e majd ezen a teszten?

Isten keresi azokat az embereket, akik várnak Rá, és akik nem futnak 'Ismáel' után. A hamis dolgok pontosan azért tudtak ekkora mértékben teret nyerni, mert sokan NEM TUDTAK ISTENRE VÁRNI. Sokkal szívesebben futottak az idegen tüzek után, semmint hogy várjanak és kifizessék az árát az igazi, Istentől jövő ébredésnek. Ó, mennyire fogják majd sajnálni ezt a nagy sietségüket!

Van még egy másik dolog, amely hitem szerint a nyugati Egyházat a nagy próbák és megtisztulás tüzébe fogja majd taszítani: és ez nem más, mint a nagy gazdasági válság. Meg vagyok győződve arról, hogy Isten így fogja majd a pénz szeretetét kiűzni az Ő Egyházából. A Mammon imádata többet már nem fog Krisztus igazi imádatával együtt párhuzamosan létezni az Egyházban. Jön már a nagy elválasztódás, az elkülönülés! A Mammon bálványát Isten össze fogja törni. A pénzváltókat Isten ki fogja űzni az Ő templomából. És ez majd még jobban el fogja különíteni az igazit a hamistól.

Ez a két esemény tehát – az Utolsó Idők nagy megtévesztéseinek megtörténte és a nagy gazdasági világválság – eddig soha nem látott mértékben fogja majd az Egyházat megpróbálni és megtisztítani. Az ítélet valóban Isten házán kezdődik – és, Barátaim, már el is kezdődött, méghozzá MOST! Minden, ami csak megrázható, meg lesz rázva. A nagy különválasztás már a küszöbön áll. És az Úr mindezt arra fogja használni, hogy még egy utolsó, igazi Nagy Reformációt hozzon az Ő Egyházába!

[59] Eféz. 5:27 – a ford.

KÉT ÉBREDÉS JÖN?

Az elmúlt években sok prófécia jött arra vonatkozóan, hogy az Utolsó Időkben „kétféle ébredés" jön majd. Az egyik nagy és népszerű, lelki és sekélyes, míg a másik kisebb, de szentséggel, igazsággal és szeretettel teljes. Végbemehet ez a két ébredés egymással párhuzamosan? Igen, szerintem megtörténhet. Sőt, hiszem, hogy pontosan ez az, amire számíthatunk.

Vannak, akik azt gondolhatják, hogy olyannyira sötét és tragikus képet festettem a nyugati Egyház állapotáról, hogy biztosan már minden reményemet elveszítettem arra nézve, hogy ebben a generációban egy igazi ébredés jöhet. De ez egyáltalán nem így van! Én még mindig nagyon hiszek és bízok abban, hogy igenis el fog jönni az ébredés!

Hiszem, hogy Isten meg tudja találni és elő tudja hozni a Finney- és Wesley-féle embereit, még ebben az utolsó időben is – a „Keresztelő Jánosok" igazi kis csapatát! Hiszem, hogy még sokan vannak, akik „nem hajtottak térdet a Baálnak"[60]. Ők a pusztaságokban és a barlangokban rejtőznek, várva az órát, amikor előlépnek majd. S mint ahogyan azt láthattuk, igenis LENNIÜK KELL ilyen szolgálattevőknek, ha valódi ébredést akarunk látni ebben a nemzedékben. Sokat kell tehát imádkoznunk, hogy Isten megtalálja ezeket az embereket, és felemelje őket, még mielőtt még túl késő lenne.

Meg vagyok győződve arról, hogy ez nagyon is lehetséges, és hogy korunkban az egyháztörténelem eddigi legnagyobb megrázatásának, legnagyobb reformációjának és Isten legnagyobb mozgásának kezdetén állunk. Sokak számára ez minden bizonnyal az Egyház legjobb időszaka lesz. De a legnagyobb veszedelem időszaka is! Sokan, akik úgy tűntek, hogy a legnagyobb szellemi kapacitással rendelkeznek, elesnek majd ennél az utolsó akadálynál, vagy visszariadnak attól, hogy a legvégsőkig kitartsanak Isten mellett. Az igazi ébredésben csak azok lesznek majd benne, akik felkészültek, és akik imádkoznak!

Az az ige, hogy „sokan, akik elsők, utolsók lesznek, és sokan, akik utolsók, elsők lesznek"[61], ebben az ébredésben igencsak igaznak bizonyul majd – még a NEMZETEK szintjén is. Mert mint ahogyan mindig, Isten az Ő kicsiny és bolondnak tűnő embereit fogja használni, hogy megdöbbentse a bölcseket, az erőseket és a hatalmasokat[62]. A VÁLTOZÁS óriási árhulláma várható! A dolgok régi rendszere meg lesz döntve, és Isten új rendet hoz létre. Erővel és hatalommal fogja újra visszavenni az Ő kezébe az Egyház irányítását!

Sok szempontból ez a jelenlegi helyzet engem a „bölcs és bolond szüzek"[63] példázatára emlékeztet. Amikor azok, akik valóban készen voltak, bementek, az ajtó be lett zárva, és így a felkészületlenek ki lettek zárva abból a menyegzőből, amelynek nekik is részt kellett volna venniük. Nem csoda, hogy volt ott „sírás és fogcsikorgatás"! Ezt a példázatot szinte szó

[60] Róm. 11:4 – a ford.
[61] Mát. 20:16 – a ford.
[62] 1Kor. 1:27-28 – a ford.
[63] Mát. 25:1-13 – a ford.

szerint látjuk beteljesedni korunkban. Sokan viszont, tragikus módon, Ézsauhoz hasonlóan úgy találtatnak majd, hogy eladták az elsőszülöttségi jogukat egy tál összevissza, rendetlen „főzelékért”[64]!

Ha a jelenlegi világkorszaknak már valóban a végén járunk, akkor az egyháztörténelem legjelentősebb és legveszélyesebb időszakában élünk. Rajtunk múlik, hogyan reagálunk ennek az időnek a lehetőségeire és veszélyeire. Hiszem, hogy látni fogjuk, amint a prédikátoroknak egy olyan nagy serege áll elő, akik az ördög bűn- és megalkuvás-erősségeiből sokat ledöntenek majd, mind az Egyházban, mind pedig a világban. Igen, előállnak és elindulnak, „Jézus Nevében lerombolva az ördög munkáit”, nagy elszántsággal és rendíthetetlenül!

Itt az ideje tehát, hogy a „Keresztelő Jánosok” előjöjjenek – azok az emberek, akiket Isten már hosszú évek óta készít erre az utolsó, sötét órára. Hiszem, hogy az Úr még egyszer úgy jelenik majd meg, mint a „hadviselés Istene”, aki megrázza a nemzeteket, és az ellenségeit a porba taszítja. Ahogy már mondtam: minden, ami csak megrázható, meg lesz rázva! És Jézus Krisztus megszerzi magának az Ő dicsőséges Menyasszonyát, akiken már valóban nem lesz „sem folt, sem ránc, sem semmilyen ehhez hasonló dolog”[65].

Isten emberei többé már nem egy olyan mentalitással fognak szolgálni, hogy azt várják, a világiak jöjjenek el hozzájuk. Nem, hanem ők lesznek azok, akik elmennek majd „széles e világra”[66]! És világszerte nem pusztán csak „gyülekezetet látogató emberek” lesznek majd a szolgálatuk gyümölcsei, hanem IGAZI, KRISZTUST KÖVETŐ TANÍTVÁNYOK! Ezért fog égni a szívük, és ez motiválja majd őket – és akár mindent kockára is tesznek azért, hogy ez megvalósulhasson. Olyan szolgálattevők lesznek ők, akiket sokkal jobban érdekel majd a szentség, mint a boldogság. Számukra az igazi boldogság az lesz, hogy tökéletesen Isten akaratában járhatnak. Dicsőség ezért Istennek!

Hiszem, hogy Isten erőteljes módon hív bennünket ebben a mostani időben. Ő arra hívja az igehirdetőket, hogy elhagyják minden – az emberektől való, a saját biztonságukat illető, vagy a hírnevüket illető – félelmüket. S ez a hívás minden kereszténynek szól: Isten egy példátlan bátorságra, szent nyugtalanságra, és gyötrődő imádságra hív minket. A kereszthez hív – hogy mindent letegyünk Érte! Arra a helyre hív, ahol nem a hírnév számít. Mondd csak, Barátom, te is az az ember vagy, akit Isten hív? Leszel-e az igazság hirdetője egy olyan generáció közepette, amely egyre nagyobb mértékben szereti és öleli fel a hazugságot? Emlékezz arra, hogy az igazi prófétákat nem csak arról ismerték meg, hogy kiálltak az igazság mellett – hanem arról is, hogy kiálltak a hazugságokkal szemben!

Azért imádkozom, hogy adja Isten, hogy e könyv akár csak kis mértékben is, de segítsen figyelmeztetni és felkészíteni az olvasókat az előttünk álló jelentőségteljes napokra, hogy minél többen be tudjanak majd állni Isten igazi mozgásába. Egy elkülönítés zajlik most – de

[64] Zsid. 12:16-17 – a ford.
[65] Eféz. 5:27 – a ford.
[66] Márk 16:15 – a ford.

mindezek ellenére az Úr Neve az egész földön meg lesz dicsőítve! És Ő sokunkat hív arra, hogy részesei legyünk ennek – hogy az Ő „bátor, harcos férfiai és asszonyai” legyünk ebben a jelenlegi korban. Barátom, azok között leszel-e, akik válaszolnak az Ő hívására? Vagy pedig azok között, akik egy másféle dobszóra menetelnek? Melyiket választod majd végül: az igazság keskeny útját, vagy a hamisság könnyű útját? Hadd köszönjek most el tőled azzal, hogy jó alaposan fontold meg a szívedben, hogy mit is válaszolsz erre!

LÁTOGASD MEG A HONLAPUNKAT:

www.revivalschool.com

IDÉZETEK ÉS HIVATKOZÁSOK

MÁSODIK FEJEZET

1. ‘PW’ and ‘Lynn’ qoutes – www.revivalschool.com
2. Todd Bentley, „Angelic Hosts” – www.etpv.org/2003/angho.html
3. Todd Bentley, "A Face to Face Encounter", part 2 – www.freshfire.ca
4. Missionary quote – Josef Urban – www.cristianismobiblico.com/bentleyexposed.htm
5. Todd Bentley on CBN News – www.cbnnews.com
6. UK Report – „Dudley Outpouring” – www.supernaturalliving.com/welcome.html
7. J. Lee Grady, „Honest Questions About the Lakeland Revival”, 2008. május 14. – www.charismamag.com/fireinmybones
8. Robert Walker quote – www.pastornet.net.au/response/articles/107.htm
9. Shri Yogãnandji Mahãrãjã source: „Devatma Shakti (Kundalini): Divine Power”, írta Swami Vishnu Tirtha – www.citsakti.com/kundalini/kundalini-manifestations.htm
10. Elijah List – www.elijahlist.com

HARMADIK FEJEZET

1. F. Bartleman, „Azusa Street”, 19. oldal.
2. Source: Eifion Evans, "When He is Come", pg. 55.
3. Source: F. Bartleman, „Azusa Street”, 34-35. oldal.
4. "The Autobiography of Charles G. Finney" – condensed and edited by Helen Wessel, pg. 82.
5. F. Bartleman, „Azusa Street”, 69-70. oldal.
6. Evan Roberts. Source: David Matthews, "I Saw the Welsh Revival", pg. 81.
7. A.W. Tozer. Introduction, L. Ravenhill, "Why Revival Tarries", pg. 11-12. Copyright © 1959. Published by Bethany House. Used by permission.
8. D’Aubigne, "History of the Reformation". Source: F. Bartleman, „Azusa Street”, 101-102. oldal.
9. F. Bartleman, „Azusa Street”, 46. oldal.
10. Humphrey Jones. Source: Eifion Evans, "When He is Come", pg. 49.
11. Martin Luther. Source: L. Ravenhill, "Revival – God’s Way", pg. 15.
12. "The Autobiography of Charles G. Finney" – condensed and edited by Helen Wessel, pg. 57.
13. Jonathan Edwards. Source: W. Pratney, "Revival", pg. 117.
14. Source: Fischer, "Reviving Revivals", pg. 84-86.
15. "The Autobiography of Charles G. Finney" – condensed and edited by Helen Wessel, pg. 105.
16. F. Bartleman, „Azusa Street”, 33. oldal.
17. D.M. McIntyre. Source: L. Ravenhill, "Why Revival Tarries", pg. 16.
18. Matthew Henry. Source: Ibid. pg. 26.
19. L. Ravenhill, "Why Revival Tarries", pg. 42. Copyright © 1959. Published by Bethany House. Used by permission.
20. A.T. Pierson. Source: Ibid. pg. 156.

21. John Wesley. Source: Ibid. pg. 16.
22. C.G. Finney. Source: Ibid. pg. 150.
23. Jonathan Edwards. Source: Fischer, "Reviving Revivals", pg. 158.
24. R.M. McCheyne. Source: L. Ravenhill, "Why Revival Tarries", pg. 33.
25. F. Bartleman, „Azusa Street”, 81. oldal.
26. Ibid. pg. 43.
27. A. Booth-Clibborn. Ibid. pg. 55.

NEGYEDIK FEJEZET

1. F. Bartleman, „Azusa Street”, 152. oldal.
2. John Wesley. Source: F. Bartleman, „Azusa Street”, pg. 45.
3. John Wesley. Source: G. Strachan, "Revival –Its Blessings and Battles", pg. 44.
4. John Wesley. Source: F. Bartleman, „Azusa Street”, pg. 45.
5. C.G. Finney, "Reflections on Revival", pg. 66.
6. F. Bartleman, „Azusa Street”, pg. 86.
7. "Jonathan Edwards on Revival", pg. 153-154.
8. "The Journal of John Wesley", April 3, 1786.
9. George Lavington – www.christianword.org/revival/rissman1.html
10. Boston Evening Post, ~ 1743.
11. Keith J. Hardman, "The Spiritual Awakeners", pg. 138.
12. T.W. Caskey. Source: "Seventy Years in Dixie" by F.D. Srygley.
13. Steve Turner, "Hungry for Heaven".
14. J. Penn-Lewis, "War on the Saints", pg. 150-151.
15. J. Penn-Lewis, "War on the Saints", pg. 148.

ÖTÖDIK FEJEZET

1. CBN News Report – www.cbn.com, Jan 6, 2002.
2. Dana Candler, „Deep Unto Deep – The Journey of the Embrace”, 52, 57, 84-es oldalak.
3. "Bridegroom Fast" quote – www.sermonindex.net

HATODIK FEJEZET

1. L. Ravenhill, "Why Revival Tarries", pg. 104-105. Copyright © 1959. Published by Bethany House. Used by permission.
2. A.G. Gardiner – Source: A. Wallis, "In the Day of Thy Power", pg. 81.
3. L. Ravenhill, "Why Revival Tarries", pg. 39. Copyright © 1959. Published by Bethany House. Used by permission.
4. Finney sermon – Source: "The Memoirs of Charles Finney", pg. 100

HETEDIK FEJEZET

1. J. Lee Grady, "Fire in my Bones", July 27, 2007 – www.charismamag.com/fireinmybones
2. J. Lee Grady, "Fire in my Bones", June 9, 2007 – www.charismamag.com/fireinmybones
3. "Charles Finney Revivalist – edited and updated", pg. 11.

IGAZI ÉS HAMIS ÉBREDÉS

ANDREW STROM
REVIVALSCHOOL

„Erőteljes könyv. Minden kereszténynek el kellene olvasnia!”
(Donald James Parker, Amazon.com Reviews)

Andrew Strom a „RevivalSchool.com” és a nemzetközi REVIVAL LIST (Ébredési Hírlevél) alapítója. Tizenegy évig vett részt ugyanabban a prófétai mozgalomban („Prophetic Movement”), amelynek Rick Joyner és Todd Bentley is a részesei - de melyből ő aztán megszomorodva kilépett, látva annak a Bibliával nem egyező gyakorlatait és bizarr dolgait. Andrew Strom igazi bennfentesként alaposan megvizsgálja e könyvben mindazokat a jellemzőket és történéseket, melyek e mozgalmat jellemzik: a furcsa megnyilvánulásokat, az angyali jelenéseket, az aranyport és az olyan „ébredéseket”, mint amely például a floridai Lakeland-ben is történt. A TÉNYEK önmagukért beszélnek, érdemes ezeket alaposan megismerni. Milyen is tehát az igazi ébredés? Hogyan különböztethető meg a hamis ébredéstől? Mindezekre igyekszik válaszokat adni ez a gondolatébresztő, provokatív könyv.

OLVASÓI VISSZAJELZÉSEK: *„Korunkban számos, ám erős kétségeket ébresztő mozgalom nevezi magát ‘ébredésnek’. Azonban sok ember szívében igen is ott van az éhség az igazi, hiteles és apostoli jellegű ébredés után... Ez a könyvet mindenképpen érdemes elolvasni, főként azoknak, akiknek szíve éhezik az igazi, Istentől jövő ébredésre.”* - Greg Gordon, SermonIndex. *„Már 34 éve szolgálok lelkipásztorként, és 30 évig voltam benne a karizmatikus mozgalomban... Ezt a könyvet jó alaposan és imádkozó szívvel el kellene olvasnia minden kereszténynek, különösen a pásztoroknak és a vezetőknek.”* - Philip Morrill, amerikai lelkipásztor. *„Ez a könyv olyan dolgokról szól, amelyekről igen jó lett volna tudnom már sok-sok évvel ezelőtt is! Sok olyan hívő testvérem van, akik meg lettek tévesztve, illetve akik a hitükben hajótörést szenvedtek az Egyházba beszüremkedő hazugságok miatt.”* - SaS (Florida, USA). *„A szívem összeszorult mindazon dolgok kapcsán, amelyeket Andrew Strom könyvében olvastam... csak imádkozni és sírni tudtam, amikor megláttam azt, hogy melyek azok a dolgok, amelyek Isten szívének valóban fontosak.”* - Richard Cantu, Amazon.com Reviews. *„Elmondhatom, hogy pásztorként engem ez a könyv igencsak mély elgondolkodásra ösztökélt!”* - Greg Shambo, Amazon.com Reviews.

www.revivalschool.com